BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

[illegible] işçiler birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
[illegible] hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı: Hejmar 125 ► Eylül / Îlon 1999 ► 250.000 TL.

Gerçek barışa ve demokratik cumhuriyete varmanın tek yolu:

DEVRİM!

İçindekiler

3 Gerçek barışa ve demokratik cumhuriyete varmanın tek yolu DEVRİMDİR!

18 Deprem devletin niteliğini bir kez daha gözler önüne serdi! Görev bu devleti devrim depremiyle tarihin çöplüğüne gömmektir!

24 KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN İranlı kadınların kurtuluşu kadın düşmanı dinci faşist sistemin yıkılmasına bağlıdır!

25 İranlı kadınların ezilmesine karşı mücadele edin!

29 Uzmanlaşalım, tekniğe hakim olalım parti çalışmasını daha verimli hale getirelim!

31 Birleşik Devrimci Güçler Platformu'ndan...

32 BİLDİRİLER, HABERLER,OKUYUCU MEKTUPLARI

34 Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Değerli okurlar;
Bu sayımızdan itibaren BOLŞEVİK PARTİZAN'a İnternet üzerinden de ulaşabilir; her yeni sayı BOLŞEVİK PARTİZAN'ı İnternet üzerinden de okuyabilirsiniz. İnternet adreslerimiz aşağıdadır...

YAZI KURULU

GERÇEK BARIŞA VE DEMOKRATİK CUMHURİYETE VARMANIN TEK YOLU

DEVRİMDİR!

Biz Komünistler, gerçek demokrasinin burjuvazinin egemenliği şartlarında mümkün olmadığını, geniş emekçi yığınlar için gerçek anlamda demokrasinin ön şartının bizzat üretenlerin, işçilerin, köylülerin, emekçilerin iktidara gelmesi olduğunu söylüyoruz. Sömürüyü ortadan kaldırmak için yolu temizleyen bir işçi-köylü iktidarı ancak "demokratik cumhuriyet" isimlendirmesini hakeder. Demokratik cumhuriyete TC ile pazarlıklarla varılamaz! TC'de siyasi anlamda liberal burjuvazinin "demokratikleşme" programının kuyruğu olmakla, demokratik cuhuriyete varılmaz. Demokratik cumhuriyete varmanın biricik yolu işçilerin-köylülerin demokratik devrimidir! Devimci görev bunun için çalışmaktır!

PKK, TEK TARAFLI OLARAK SAVAŞI DURDURDUĞUNU AÇIKLADI

Faşist Türk devletinin elinde tutsak olan ve göstermelik bir mahkemeyle yargılanıp idam cezasına çarptırılmış olan PKK Genel Başkanı ve KNK Onursal Başkanı Abdullah Öcalan, 2 Ağustos 1999'da avukatları aracılığıyla yaptığı bir açıklamayla PKK'yi 1 Eylül 1999'da silahlı mücadeleyi durdurmaya ve silahlı güçlerini TC sınırları dışına çıkarmaya çağırdı.

PKK Başkanlık Konseyi de 5 Ağustos 1999'da, PKK'nın Öcalan'ın çağrısına uyacağını açıkladı. 6 Ağustos günü PKK önderliğindeki ARGK adına yapılan açıklamada da, *"Öcalan'ın 1 Eylülden itibaren savaşın durdurulması talimatını, bir emir olarak algılıyor ve emir komuta düzeninde yekvücut olarak uygulamaya koyuyoruz"* dendi. *(PKK/MK adına ya da PKK'nın önderliğindeki kurumlar adına yapılan açıklamlarla ilgili bütün alıntılar, "Özgür Politika" ga etesinin değişik sayılarından yapılmıştır.)*

PKK Başkanlık Konseyi 25 Ağustos tarihli açıklamasında "geri çekilme"nin başladığını duyurdu. Yaşanan deprem felaketi nedeniyle geri çekilme işleminin erken başlatıldığı belirtilen açıklamada, Öcalan'ın 2 Ağustos çağrısına uygun olarak savaşın durdurulduğu duyuruldu. Tabii bundan önceki tek taraflı PKK ateşkes ilanlarında olduğu gibi, bu "savaşı durdurma" kararı da tek taraflıydı. TC Kürt ulusal kurtuluş hareketini bastırmak için yürüttüğü savaşı hiç bir zaman durdurmadı. Depremde "yok" olan devlet, PKK savaş durdurma kararları alıp güçlerini TC sınırları dışına çekmeye çalışırken Kuzey Kürdistan'da ve Güney Kurdistan'da yuruttüğü savaşta, bütün gücüyle yüklenmeye devam ediyordu. Bu bağlamda Osman Öcalan 2 Eylül'de Medya TV üzerinden duyurulan açıklamasında *"Türkiye'den kısa sure içinde çekilmemizi operasyonlar engelliyor"* diyor. Yani PKK'nin savaştan vazgeçmesi devlet açısından savaşın durdurulması anlamına gelmiyor.

YENİLİK VAR MI?

Gelinen noktada **"silahlı mucadelenin durdurulması"** aslında, Abdullah Öcalan ve onun her sözünü emir olarak kavrayan PKK açısından belirli bir yenilik içerse de, bir çok devrimci grubun ve devrimci insanın, bu arada hiç bir zaman devrim-

DEVRİMCİ PARTİZAN 125 1999

ci olmamış açık reformist kimilerinin sandığının ve savunduğunun aksine, bir **nitelik değişikliği değildir.** Sorunlara Marksizm-Leninizm'in bakış açısıyla yaklaşmayan bir çok devrimci grup ve insan, gerçekte atılan bu adım karşısında şaşkınlığa uğramıştır. Aynı şaşkınlığın belli ölçüde PKK çevresinde de yaşandığı, PKK denetimindeki yayınlarda sürekli pompalanan "Başkan'ı doğru anlayalım" çağrıları ve yorumları, PKK Genişletilmiş MK toplantısının aldığı "Yeni Manifestonun kadrolara ve kitlelere özümletilmesi(!)" ertesinde Kongre'ye gidilmesi kararıyla vb. ile de bellidir.

Bu alanda marksist-leninist olmayan devrimci bir dizi grubun getirdiği genel açıklama Abdullah Öcalan ve PKK'nin esas olarak İmralı sürecinde çizgi ve strateji değiştirdiği yönündedir. Bu açıklamanın değişik varyantları vardır, ama öz değişmemektedir: Bu açıklamaya göre, kabaca, İmralı süreci ile PKK devrimcilikten çıkmış, reformist olmuştur. Sosyalizm adına konuşan, PSK gibi bir zamanların Rus sosyalemperyalizminin savunucusu, sonra batılı emperyalist güçlerin yardakçısı kimi gruplar da, aynı marksist-leninist olmayan kimi devrimci gruplar gibi, PKK'de bir nitelik değişikliği olduğu tespitini yapmakta ve "Biz silahlı mücadeleyle hiç bir şey kazanılamayacağını söylememiş miydik, işte bizim dediğimiz yere geldiler" tavrını takınmaktadır. Bunlarınki tam yüzsüzlüktür. Eğer bunlar, bugün çeşitli emperyalist güçler ve bizzat TC tarafından "Kürt sorunu"nun çözümünde belki kullanılabilecek piyonlar olarak ortada dolaşabiliyorsa, bu, Kuzey Kürdistan somutunda "Kurt Sorunu" denen sorunun varlığının öncelikle PKK'nin önderliğinde yürütülmüş olan silahlı mücadele sayesinde hem Türkiye'de ve hem de uluslararası alanda kabul ettirilmiş olmasının sonucudur. TC cumhurbaşkanlarına "Federasyon da tartışılabilir", başbakanlarına "Kürt realitesini tanıyoruz" dedirten öncelikle bu silahlı mücadele olmuştur! Şimdi PKK'nın silahlı mücadeleyi durduracağını ilan etmesi, silahlı mücadelenin değil, PKK'nin geldiği yerin yanlışlığını gösterir yalnızca.

Hem PKK'nin şimdi reformculaştığı, hem de gelişmelerin silahlı mücadelenin yanlışlığını gösterdiği yaklaşımları sorunlara yüzeysel yaklaşanların, görüntülerin ardındaki öze inemeyenlerin yaklaşımlarıdır.

'93 ATEŞKESİ... PKK, 1993'de ilan ettiği tek taraflı ateşkes ve bunun gerekçelendirilmesinde görülebileceği gibi, savaşı TC devleti ile "siyasi çözüm" dediği reformist bir çözüm noktasında anlaşabilmek, TC tarafından, sorunun çözümünün bir taraf olarak kabul edilebilmek amacıyla yürütüyordu ..

YENİLİK NE?

Gerçekten de görünürde bir yenilik vardır: 1 Eylül 1999'a dek, Kuzey Kurdistan'da yürüyen (yer yer Güney Kürdistan'a ve Doğu Kürdistan'a da sarkıtılan) "düşük yoğunluklu savaş"ın bir tarafı olan PKK, artık savaşı durdurduğunu ve (savaş) gücünü TC sınırları dışına çekeceğini açıklamakta ve buna uygun adımları atmaktadır. Bu tek taraflı ateşkes ilanlarının bir adım ötesine geçilmesi, bu anlamda bir yenilikti. Şimdi silahlı mücadeleden vazgeçildiğinin açık ilanı, bütün güçle ve yalnızca diplomatik ve barışçıl siyasi mücadele yöntemlerinin kullanılacağı ilanı sözkonusudur. Fakat olan devrimcilikten reformizme bir geçiş değildir. Olan PKK'nin reformist çizgisinin mantıki sonucuna vardırılmasıdır.

Biz Komünistler, PKK'nın attığı bu son adımı, Türkiye ve Kuzey Kürdistan devrimi açısından, TC'ye karşı savaşan bir silahlı gücün devreden çıkması, böylece TC'nin güçlenmesi anlamına gelen bir adım olarak değerlendiriyor, bu gelişmeyi genelde devrim hareketine zarar veren bir gelişme olarak görüyoruz. Bu, PKK'nın devrimci olmasından, onun yürüttüğü savaşın devrimci bir savaş olmasından vb. kaynaklanmıyor. Hayır, PKK, en geç 1993'de ilan ettiği tek taraflı ateşkes ve bunun gerekçelendirilmesinde görülebileceği gibi, savaşı TC devleti ile "siyasi çözüm" dediği reformist bir çözüm noktasında anlaşabilmek, TC tarafından, sorunun çözümünün bir tarafı olarak kabul edilebilmek amacıyla yurutüyordu. *(1993 Newroz'unda ilan edilen tek taraflı ateşkes konusundaki tavrımız için bkz. Bolşevik Partizan sayı 81/1993, s. 8-14, "Tek taraflı ateşkes ve sonrası..." başlıklı yazı)*

Bu savaşın amacı –en geç 1993 Newroz'unda ilan edilen ateşkeste aslında görmek niyeti olan, sorunlara at gözlüğüyle bakmayan herkesin görüp kavrayacağı açıklıkta– faşist TC'yi devrimle yıkmak, "Bağımsız Kürdistan" kurmak vb. vb. değildi. TC Anayasasında ve yasalarında yapılacak kimi reformlarla Kürt sorununun " siyasi çözumunu" zorlamak için yürutulmek zorunda kalınan bir savaştı söz konusu olan. Buna rağmen, bu savaş, PKK açısından, TC'nın ulusal baskılarına karşı çıkan haklı bir yanı da içeriyor ve TC'nin silahlı güçlerinin önemli bir bölümünü bu savaşta bağlıyor, ona darbeler vuruyor, zayıflatıyor, özellikle Kurdistan'daki kitleler nezdinde TC'nin gerçek yüzunun görülmesini sağlıyor, devrimci işçi ve emekçi hareketi için alan açan olumlu bir rol oynuyordu PKK'nın silahlı

mücadeleyi durdurma kararı bu anlamda devrimci mücadeleyi zayıflatan ve TC'ye ve onun ardındaki emperyalist güçlere güç katan bir karardır. Sonuçta TC'nin ve emperyalistlerin işine gelen, onları rahatlatan bir adımdır atılan adım. Bu adımın atılması yönünde çağrıların emperyalistlerden ve TC'den geldiği; yer yer açık, yer yer gizli yürüyen pazarlıklara bir cevap teşkil ettiği nettir. Yalnızca Abdullah Öcalan'ın TC'nin elinde tutsak olduğu olgusu, onun dış dünya ile bütün iletişiminin TC'nın kontrolunda olduğu, devletin dışarıya yansıtılmasını engellemek istediği bir mesajın dışarıya ulaşmasını engelleyecek durumda olduğu vb. bilindiğinde bile, bu tek taraflı silah bırakma kararının ne ölçüde "özgür irade" ürünü olduğu görülebilir. Bu bağlamda aynı zamanda ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı olan Koh'un Türkiye ziyaretinde "Kurt sorununun barışçı çözümü" yönündeki tavsiye ve talepleri; ABD ve Avrupa Birliği'nın aynı yöndeki talepleri, Clinton'la görüşmesinin ertesinde Demirel'in "Abdullah Öcalan'ın idamı konusundaki kararın son yılların en önemli kararı" olduğunu, "bu konuda çok ince düşünmek gerektiği" yönündeki açıklamaları; İmralı sürecinde "şehit aileleri" adına yürütülen şoven kışkırtmaların, "asalım" kampanyasının hızının kesilmesi, medyadaki Çolaşan, Altaylı vb. en azgın PKK düşmanları, en azgın şovenizm kışkırtıcılarının bile "aslında PKK'yı dağdan indirmek için kullanılacak bir Abdullah Öcalan'ın idam cezası verildikten sonra, elde rehin tutulması, infazın bekletilmesi Türkiye'nin çıkarları açısından daha uygun olabilir" noktasına gelmesi, Çevik Bir'in 2 Ağustos öncesinde yaptığı İmralı ziyareti vb. vb. gelişmelere de PKK'nın cevabıdır "silahlı mücadeleyi durdurma, güçleri TC dışına çekme" kararı.

TC'nin bu adıma, PKK'yi TC'ye eklemleme yönünde bir adımla karşılık vermesi halinde - örneğin idam cezasının kaldırılması, genel af veya en azından Abdullah Öcalan'ın idam cezasının infazının durdurulması, bekletilmesi vb.–, PKK, doğrudan TC'nin onu güçlendirmede ona hizmet sunacak bir gücü haline gelmeye açık olduğunu beyan etmiştir... Ancak TC şimdilik çıkardığı, gerçekte açık ihanete davet olan ve yöneticilerin dışta tutulduğu bir "pişmanlık" yasası ile, PKK'nin talep ettiği yönde adımlarının çok sınırlı olacağını bir kez daha göstermiştir. Fakat bu, PKK'nin tek taraflı TC ile barışma, ona yamanma, onun içinde bir yer bulma adımlarını sürdürmesinin engeli değildir. Osman Öcalan yukarda atıfta bulunduğumuz 2 Eylül açıklamasında, *"Çözüme ulaşılmasa bile, PKK bir daha kesinlikle silahlı mücadeleye dönmeyecektir"* diyerek, PKK'nin bu konudaki tutarlı kararlılığını(!) ifade etmektedir.

"PİŞMANLIK YASASI"... TC şimdilik çıkardığı, gerçekte açık ihanete davet olan ve yöneticilerin dışta tutulduğu bir "pişmanlık" yasası ile, PKK'nin talep ettiği yönde adımlarının çok sınırlı olacağını bir kez daha göstermiştir. Fakat bu, PKK'nin tek taraflı TC ile barışma, ona yamanma, onun içinde bir yer bulma adımlarını sürdürmesinin engeli değildir.

EVET, BARIŞ! EVET, DEMOKRATİK CUMHURİYET! FAKAT NASIL ?

ÖCALAN'IN SAVUNMASININ ÇIKIŞ NOKTASI: TÜRKİYE'NİN ÇIKARLARI!

PKK Genel Başkanı ve onu güneş ilan eden, adeta her laf ve davranışında keramet arayan ve peşinden gitmeye kararlı olduğunu gösteren PKK, bütün bu adımları "onurlu barış" ve "demokratik cumhuriyet" adına attığını ileri sürüyorlar.

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, ellerinde tutsak olduğu TC hakim sınıflarının kendisini "vatana ihanet" suçuyla yargılayıp idama mahkum edeceği kesin olan mahkemesi önünde yaptığı savunmada, (*) *"Kendi yargılanmamı onurlu barışın gerekçesi yapmak en temel demokratik idealimdir"* diyor ve bütün savunmasını *"Kürt sorunu ve PKK önderliğindeki son isyandan, tarihi bir uzlaşma ve çözüm imkânının nasıl geliştirilebileceği"* sorusuna cevap verme üzerine kuruyor. Amacını PKK'nin kaynaklandığı "toplumsal bir yara" olan Kürt sorununu *"cumhuriyetinizin süreklı bir ağrıyan bir hastalığı olmaktan çıkarmak, sağlıklı bir parçası ve barış gücü haline getirmek"* olarak koyuyor.

Barış bağlamında –demokrasi ve Kürt sorunu bağlamında olduğu gibi–

(*) Öcalan'ın "Savunma"sından yapılan bütün alıntılar, İnternet'e "Asrın Davasında Barışı Savunan Savunma" başlığı altında yüklenen, Ankara 2 No'lu DGM Başkanlığı'na sunulan, Abdullah Öcalan'ın yazılı savunmalarını içeren dosyadan alınmıştır. Sözkonusu savunmalar şimdi kitap olarak da yayınlanmıştır. Bütünlük içinde herkesin okuması gereken bir ibret belgesidir.

TC'nin kurulmasına önderlik eden –ve kendine örnek aldığı belli olan– Mustafa Kemal Atatürk'ü referans gösterip şöyle diyor:

"Adil ve onurlu bir barış olmadan ne ülkede, ne dünyada yaşamın hiç bir anlamının olmadığı derin bilinciyle bunu herkesten önce gören ve slogan haline getiren Mustafa Kemal Atatürk'ün "Yurtta barış, dünyada barış" ilkesi de daha çarpıcı yaşam ifademiz olmaktadır."

"Onurlu Barış"a varılmasının yolu da yine Öcalan'ın savunmasında ifade ettiği biçimiyle "Türkiyenin geleceği" olan "demokratik cumhuriyet"ten geçmektedir. Ona gore aslında TC, önüne demokratik cumhuriyet hedefini koymuş, bu yönde önemli mesafeler katetmiş bir devlettir. Fakat hâlâ çözülmemiş bazı sorunlar vardır. Bunlardan biri de "önemli bir toplumsal gücü olan ve bunu sık sık isyanlar halinde canlı tutan" Kürt sorunudur. Kürt sorunu "TC nin misak-ı milli sınırları içinde", "demokratik birlik" içinde çözülecektir. Abdullah Öcalan'a göre bu sorunun çözümünün özü siyasi değil, "dil, kültürel özgurlük" boyutludur. "Kürt toplumundaki dil ve kültür ozgürlüğü sorunu sorunun can alıcı özünü teşkil etmektedir." "Askeri ve silahlı güç yaklaşımları çözüm için anlamını yitirmiştir ve terkedilmelidir." "Cumhuriyetle demokratik birlik tümüyle isyan döneminin sonu, sürekli barış içinde gelişme güçlenme demektir." "Başta PKK olmak üzere yasadışı konumda olan bır çok örgüt barışla birlikte normal siyasal ve yasal sürece kendını uyarlamalıdır." Kürt sorununun bu biçimde çözülmesiyle "Türkiye'nin gelişmesinin önünde ayakbağı" olan sorun ortadan kalkmış, "onun muazzam güçlenmesinin yolu açılmış" olacaktır.

Bu çözümde TC"nin kazançları konusunda Öcalan şunları söylemektedir:

"Cumhuriyet tarihinin bu en zor sorunu çözümlendiğinde, Türkiye'nin iç barışından aldığı güçle bölgede lider bir ülke olarak hamle gücüne kavuşacağı kesindir. Ortadoğu'da liderlik dönemi Orta Asya'dan Balkanlar ve Kafkaslar'a kadar etkili olma anlamına gelecektir. Demokratik sistemin çözüm gücü, başta barış olmak üzere, birçok çelişki ve sorun olan bu bölgelere haklı bir müdahale ve desteğin verilmesi ve istenmesine yol açacaktır. Bu aynı zamanda gelişmiş ekonomi ve kültürel gelişmenin de taşınılarak zenginleşmeye yol açacaktır. Türkiye ikibinli yıllara bu perspektifle girmektedir."

"BARIŞ?!"... Gerçek barışa varmak için TC faşist devletini, demokratik devrimle yıkmak, Kürt ulusunun ayrılma hakkını özgürce kullanabileceği şartları yaratmak, sosyalizmin yolunu açmak gereklidir. Kısacası devrim gerçek barışa varmanın tek yoludur!

Görüldüğü gibi TC'nin başdüşman ilan ettiği bir orgutün genel başkanı olan, onun tarafından idama mahkum edilmiş, burjuva medyadaki adı hâlâ "teröristbaşı" olan ve "vatan hainliği" gerekçesiyle idam cezasına mahkum edilen Abdullah Öcalan, savunmasında TC'nin buyüyüp güçlenmesini çıkış noktası alıyor: Kürt sorununun çözülmesi gerekliliğini TC'nın büyümesi kaygısıyla, bu bakış açısıyla ve amaçla gerekçelendiriyor!

ÖCALAN'IN BÜTÜN DÜNYADA TOPLUMSAL SORUNLARA SİHİRLİ ÇÖZÜMÜ: BURJUVA DEMOKRASİSİ!

Öcalan, çözümü sadece Kürdistan-Türkiye açısından değil, bütün dünya için de bulmuştur. Ona göre çözüm "demokratık sistemdedir." Ona göre, "90'lı yıllardan itibaren, sosyalist sistemin çözülüş ve demokrasiye dönüşümüyle, demokrasinin buyük zaferi daha başlangıcındadır."

Öcalan'ın "demokratık sistem" dediği, emperyalizm çağında Lenin'ın "bütün çizgi boyunca gericilik" diye adlandırdığı, burjuvazinin siyasi iktidar biçimlerinden burjuva demokrasisidir. Her zaman faşizmi içinde barındıran, şartlar zorladığında faşizme dönüşen sistem Öcalan için 21. yüzyılın, geleceğin sistemidir! Onun bu bağlamdaki temel başvuru kitabı "tesadüfen eline geçen", ABD'li bir öğretim üyesi olan Leslie Lipson'un "Demokratik Uygarlık" adlı kitabıdır. Baştan sona emperyalizmin "demokratık" sistemine övgu olan bu kitap şimdi PKK'nin yol gostericisi haline gelmiş durumdadır!

ÖCALAN'IN PKK GEÇMİŞİNİ DEĞERLENDİRMESİ:

Öcalan, geldiği yerde artık hıçbir yoruma meydan vermeyecek berraklıkta geçmişte yapılan yanlışlar bağlamında da bir takım tespitler yapıyor.

Önce PKK'nın çıkışında "utopik ve aşırı siyasi perspektiflere sahip", "programında ve propagandasında ayrılma yönüne ağırlık" vermek zorunda kalan bir örgut olduğunu tespit ediyor. 90'lı yıllara gelindiğinde artık bu yaklaşımın aşılması gereğinin ortaya çıktığını, 93 ateşkesiyle birlikte "ülkenin bütunlüğü ve devletin bağımsızlığı çerçevesinde demokratik birlik" yönüne ağırlık verildiğine dikkat çekiyor. Ve savcılığın, sorguda ve mahkemede savunduklarını "manevra", "taktik" vs. olarak adlandırmasını

"büyük bir eksiklik olarak" değerlendiriyor.

Bu dönem için PKK hakkında şu özeleştiriyi yapıyor:

"Devlet aslında bu yıllarda genelde olduğu gibi ciddi kabuk değiştiriyor. Özellikle Sovyetlerin çözülüşü, Körfez savaşı sonrası Türkiye'yi yakından ilgilendiren gelişmeler, Kürt meselesine çözümü hayati kılıyor ve bunun yolu da gerçekten gecikmiş temel ihtiyaç olan kapsamlı bir demokratikleşmeden geçiyordu. ***PKK burada direndi. Kendini geliştirmeden ziyade aşırı tekrarlayarak direndi. Tek çareyi bunda görüyordu. Halbuki reel sosyalizmin çözülüşünden demokratik çözüm tarzını çıkarabilmeliydi. Ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesinin artık geçerliliğini yitirdiğini, bilimsel teknik değişmenin aslında 17. yüzyıldan beri gelişmenin ürünü olan ulus devlet anlayışını çözdüğünü, aynı sınırlar dahilinde demokrasiyi geliştirerek sınırlara hiç dokunmadan geliştirilecek bir çözümün çok daha gerçekçi olduğunu görmeliydi. Kısaca yetmişler programını bırakıp yeni bir programa ulaşmalıydı. (...) PKK gerçekten büyük bir yol ayrımında. Ya klasik çizgide katılaşıp, sertleşip, geniş iç ve dış olanaklara dayanarak yaşamını sürdürecek ya da dünya ve Türkiye realitelerini doğru değerlendirip silahlı mücadele aşamasını belli yasal güvenceler temelinde temel taktik olarak bırakıp, yine programına Türkiye'nin bütünselliğini esas alıp genel bir demokrasi programıyla daha ayrıntılı işlenmiş bir Kürt toplumunun dönüşüm programını siyasal yasal eylem ve örgüt biçimini esas alan bir yapıya kendini dönüştürecektir. Tarihi aşama kesinlikle budur."***

Aslında 90'lı yılların başında gerçekleştirilmesi gerektiğini düşündüğü bu **dönüşümün** adını Öcalan kendi savunmasında "**bir devrimci örgütten demokrat örgüte dönüşmek**" olarak adlandırıyor. Olası yanlış anlamaları önlemek için bunun "taktik" olmadığını defalarca vurguluyor ve olası eleştiriler karşısında da şunları söylüyor: ***"Bu dönüşüm asla bir döneklik ve tasfiyecilik olarak görülmek şurada kalsın, gerçek bir devrimci dönüşüm olarak algılanmalıdır. Tersi, yani çizgi ve yapıda beklenen dönüşümü gerçekleştirmemek aşırı tutuculuk, giderek tasfiyecilik olarak rol oynayacaktır."***

Söylenenler fazla yoruma yer bırakmayacak kadar açık bir dil konuşmaktadır. Öcalan, "devrimci örgütten demokratik örgüte dönüşümü" 90'lı yılların başında "sosyalizmin çözülüşü ertesinde" gerçekleştirememiş olmanın özeleştirisini yapıyor! Bu öncelikle egemen sınıflara yapılan bir "özeleştiri"dir!

DEVRİMCİ GÜÇLERE "TAKTİK" OLARAK SUNULAN STRATEJİDEN; ADI AÇIK KONAN STRATEJİYE:

► ***Devrimci değil:***

Şimdi Öcalan'ın ve onunla birlikte PKK'nin artık resmen ve açık olarak savundukları, "taktik değil, stratejidir" dedikleri öz itibarıyla bu "özeleştiri"de ifade edilmiştir. Bunların devrimcilikle bir ilgisi olduğunu savunmak abesle iştigaldir. PKK'nin kesinlikle TC devletini devrimle devirmek diye bir siyaseti artık kağıt üzerinde de yoktur.

Bunu şu açıdan soylüyoruz: PKK pratik siyasetini 90'lı yılların başından beri açıkça değiştirmiş olmasına rağmen, programında varolan "Bağımsız, birleşik, demokratik Kürdistan" hedefini programından silmemişti. Ve PKK'nin çizgisinin reformist olduğunu yazan yazılarımızın dağıtılması, doksanlı yıllarda PKK'lılar tarafından, "PKK'ye hakaret ediliyor" gerekçesiyle, yer yer şiddet kullanılarak engellenmeye çalışılıyordu. PKK'li-

"ONURLU BARIŞ!"...

"Onurlu barış" lafı bize ait değil. Onu ağzından düşürmeyenler, Abdullah Öcalan'ın, başdüşman TC'nin elinde tutsak olarak, ona övgüler dizmesi temelinde, PKK'nin silahlı mücadeleyi tek taraflı durdurması temelinde, silahlı gücün esas çatışma alanını terketmek zorunda kalması temelinde elde edilecek bir barışın ne kadar "onur"lu olabileceğini kendileri açıklasınlar.

lerle tartışma içinde biz "siyasetten", "taktikten" anlamamakla suçlanıyorduk. Yer yer, PKK yöneticileri tabanlarını elde tutabilmek için barış çağrılarının, tek taraflı ateşkeslerin vb. "taktik" olduğunu söylüyorlardı. PKK, 1993'te açıkça reformist bir çizgiye oturmuş olmasına rağmen, devletle barış için elini açıkça uzatmış olmasına rağmen, bu elin devlet tarafından geri çevrilmesi sonucu, kendisi için gerçekte stratejik hedef olan devletle barışa varabilmek için, devlet tarafından pazarlık tarafı olarak kabul edilebilmek için, devlete karşı savaşı sürdürmek zorunda kalıyordu. Bu birçoklarının PKK'yi devrimci görmesinin maddi temelini oluşturuyordu. PKK, devletle pazarlık gücünü artırabilmek, devrimci çevrelerden gelecek eleştirilerin önünü alabilmek ve kendi tabanındaki devrimci unsurlara da yapılanların "taktik" olduğu konusunda mesajlar verebilmek ve devrimci güçlerin gücünü kendi reformist çizgisinin kuyruğuna takabilmek için vb. nedenlerle, devrimci güçlerle bağını bütünüyle koparmamaya dikkat ediyor, bizzat "Devrimci Birleşik Güçler Platformu"nun kurulmasına önayak olabiliyordu. Şimdi PKK'nin "21. yüzyılın programı", "barış manifestosu", "PKK'nin yeni manifestosu" vb. olarak adlandırdığı Öcalan'ın savunmasında açık ve net olarak PKK'nin bir barış kongresi toplayıp onun artık yapılması gerekeni yapması gerektiği, programını değiştirmesi gerektiği söyleniyor. PKK de bunu yapacağını açıklıyor! 1993'ten bu yana pratikte çok net olarak izlenen siyaset, şimdi tam olarak programatik düzeye de yükseltilmiş olmaktadır. Yeni olan budur. Bu alanda evrimleşme devrimcilikten, reformizme değil; pratikte silahlı mücadelenin de kendisine hizmet ettiği açık reformist bir siyasetin, teori ve program seviyesine "yükseltilmesine", iyice geliştirilip netleştirilmesine doğru bir evrimleşmedir.

► ***Ulusal kurtuluşçu değil:***

Bu çizginin "ulusal kurtuluşçulukla" da ilgisi yoktur. "Ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nı kağıt üzerinde bile savunmaktan vazgeçen bir çizginin ulusal kurtuluşçuluk adına konuşma hakkı yoktur. Evet, PKK burjuva milliyetçi bir ulusal hareket olarak çıkıp gelişmiştir. Başlangıçtaki programı "bağımsız, birleşik, demokratik Kürdistan" öngörmektedir. Kurt ulusunun ayrılma hakkını savunmaktadır. PKK, Kürt ulusunun ulus bilincine varmasında önemli bir rol oynamıştır. Tutarsız olmasına rağmen, ulusal kurtuluşçu silahlı mücadele çizgisi ile özellikle 90'lı yılların başlarında önemli ölçüde kitleselleşebilmiştir. Ezilen Kürt köylüleri önemli ölçüde bu örgütün tabanını oluşturmuştur. Ve PKK evet bugün de Kurt ulusunun en önemli örgütlerinden biri, Kuzey Kürdistan açısından en önemli Kürt ulusal örgütüdür. Fakat Kürt ulusu için öngördüğü çözüm, burjuva anlamda bile "ulusal kurtuluş" çözümü değildir. Aslında burada da evrim 93'ten bu yana pratikte kesin temellere oturtulmuş olan "birazcık ulusal hak" esasta "kültürel haklar" çizgisinin program seviyesine açıkça yükseltilmesi biçiminde bir evrimdir. Nitel bir değişiklik sözkonusu değildir.

► ***Antiemperyalist değil:***

PKK nin çizgisinin "antiemperyalistliği" gelinen yerde açıkça Türk hakim sınıflarına "Kürt sorununu siz bizimle bu geri şartlarda çözmezseniz, o zaman emperyalistler Türkiye'nin içişlerine karışır hale gelirler ve Kürt sorununu kullanırlar; tarihte de hep kullanmışlardır" noktasında konaklamıştır. Öcalan savunmasında bunu şöyle ifade ediyor:

"Eğer dış oyunlardan bahsedeceksek, temel amacın bu dönemeçte yüzgeri yapmak istedikleri ve Kürt sorununu da araç olarak kullanmakla bunu başaracaklarına inandıklarıdır. Tarihin her kritik döneminde bu oyunlar oynanmak istenmiştir. Çözümsüz kaldığında başarıyla oynanmıştır da. O halde görev, sorunu kendi ellerimizle çözmek, oynamak isteyenlere karşı kendi güçlü silahımız haline getirmektir."

Öcalan aynı savunmada kendisinin emperyalistlerce kabul görmemesini de "ayrılıkçılığı" kabul etmeyen, Türkiye bütünlüğü içinde çözümü öngören çizgisi ile gerekçelendiriyor. Emperyalistlerin bu yüzden, Turkiye'de iç karışıklık çıkarmak amacıyla kendisini TC'ye teslim ettiğini savunuyor. Buradaki çizgide de, söylemde çok değişiklik olmasına rağmen, özde bir değişiklik yoktur. PKK daha ortaya çıktığı, devrimci söylemde, sosyalist lafızda vb. en hızlı olduğu dönemde bile tutarlı antiemperyalist değildi. Sosyalemperyalist Sovyetler Birliği'ni, sosyalist olarak değerlendiriyor, onu dost görüyor, ondan yardım umuyordu. Aslında Sovyetler Birliği eğer PKK'ye destek verseydi, PKK'nin onun uzantısı olarak hareket etmemesi için bir engel yoktu. Ama Sovyetler Birliği'nin "Kürt milliyetçileri" içinde de dayandığı mutemetleri vardı. Ve açıkça TC'yi de karşısına almak iste-

DEVRİMCİ Mİ?!

PKK, 1993'te açıkça reformist bir çizgiye oturmuş olmasına rağmen, devletle barış için elini açıkça uzatmış olmasına rağmen, bu elin devlet tarafından geri çevrilmesi sonucu, kendisi için gerçekte stratejik hedef olan devletle barışa varabilmek için, devlet tarafından pazarlık tarafı olarak kabul edilebilmek için, devlete karşı savaşı sürdürmek zorunda kalıyordu. Bu birçoklarının PKK'yi devrimci görmesinin maddi temelini oluşturuyordu.

miyordu. Sonraki dönemde de, PKK, "büyük siyaset yapma", "taktik", "düşmanlar arası çelişmelerden yararlanma" vb. adına, her zaman kullanılmaya açık bir örgüttü. "Düşmanımın düşmanı dostumdur" biçimindeki yanlış yaklaşımla, PKK birçok halde düşmanların bir bölümünü dost görüyor, dost gösteriyordu. PKK 3. Kongresi'nde alınan "İran ve Suriye ile taktik ittifakları, stratejik ittifak seviyesine yükseltme" gibi kararlar bu yaklaşımın açık ifadesiydi. PKK, TC'yi silahlı mücadeleyle altedemeyeceği sonucuna vardıktan sonra, çözümü açıkça TC ile anlaşma yoluyla, TC sınırları içinde, birazcık kültürel haklar noktası olarak görmeye başladıktan sonra, diplomatik çabalara ağırlık vererek, emperyalist güçlerin TC'ye "siyasal çözüm" yönünde baskı yapmasını da sağlamaya yönelik siyasetler geliştirdi. (PKK'nin bu yöndeki gelişmesinde kuşkusuz uluslararası durum, Sovyetler Birliği'ne bağlanan yanlış umutların çöküşü, Türkiye'deki işçi sınıfı hareketinin geriliği vb. de önemli rol oynadı.) Clinton'a yazılan Amerikan demokrasisisini öven, onu Kürt sorununun çözümünde göreve çağıran mektuplar, Papa'ya yazılan mektuplar, Alman Gizli Servisi üyeleriyle yapılan görüşme ve anlaşmalar vb. vb. aslında, PKK'nin çözüm için artık batılı emperyalist güçlere umut bağladığının ve onların birinin PKK'ya açık destek vermesi halinde, onun işbirlikçiliğine açık olduğunun işaretleriydi. Türkiye ile olan çelişmeleri nedeniyle de PKK'yı Türkiye'ye karşı bir koz olarak kullanmaya çalışan Suriye ile işbirliği ise gayet açıktı. Ancak emperyalistler sonuçta TC ile olan ilişkideki çıkarlarını tehlikeye atmamak için, Suriye'den ayrıldığı andan itibaren, Suriye'nin kontrolünden çıkıp doğrudan kendi kontrollerine giren Öcalan'ı TC' ye teslim etmeyi uygun gördüler. Şimdi Öcalan, TC'nin elinde tutsaktır. Dün Roma'dayken, İtalya demokrasisine övgü düzen Öcalan, şimdiki durumda, TC'de "ordunun demokrasi önünde engel olmadığını", "TC'nin kabuk değiştirdiğini", emperyalistlerin Türkiye'ye tuzak kurduğunu vb. anlatmaktadır. Dün, TC'ye karşı "demokratik emperyalistlerle" ittifak arayan PKK, bugün Öcalan'ın şahsında "PKK-TC ittifakıyla", Türkiye'nin elini emperyalizme karşı güçlendirme çizgisini savunabilmektedir. Onu TC'nin eline tutsak eden aymazlık şuradadır ki, PKK ve Öcalan, Öcalan'ın TC'nin savaş tehditleriyle Suriye'den Avrupa'ya sürülmesinin aslında TC açısından büyük bir başarı, PKK açısından önemli bir yenilgi olduğunu kavramamış, bunu "devletleşme"nin bir adımı olarak değerlendirmiştir. Burdaki temel problem, PKK'nin daha çıkış noktasında varolan tutarsız, güdük antiemperyalist tavrıdır.

NASIL BİR BARIŞ?

PKK TC ile barış istemektedir! Bu yeni değildir. 1993'ten bu yana bu yönde açık çağrılar tavırlar vardır. Yeni olan, savaşın bir tarafı olan PKK'nin tek taraflı olarak silahlı mücadeleyi bırakma tavrıdır. Bu kuşkusuz bugün süren savaşı belli ölçüde yavaşlatır. PKK söylediğini yaparsa –ki yaptığını ve yapacağını açıklıyor– TC-PKK arasındaki sıcak savaş TC'nin bugünkü sınırları içinde yavaşlayıp durabilir. TC kuşkusuz, PKK'nin silahlı gücünü, örneğin Güney Kürdistan'da, elde tutmasını da engellemeye çalışacak, bunun için saldırılarını sürdürecektir. Buna rağmen Kuzey Kürdistan'da sıcak savaşın durması mümkündür ve bu TC hakim sınıflarını bir ölçüde rahatlatır. Bu Kuzey Kürdistan'da da genelde belirli bir yumuşama getirebilir. Bu, Kuzey Kürdistan'da 15 yıldır savaş ortamında yaşayan, bir bölümü çatışan iki gücün arasında kalan halk kesimleri için bir rahatlamayı, bölgede ekonomik gelişme açısından bir canlanmayı vb. beraberinde getirebilir. İhanet yasasından yararlanıp silahlarını doğrudan devlete teslim etmeyi tercih edenler devlete yararlı hizmetler için istihdam şansına kavuşabilir! vb. Bütün bunlar, bugünkü duruma göre bir "iyileşme"dir. Fakat bu gerçek anlamda "onurlu bir barış" mıdır? Kalıcı bir barış mıdır? Burdaki "onurlu barış" lafı bize ait değil. Onu ağzından düşürmeyenler, Abdullah Öcalan'ın, başdüşman TC'nin elinde tutsak olarak, ona övgüler dizmesi temelinde, PKK'nin silahlı mücadeleyi tek taraflı durdurması temelinde, silahlı gücün esas çatışma alanını terketmek zorunda kalması temelinde elde edilecek bir barışın ne kadar "onur"lu olabileceğini kendileri açıklasınlar. Bizim değişik uluslar arasında gerçek ve kalıcı barıştan anladığımız bir tek şey var: Ulusların eşitliği, kendi kaderlerini tayin haklarını özgürce kullanmaları, milliyetler arasında tam hak eşitliğinin olduğu şartlarda, her ulus ve milliyetin kendi özgür iradesiyle belirlediği bir biçimde yaşadığı şartlardaki barış. Bu, emperyalizm çağında gerçekte sosyalizm sorunuyla içiçe geçmiş bir sorundur. Öcalan'ın,"demokratik çözüme" örnek olarak verdiği ülkeler, bağımlı ülkeler değil, burjuva demokrasilerini emperyalizm dönemı öncesinde yerleştirmiş olan emperyalist ülkelerdir. Bunlarla emperyalizme bağımlı ulkeleri birbirine karıştırmak, sapla samanı karıştırmaya benzer. "Demokratik çözüme" somut örneklerden biri olarak verilen İsviçre, emperyalizm dönemi öncesinde ortaya çıkmış, gelişmiş bir örnektir. Emperyalist İsviçre'de evet TC'deki anlamda bir ulusal baskı yoktur. Fakat İsviçre vatandaşı olmayanlar üzerinde uygulanan "yabancılar yasalarının" ırkçılıkta diğer ülkelerdeki yabancılar yasalarından farkı yoktur. Öcalan'ın örnek verip övdüğü emperyalist ABD'de, siyahlara karşı ırkçılık yasalardan ancak 60'lı yıllarda kaldırılabilmiştir, pratikte ise toplumda geçmişte soykırıma uğratılmış yerli halka, siyahlara, latinolara karşı ırkçılık; toplumun ulusal-ırksal özelliklere göre bölünmüşlüğü ve bunun yer yer şiddet olaylarıyla kendini göstermesi bugün de yaşanmaktadır. vb. Yani kapitalist sistem içinde, en gelişmiş emperyalist ülkelerde dahi, bunların en "demokratik" olanlarında dahi, ulusal sorunun tam, kalıcı, gerçek bir çözümu, bu temelde bir "onurlu", "kalıcı" barış mümkün değildir.

Faşist TC ile barış ise, İsviçre, ABD vb. ile karşılaştırılmayacak gerilikte "kültürel haklar" kırıntılarına razı olmakla sonuçlanır! Evet, faşist TC süreç içinde "Kürt realitesini" bugün PKK'nin savunduğu bir tarzda "çözme" yoluna girmiştir ve önümüzdeki dönemde de gelişme bu yönde olacaktır. Bu tarihin kaçınılmaz gelişmesi, kapitalist gelişmenin de TC hakim sınıflarına dayattığı bir gelişmedir. Bunu "onurlu bir barış" hedefi gibi ortaya koymak kitleleri kandırmaktır. Gerçek barışa varmak için TC faşist devletini, demokratik devrimle yık-

mak, Kürt ulusunun ayrılma hakkını özgürce kullanabileceği şartları yaratmak, sosyalizmin yolunu açmak gereklidir. Kısacası **devrim gerçek barışa varmanın tek yoludur!**

NASIL BİR DEMOKRATİK CUMHURİYET?

Demokratık cumhuriyet konusunda da durum benzerdir. Nedir PKK'nin bugün talep ettiği demokratik cumhuriyet? Somut olarak bugünkü TC'nın kimi anayasal/yasal reformlarla, batı tipi demokratik bir rejime kavuşmasıdır. Bu yönde atılmış olan adımların peşi getirilmelıdir. Öcalan'ın kafasındaki ideal demokrasi modeli İsviçre'dir ve ABD'dir. O bunu açıkça dile getiriyor! Bu demokratik cumhuriyetler, sömürü üzerine kuruludurlar. Bu demokratik cumhuriyetlerde toplumun küçük bir bölümü toplumsal zenginliğin büyük bir bölümüne el koyarken, toplumda geniş bir kesim işsizlikle/sosyal dilencilikle karşı karşıyadır. Ulusal sorun bağlamında yabancı düşmanlığı yasal planda ayakta tutulmakta, toplumda ırkçılık, milliyetçilik, şovenizm varlığını sürdürmektedir. Demokrasi, gerektiğinde faşizme dönüşebilecek yasal düzenlemeleri vb. yapmakta; devlete karşı devrimci konumda olanlara karşı demokrasi bir kenara konulabilmektedir. Faşizan ve açık faşist tedbirlere yoğun ve sistemli başvurulmamasının nedeni, buna gerek duyulmaması, sınıf mücadelesinin burjuvazinin iktidarını tehdit eder boyutlarda olmamasıdır. Bunun olduğu noktada neler olabileceğini, ABD 50'li yıllarda Mc Carthy döneminde, 68'de siyahlara karşı vb. yaşamış, göstermiştir. Kuşkusuz, Batı Avrupa'daki ve ABD'deki tipte bir burjuva demokrasisi, işçi sınıfı ve emekçilerin yaşama ve mücadele şartları açısından, TC'deki tipte faşist bir diktatörlüğe göre "daha az kötü" olandır. Fakat bunun gerçek çözüm olarak görülüp gösterilmesi, gerçek demokrasinin sömürünün ortadan kaldırılma hedefiyle sımsıkı bağlı olduğunun gözlerden gizlenmesi, gerçekte burjuvazinin iktidarının kutsanmasıdır.

► ***Kendiliğinden, "normal" gelişmenin bilinçli kuyrukçuluğu:***

PKK'nin "yeni" demokrasi programı sınıfsal konumu itibarıyla, en iyi halde Kürt liberal burjuvazisinin demokrasi programıdır. Bu program, Türk liberal burjuvazisinin "ikinci cumhuriyet" programı ile uyum içindedir. Buradaki "liberal" burjuvazinin, ekonomik ve siyasi anlamda emperyalizme karşı olmadığı, onun uzantısı olduğu bilinmelidir. Tarihi evrim zaten kendiliğinden bu yöndedir. Kemalist faşist diktatörlüğün dar ideolojik-bürokratik kalıpları, burjuvazinin gelişmesi tarafından sarsılmaktadır. Ve acılı, sancılı bir dönüşüm yaşanmaktadır. Şimdi PKK bu dönüşümü açıkça kendi programı haline getirmiştir. Türkiye'de burjuvazinin önemli bir bölümü gerek iç, gerek dış gelişmeler sonucu, TC'nin faşist yapılanmasında belirli değişikliklerin yapılmasından, Anayasa ve yasalarda bazı "demoratik" düzenlemelerin yapılmasından yanadır. Uluslararası emperyalist sermayenin ve onunla içiçe geçmiş Türk büyük sermayesinin talebi TC devletinin bütünlüğüne halel getirmeyen bir yapı içinde, şimdiye kadarki kimi bürokratik engellerin kaldırılması, sermayenin ihtiyaç duyduğu ölçüde "demokratikleşme" yönünde kimi adımların atılması yönündedir. TÜSİAD gibi büyük sermaye sozcüsü kuruluşların "demokratikleşme" planları, raporları vb. bunun açık belgeleridir. Aynı şekilde uluslararası sermaye kuruluşları ve emperyalist devletler de, "insan hakları", "demokrasi" savunuculuğu görüntüsü altında, gerçekte kendi sermaye çıkarlarına uygun belli değişiklikler talep etmektedir. Bütün bunlar gelişmenin ne yönde olduğu ve olacağının açık göstergeleridir. Gelişme, kemalist faşist diktatörlüğün görünürde "burjuva demokrasisisine" biraz daha yaklaşmak anlamına gelen bazı değişikliklere gitmesi yönündedir. Kürt sorununda da bu gelişme Kürtlere şimdiye kadar olduğundan biraz daha fazla kültürel hak kırıntılarının tanınması yönünde olacaktır. Kuzey Kürdistan'ın ekonomik potansıyelinin daha fazla TC'nin hizmetine sokulması için "Kürtleri devletle barıştırma" yönünde atılan adımlar sıklaşacaktır. Kuşkusuz bu gelişme düz bir çizgi halinde, çatışmasız olmuyor. Hakim sınıfların çeşitli kanatları arasındaki dalaşlar sürüyor. Kemalist faşist diktatörlüğün bir dizi yönetici kadrosu bu gelişmelere karşı, öncelikle orduya dayanarak ve "Atatürük cumhuriyetinin temel ilkelerini savunmak" söylemiyle direniyor. Arada bir tanklar sokağa çıkarılıyor vb. Fakat gelişme, genel çizgisi itibarıyla kemalistlerin siyasi tekellerinin kırılması, piyasa kurallarının hep daha fazla egemen hale gelmesi, bürokratların etkilerinin giderek kırılması, siyasi alanda demokrasi taleplerinin daha yüksek sesle dile getirilmesi ve bu yönde yasal düzenlemelerin gündeme getirilmesi vb. yönünde oluyor. Şimdi bu gelişmenin kuyruğuna takılıp, bu gelişmeyi "demokratik bir cumhuriyete" doğru gelişme olarak görüp göstermek, emekçi yığınlara yanlış bilinç vermek, onları TC'nin kulları olarak tutmaya hizmet eder.

Biz Komünistler, bu bağlamda da gerçek demokrasinin burjuvazinin egemenliği şartlarında mümkün olmadığını, geniş emekçi yığınlar için gerçek anlamda demokrasinin ön şartının bizzat üretenlerin, işçilerin, köylülerin, emekçilerin iktidara gelmesi olduğunu söylüyoruz. Ancak sömürüyü ortadan kaldırmak için yolu temizleyen bir işçi-köylü ıktidarı "demokratik cumhuriyet" isimlendirmesini hakeder. Bu yüzden demokratik cumhuriyete TC ile pazarlıklarla varılamaz! TC'de siyasi anlamda liberal burjuvazinin "demokratikleşme" programının kuyruğu olmakla, demokratik cuhuriyete varılmaz. Demokratik cumhuriyete varmanın biricik yolu işçilerinköylülerin demokratik devrimidir! Devimci görev bunun için çalışmaktır!

PKK'NİN ELEŞTİRİLERE KARŞI KİMİ AÇIKLAMALARI

Şimdı PKK, bu yanlış siyasetine getirilen bütün eleştirileri bir kaba atıp; eleştiri getirenleri bir kaç biçimde suçluyor:

► ***"Büyük savaşanların, büyük barışı" mı?***

Suçlamalardan bırı şu: Savaşı PKK yürüttü, şimdi savaş yapan her gücün olduğu gibi, PKK'nin de barış yapma konusunda hakkı vardır. Bu konuda "buyük savaşanlar, büyük barış yoluna girmişlerdır". Bu savaşın içinde

"REHABİLİTASYONA" MI?!... "Savaşı durdurma ve sınır dışına çekilme" kararı gerçekte, şimdiye dek bağımsızlık savaşı verdiğini sanan gerilla güçlerinin tasfiyesi, açıkta bırakılması, silahsızlandırılması, gücünün elinden alınması, gerillanın şimdi "sığınacak bir yer" arayan duruma düşürülmesi kararıdır. "Savaşı durdurma ve sınır dışına çekilme" kararıyla gerilla sığınacak yer arayan, psikolojik, sosyal ve siyasal eğitimle, sığınılacak topluma "uyarlanmak" istenenler durumuna düşürülmüştür. Bunun adına istendiği kadar "büyük barış" densin, atılan adımın gerçek niteliği ortadadır.

yeralmayanlar hariçten gazel okumamalı, PKK'nin bu kararına saygı duymalıdır!

Bu bağlamda söylenecek şudur: Kuşkusuz, şimdi PKK'nin tek taraflı olarak durdurduğu savaşta taraf olan PKK'nin kendisidir. Ve savaşa da barışa da karar verecek olan kendisidir. Ancak bu savaşı o "ulusal kurtuluşçuluk", "devrimcilik", "enternasyonalizm", yer yer "sosyalizm" adına yürütmüştür. Ve bu savaşta, devrimci bir dizi güç PKK'ye çeşitli biçimlerde –haklı ve doğru olarak– destek sunmuştur. Sosyalizm ve devrimcilik, enternasyonalizm, ulusal kurtuluşçuluk adına hareket eden, mücadele eden her güç, PKK'nin siyasetinin doğruluğunu, yanlışlığını tartışma, atılan adımların ne anlama geldiği konusunda fikirlerini yayma hakkına ve yükümlülüğüne sahiptir.

Bu bağlamda bizim açımızdan sorun PKK'nin gelinen noktada yürüttüğü savaşa tek taraflı olarak son vermesi değil, bunun hangi şartlarda, hangi amaçla yapıldığı, nasıl gerekçelendirildiği, kime, neye hizmet ettiği sorunudur.

Herhangi bir ordu savaşın belli bir anında, örneğin savaşın sürdürülmesinin kendi ordusunun bütünüyle yokedilmesi sonucunu verebileceğini gördüğü bir noktada, savaşa tek taraflı son verip güçlerini –ilerideki daha güçlü bir savaş için– geri çekebilir. PKK yaptığının bu olduğunu söylemiyor. PKK'nin söylemine göre, PKK en güçlü olduğu dönemlerden birini yaşıyor. Onbinlerce gerillası, binlerle fedaisi vb. var! Ve TC, PKK'yı askeri olarak yenmemiştir, yenecek güçte de değildir! PKK'nin söylemine gore, savaşa tek taraflı son verilmesinin nedeni "21. yuzyılda sorunların şiddetle çözülmeyeceğinin" artık görülmüş olmasıdır! Ve PKK, "çozüm olmasa bile, bir daha kesinlikle silahlı mücadeleye geri dönmeyecektir!" Hakim sınıfların dişine tırnağına kadar silahlı olduğu ve kendi somurucu duzenlerine karşı en küçük bir kıpırdanmayı bile silahla ezdikleri bir ortamda, "silahlı mücadele, şiddet hiç bir sorunu çözmez!" gerekçesiyle yapılan "savaşı tek taraflı durdurma" edimi, "büyük barış" vs. değil, açıkça teslimiyettir. Ve bu gerçekten de en güçlü olunan bir noktada yapılıyorsa, durum çok daha vahimdir!

"Silahlı mücadeleye son verilmesi" kararının, PKK'nın adeta tanrılaştırılan Genel Başkanı Abdullah Ocalan'ın emperyalistler eliyle faşist TC'ye teslim edilmesi ve onun TC mahkemesi onünde yaptığı "yeni manifesto" ilan edilen savunmasında iyice netleştirip mantıki sonucuna vardırdığı reformist çizgi temelinde alınması bu kararın bir başka "talihsizliği"dir. TC ve emperyalistlerin dayatmaları, isteklerine PKK'nın cevabı niteliğindeki bir kararın "büyük barış" adımı olarak gosterilmesi, kitlelerin kandırılmasıdır.

Bu karar gerçekte, şimdiye dek bağımsızlık savaşı verdiğini sanan gerilla güçlerinin tasfiyesi, açıkta bırakılması, silahsızlandırılması, gucunun elinden alınması, gerillanın şimdi "sığınacak bir yer" arayan duruma düşü-

rülmesi kararıdır. Osman Öcalan 2 Eylül konuşmasında, Türkiye dışına çıkarılacak güçlerin durumu hakkında şunları söylüyor:

"Gidilecek yerler üzerinde çeşitli altarnetifler üzerinde duruluyor. Bunlar Ortadoğu, Rusya, Kafkasya, Balkanlar, en önemlisi barış ve özgürlüğün öncüsü Avrupa'dır. (!!! / BN) *Çekilme konusunda en büyük desteği Avrupa ülkelerinden bekliyoruz. Silahlı kuvvetleri Avrupa'ya davet etmeli, bu konuda projeler geliştirmelidir.* (!!! / BN) *Gücümüzü bir alana yoğunlaştırmayacağız. Bu gücü AB ülkeleri Rusya ve ortadoğuda istihdam etmek, sosyal ve siyasal yaşama uyarlamak istiyoruz.* ***15 yıl boyunca savaşan bu grupların psikolojik, sosyal, siyasal eğitime ihtiyaçları var."***

Şimdi alınan "savaşı durdurma ve sınır dışına çekilme" kararının gerilla için andaki somut anlamı herhalde bundan net ifade edilemez. Bu kararla gerilla sığınacak yer arayan, psikolojik, sosyal ve siyasal eğitimle, sığınalacak toplumlara "uyarlanmak" istenenler durumuna düşürülmüştür. Bunun adına istendiği kadar "büyük barış" densin, atılan adımın gerçek niteliği ortadadır.

► ***PKK'nin bu barış siyasetine karşı çıkan "barış düşmanı" mıdır?***

PKK siyasetinin eleştirilmesine verilen bir başka yanıt, bu siyasete karşı çıkanların "barış düşmanı" olduğu, barış istemediği; objektif olarak savaştan çıkarı olan, "savaş rantçılarının" yanında oldukları yönündedir. Bu suçlama büyük bir demagojidir. Biz bu bağlamda şunu açıkça söylüyoruz: Gelinen yerde, salt ulusal kültürel hak kırıntıları için yürütülecek bir savaşın devrimcilik açısından fazla bir yararı yoktur. Tek yararı, TC'nin askeri güçlerinin bağlanması olur. Fakat bu da ancak karşılıklı olarak milliyetçiliklerin, en başta da Türk şovenizminin körüklenmesi pahasına olur. Gelinen yerde böyle bir savaştan iyidir PKK'nin barışı! Sorun PKK'nin bundan başka seçeneğinin olup olmadığı, devrimci seçeneğin bu olup olmadığı sorunudur. PKK bir anlamda Kuzey Kürdistan'ın, salt Kuzey Kürdistan'daki PKK'nin esas olarak kendi gücüyle yürüttüğü bir savaşla kurtarılamayacağını, hiç bir emperyalist gücün anda TC'ye karşı açıkça PKK'nin önderliğinde bir Kürdistan kurulmasından yana olmadığını gördüğü noktada, savaşı tek taraflı olarak durdurma, sorunu TC içinde, onunla uzlaşarak, ona eklemlenerek çözme yoluna girmiştir. PKK, gördüklerinden, yaşadıklarından başka dersler de çıkarıp ulusal kurtuluşun emperyalizm çağında sosyalizm mücadelesine ayrılmaz bir biçimde bağlanmış olduğunu; Kuzey Kürdistan'da ulusal kurtuluşun TC'yi yıkmadan mümkün olmadığını; ulusal kurtuluşun emperyalist sistemi bir bütün olarak karşısına almadan gerçekleşmesinin mümkün olmadığını; Ancak Kürt-Türk ve Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaşayan diğer milliyetlerden emekçilerin ortak devrimiyle TC'nin yıkılması temelinde kurulacak bir demokratik iktidar şartlarında Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının serbestçe kullanılma şartlarının yaratılabileceğini görür, buna uygun bir siyaset izleyebilirdi. Kısa süreli "başarı", emperyalistlerin elinde tutsak durumdayken, onların da desteğiyle "devletleşme" hayallerinden uzaklaşıp uzun süreli, anda esası barışçıl olan bir siyasi mücadeleye göre güçlerini yeniden konumlandırabilirdi. Bu mücadelede silahlar terkedilmez, ülke sınırları terkedilmez ve fakat savaş yöntemlerinin kullanılması anda esas mücadele biçimi olmaktan çıkarılır, gerillanın görevleri değişikliğe uğratılabilirdi. Gerilla, örneğin bugün Filipinler'de Yeni Halk Ordusu gerillalarının yaptığı gibi, öncelikle köylüleri eğitme, örgütlemenin aracı haline getirilebilirdi. PKK'nın gerçek anlamda bir devrimci çizgiye oturtulması temelinde, içinde bulunulan anda, esas olarak barışçıl, siyasi mücadele yöntemlerine ağırlık verilmesi, Kuzey Kürdistan-Türkiye devriminin birleşik bir devrim haline getirilmesi yönünde aydınlatma, örgütleme çalışmalarına ağırlık verilmesi, bu anlamda bir "barış" çizgisi hiç de yanlış olmazdı. Gerçekte devrimi ilerletmeye hizmet edecek, böyle bir "barış" çizgisi, gerçek anlamda halkların kardeşliğine ve barışa varabilmek için ileri bir adım olurdu. Şimdiki "barış çizgisi" bu değildir. Atılan adım, gerçekte devrimci bir dönüşümün değil, devrimle var olan bağların açıkça ve net olarak koparılması yönünde bir adımdır. TC ile uzlaşabilmek, emperyalizme zararlı olmadığını gösterebilmek için verilebilecek tavizlerin maksimumunun verildiği, PKK'nın devrimle olan zayıf bağlarının açıkça tasfiye edildiği bir barıştır savunulan. Bu tip bir barışın gerçek anlamda bir barış olmadığının, halkın kötüler içinde daha az kötü olanı seçmesinin istenebileceğinin teş-

NASIL BİR KARAR?... Bu savaş, PKK açısından, TC'nin ulusal baskılarına karşı çıkan haklı bir yanı da içeriyor ve TC'nin silahlı güçlerine darbeler vuruyor, zayıflatıyor, özellikle Kurdistan'daki kitleler nezdinde TC'nin gerçek yüzünün görülmesini sağlıyor, devrimci işçi ve emekçi hareketi için olan açan olumlu bir rol oynuyordu. PKK'nin silahlı mücadeleyi durdurma kararı bu anlamda devrimci mücadeleyi zayıflatan ve TC'ye ve onun ardındaki emperyalist güçlere güç katan bir karardır.

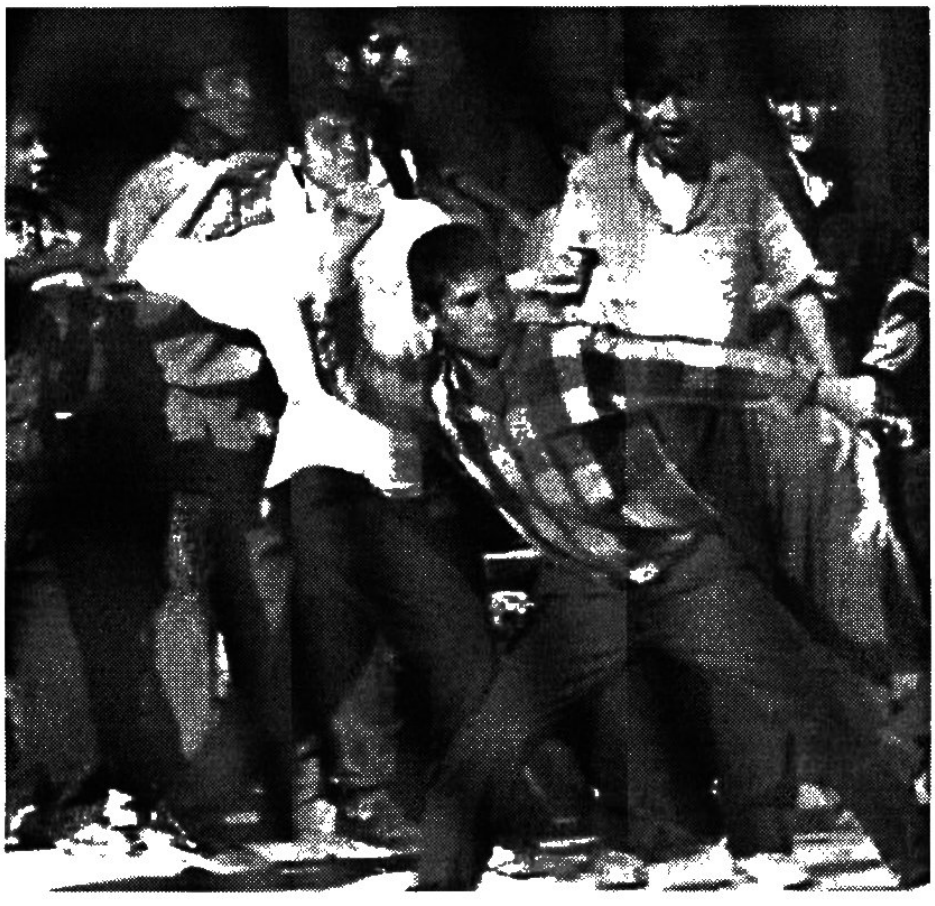

hiri, barış düşmanlığı değil, devrimci bir görevdir.

► ***Neyi, neden eleştiriyoruz?***

Burada bize, "fakat sız bir yandan PKK çizgisinin 93'ten itibaren reformist bir temele iyice yerleştiğini söylüyor, bir yandan da ondan devrimci bir dönüşüm beklentisi içine giriyorsunuz. Bu yanlıştır, reformist temele iyice oturmuş bir çizgideki bir örgütün devrimci dönüşümü mümkün değildir" vb. yönlü itirazlar gelebilir. Bu bağlamda söyleyeceğimiz şudur:

Evet, PKK bugün pratikte uzun süredir sürdürdüğü reformist çizgisini mantıki sonucuna vardırmıştır. Bu anlamda gelişmede şaşırtıcı bir yan yoktur. Fakat diğer yandan daha önce de belirttiğimiz gibi, pratikte izlenen açık reformist siyasete rağmen, PKK'nın programında yer alan TC'ye karşı "bağımsız birleşik demokratik Kürdistan" hedefi ile yürütülecek savaş hâlâ programdan silinmiş değildi. PKK, bir yandan emperyalist güçlerle, gerici faşist güçlerle ve evet TC ile ilişkiler sürdürüp sistem içi çözüm için yollar ararken, diğer yandan sistemin PKK'sız çözüm arayışlarına karşı, devrimci gruplarla ilişkilerini de kesmiyordu. PKK içinde kuşkusuz devrimci unsurlar da yer alıyordu. Dağdaki gerillanın da, PKK'ye destek veren esas itibarıyla köylü kökenli kitlelerin büyük çoğunluğunun da hedefi kuşkusuz bağımsız bir Kurdistan'dı. Abdullah Öcalan şahsında somutlaşan önderliğin bağımsız Kürdistan'dan vazgeçildiğini gösteren açıklamaları, kitlelere "taktik" olarak sunuluyordu. Oyle ki, PKK bir yandan ve esas olarak reformcu çözüm peşinde koşarken, diğer yandan hâlâ devrim lafları edebiliyor ve devrimci güçleri, faşist TC'yi yıkmayı önüne hedef olarak koyan devrimci bir platform temelinde birleştirme işine soyunabiliyordu. Bizim, daha bu platform içine girerken açıkladığımız gibi, bu tavır PKK'nın çizgisinin reformist olduğu gerçeğini değiştiren bir tavır değildi. (Bu platform içinde yer alan diğer güçlerin tümü bizim tersimize, o dönemde PKK'nin devrimci olduğunu savunma durumundaydı!) Fakat yine de PKK'nın "devrimci çözüm" opsiyonunu da, en azından hakim sınıflarla pazarlık amacıyla da olsa, devrimci güçlerin kendine yönelik eleştirilerinin önünü kesmek amacıyla da vb. olsa, elinden bütünüyle bırakmadığını gösteriyordu. Bu durumda devrimcilerin görevi, altına imza atılan devrimci platforma uygun tavırlara PKK'yı zorlamaktı. Biz PKK'yla bütün ilişkilerimizde, getirdiğimiz tüm eleştirilerde hep PKK 'yi daha doğru ve devrimci pozisyonlara çekmeye çalıştık.

► ***Son bir yıllık süreç neleri öğretebilirdi?***

Gerçekte esasta son bir yıl içinde yaşanan süreç, PKK açısından da, bütün dünya ve Kuzey Kurdistan-Türkiye devrimci hareketi açısından da kimi doğruların daha açık görülebilmesi için muazzam malzeme sundu.

Neydı bu yaşanan süreç ve bunun gösterdikleri?

Önce, PKK'nin uzun yıllardır başını çektiği silahlı mücadele sayesinde de TC sınırları içinde çözüm bekleyen bir Kürt ulusal sorunun varlığı, PKK'nin de bu çözüm için hesaba katılması gereken önemli bir siyasi ve askeri güç olduğu bütün emperyalist dünyada kabul gören bir olgu haline gelmişti. Kürt sorunu, emperyalistlerin gündemine alınmıştı. PKK ile emperyalist güçler arasında, emperyalist güçler açısından alt düzeyde zemin yoklamaları yapılmış, mesajlar alınıp verilmeye başlanmıştı. PKK kendisi açısından bu gelişmeyi "diplomatik alanda büyük başarılar" olarak yorumluyor, artık kendini adeta "devletten devlete görüşmeler yürüten" bir konumda görüyordu. Yüzeysel bakıldığında TC'nin diplomatik ataklarla "köşeye sıkıştırılması" gibi bir görünüm ortaya çıkıyordu. Bu görünümün aldatıcılığı ve tehlikesi PKK tarafından görülüp kavranmadı.

Emperyalist devletler, çözüm için PKK'nin adımlar atması gerektiğini, savaşı durdurması gerektiğini vb. telkin ediyorlardı.

28 Ağustos 1998'de, Med TV'de katıldığı bir telekonferansta PKK Genel Başkanı Öcalan, 1 Eylül 1998'den itibaren geçerli olmak üzere süresiz ateşkes ilan ettiklerini dünyaya duyurdu. Konuşmasında şöyle diyordu:

"Uzun süreden beri başta Avrupa Parlamentosu ve Avrupa Konseyi olmak üzere bizden beklenen siyasi çözüm için elverişli koşulların hazırlanması, bununla birlikte Türkiye'nin duyarlı kesimlerinden de benzer bir girişimin PKK tarafından başlatılması halinde, bunun olumlu sonuçlarının olabileceğine dair aldığımız duyumlar bize cesaret vermiştir."

Aslında, üstünlüğü saldırı anını kendisinin belirlemesinde olan bir ge-

rilla savaşında tek taraflı ateşkes ilanı askeri açıdan tam bir aymazlıktır, gerillayı gerilla olmaktan çıkarmaktır. PKK Genel Başkanı bunu birtakım emperyalist ve gerici güçlerin isteklerine uygun olarak, onlara bir cevap olarak yaptığını açıklıyor. Açıklamalarının devamında Öcalan, kendilerinin barış yönünde adım atmalarını isteyen çevreler bağlamında da, *"Dolayısıyla dilerim ki bunu isteyen çevreler tutarlıdırlar ve basit hesap içinde değiller. Umarım ki aldanmayız."* diyordu.

Bu bağlamda söylenecek bir şey var. Gelişmeler, PKK Genel Başkanı ve onunla birlikte PKK'nın aldatıldığını açıkça ortaya koymuştur. Pratik açıkça göstermiştir ki, PKK'den barış yönünde adımlar atmasını isteyen çevrelerin gerçek amacı PKK'yi uslandırmak, iyice düzen içine çekmek yoluyla, onda hâlâ var olan kimi devrimci yanları bütünüyle tasfiye etmek, PKK'yi düzene bütünüyle zararsız hale getirmektir.

TC'nin bu arada ne yaptığı da bellidir: O bir yandan, şimdi PKK medyasında yayınlanan kimi belgelerde görüleceği gibi alt düzeyde de olsa PKK'ye mesajlar göndererek, PKK'yi bir nevi yanıltmakta, bu arada PKK'nin ne yapmak istediğini öğrenmekte ve yönlendirmeye çalışmaktadır. Diğer yandan ise TC'nin PKK'nin tek taraflı ateşkes ilanına verdiği cevap her zamanki gibi savaşı tırmandırmak olmuştur! "TC teröristlerle pazarlığa girmez"di! Elinden saldırı anını kendi belirleme olanağı alınan ve TC güçlerinin saldırısını bekleme konumuna getirilen gerilla bu dönemde ağır kayıplar verdi. Askeri inisiyatif açıkça TC güçlerinin eline geçti. TC bu kez savaşı tırmandırmakla kalmadı, aynı zamanda Suriye'ye karşı yoğun bir saldırıya geçti. Bir yandan diplomatik saldırılarla Suriye zorlanırken, diğer yandan açıkça savaş tehdidiyle, Suriye'nin Abdullah Öcalanı barındırma imkânı elinden alındı. Öcalan Turkiye'nin, ABD-İsrail destekli zoruyla 9 Ekim'de Suriye'den suruldü! Öcalan bir aylık maceralı bir Yunanistan-Rusya ikâmeti ertesinde 12 Kasım 1998 günü Roma'da ortaya çıktı. PKK Genel Başkanı Öcalan ve onunla birlikte PKK aslında bu noktada, kendilerinin emperyalist ve gerici güçlerin hiçbirine güvenmemeleri gerektiğini, gelinen yerde Öcalan'ın aslında emperyalist güçlerin elinde esir durumuna geldiğini ve onların Öcalan'ı istedikleri doğrultuda kullanma imkânlarını görmedikleri bir durumda, onu satabileceklerini görmesi için yeter veriye sahiptiler. TC, gerçekte PKK Genel Başkanı'nı Suriye'den sürerek kendi açısından bir zafer kazanmıştı. PKK'nin reformist siyasi çizgisi ile Genel Başkanı'nı bile koruyamayacak duruma geldiği net bir gerçeklikti. Buna rağmen, hem Öcalan, hem PKK yenilgiyi zafer olarak görme ve gösterme yolunu tuttular. Zorla sürülmenin adı "Avrupa'ya çıkış" oldu. Atılan adım, zaten PKK'nin bilinçli olarak atmayı planladığı ve zamanlaması dahil her noktasını kendi özgür iradesiyle belirlediği bir adım olarak gösterildi. Evet "devletleşmenin" bir adımı olarak gösterildi. Yalnızca bu yaklaşım bile gerçekte PKK'nin, geldiği noktada "devletleşmeyi" ancak emperyalizmin yedeğinde bir adım olarak görebildiğini göstermeye yeterdi. Aslında bu noktada, PKK içinde olduğunu düşündüğümüz devrimci güçler açısından, PKK'nin bu çizgisinden kopma görevi artık ertelenemez bir görev haline gelmişti. Fakat PKK içinde "rolümü siyasi kanalda oynamak için Avrupa'ya geldim" diyen, "PKK ne yaparsa yapsın, ben bunu yapacağım" tavrına giren Öcalan'a karşı çatlak bir ses çıkmadı. Tersine, o "güneş" olarak iyice bir tapınma objesi haline getirildi. Bu dönemde Öcalan'ın şahsında iyice somutlaşan açık reformist çizgiye karşı direniş yerine, Öcalan'ın tanrılaştırılması en uç boyutlarına vardırıldı. Kuşkusuz Öcalan'ın Avrupa'da siyasi kimliği ile özgürce hareket edebilmesi için bir kampanya yürütülmesi doğruydu. Öcalan'ın siyasi kimliğinin tanınmasını talep etmek, TC'ye teslim planlarına karşı mücadele etmek gerekli ve doğruydu. Yanlış olan PKK'nin bu kampanyayı yürütürken izlediği çizgiydi. Bu çizgi kitlelere örneğin emperyalist İtalya'yı dost gösteren bir çizgiydi. Bu çizgi, kitlelere emperyalist İtalya'ya "Viva!" dedirten çizgiydi.

15 Şubat'ta, Ocalan ve PKK'nın güvendiği emperyalist ve gerici güçler, TC'nin Öcalan'ı tutsak alıp Türkiye'ye getirmesine yardımcı oldular.

Artık Öcalan faşist TC'nin elinde tutsaktı. Bu nokta, görmek isteyene PKK'nin o ana kadar izlediği reformist çizginin yanlışlığını göstermek, çözümün birçok anlamda "yeniden başlamak" anlamına gelen devrimci bir çizgiye evrimlenmekte olduğunu göstermek için yeter veri sunuyordu. Yine bu noktada, Öcalan'ın özgürlüğü için mücadeleyi bir an aksatmadan, PKK'nin kendine yeni bir örgütlenme modeli çizmesi gerektiği de açıkça kendini dayatmıştı. Önderlik denen kurumun ta kendisi olan Öcalan tutsaktı. Artık PKK Öcalan tarafından yönetilip yönlendirilemezdi. Gelişmeler aslında PKK'yi örgütlenmede de devrimci normlara yönelmek konusunda zorluyordu. Fakat bu noktada da bu yol tutulmadı. PKK ile doğrudan bağı hakim sınıflar tarafından kesilen Öcalan hakkında PKK, 15 Şubat ertesinde, "önderliğin olduğu söylenen açıklamaların hiç birinin, bu açıklamalar doğrudan onun tarafından yapılmadığı sürece bağlayıcı olmadığını" açıkladı. Doğrudan bağın da ancak yine TC'nin izin verdiği surece ve ölçüde olacağı unutuldu. Ve PKK'nin Öcalan demek olduğuna vurgular arttırıldı.

PKK Genel Başkanı'nın tutsak edilmesi, Türk şovenizminin iyice azdırılması için kullanıldı. Öcalan'a ait olduğu söylenen ifadeler medyada çarşaf çarşaf yayınlanarak, onun ağzından PKK'nin mücadelesinin yanlışlığı, TC'nın "büyüklüğü" vb. dile getirildi. Kuşkusuz 15 Şubat-31 Mayıs (Öcalanın duruşmaya çıkarıldığı ilk gün) arasında Öcalan'ın verdiği ifadelerin ne olduğu konusunda tavır takınmamak doğruydu. Çünkü PKK Genel Başkanı'nın ne demiş olduğu konusunda tüm bilgiler burjuvazi tarafından aktarılıyordu. Ne kadarının psikolojik savaşın ve dezinformasyon kampanyasının ürünü olduğu, ne kadarının gerçekten Abdullah Öcalan'a ait olduğunu söyleme imkânı yoktu.

31 Mayıs'ta PKK Genel Başkanı ilk defa tüm dünyanın izleyebileceği bir ortamda ve güya kendisinin suikasttan korunması için yapılan cam kafes içinde, TC'nın kendisine "kaba bir işkence yapmadığını açıklamayla" başladı sözlerine. Ve daha sonraki mahkeme sürecinde, daha önce burjuva medyasında ifadesi olarak yayınlanan pek çok şeyi anlattı. Ve siyasi olarak da "TC ile Kurdü barıştırma" görevini

önüne en önemli görev olarak koyduğunu açıklayan bir çizgi izledi.

PKK Genel Başkanı'nın mahkemedeki tavrıyla şu gerçekler net olarak ortaya çıktı:

* Öcalan, sorgu sürecinde PKK konusunda, PKK'nin örgütlenmesi, yapısı, PKK içinde yer alan kimi insanlar, bunların psikolojik özellikleri, PKK içindeki konumları vb. vb. konusunda hakim sınıflara bilgi vermiştir. Bu bilgilerin "zaten bilinen bilgiler" olduğu vb. hakim sınıflara bilgi verme olgusunu hiç bir biçimde ortadan kaldırmaz. Öcalan'ın sorgudaki tavrı, bırakalım bir öndere, sıradan bir devrimciye bile yakışmayan bir tavırdır. PKK bu tavrı tek kelimeyle eleştirmeyerek, tersine sahiplenerek, devrimcilik açısından çok kötü bir tavır sergilemiştir. Burada yine, "reformist çizginin tabii sonucu budur, Öcalan'dan ve PKK dan başka tavır beklentisi içinde olmak yanlıştır" diyenler çıkabilir. Onlara da diyeceğimiz şudur: Düşmanın eline düştüğünde örgüt ve birlikte çalıştığın insanlar hakkında bilgi vermemek, yalnızca komünistlerin ve devrimcilerin takındığı tavır değildir. Çizgisi reformist olan bir çok kişi sorguda bu tavrı takınabilmektedir. Reformist çizgideki PKK'nin bir çok alt kadrosu Öcalan'ın takındığı tavırdan değişik tavır takınabilmiştir. Yani bu bağlamda, Öcalan'ın tavrının kendini salt siyasi açıklamalarla sınırlı tutan br tavır olmasını beklemek, örgüt hakkında hiç bir bilgi vermemesini beklemek, –hele onun gibi nerdeyse tanrılaştırılan bir kişi için– herkesin hakkıydı. Öcalan bunu yapmamış, "barış için yaşamak zorunluluğunun" gereği burjuvazinin örgüt hakkındaki sorularını cevaplama yolunu seçmiştir. Kendi deyimiyle "kendine karşı oldukça saygılı" davranan devlet güçlerine o da "saygılı" davranmakta kusur etmemiştir! Bu noktada PKK içinde var olduğunu düşündüğümüz devrimci unsurların, bu tavrı açıkça mahkum etmeleri, kendilerini bu tavırdan ayırmaları gerekiyordu. Yapmadılar.

İmralı süreci, Öcalan önderliğindeki bir PKK'nin artık TC'nin bir adım atması halinde, ona güç katmaya hazır bir örgüt haline geleceğini açıkça gösteren bir süreçtir. Reformist çizginin varacağı yerin, tutarsız antiemperyalist bir çizginin varacağı yerin ne olduğunu gösteren bir süreçtir. Bu süreç PKK açısından, özellikle PKK içindeki hâlâ olduğunu varsaydığımız devrimci unsurlar açısından, eğer devrimci kalınmak isteniyorsa, bu Öcalan ve bu PKK'den kopmanın kaçınılmaz, ertelenmez hale geldiğini gösteren bir süreçtir. Bütün bu süreçte yara alan yalnızca Öcalan ve PKK değil, halk yığınlarının gözünde genel olarak devrimcilik ve evet sosyalizmdir. Çünkü PKK geniş yığınlar içinde –sadece onlar içinde değil, İmralı süreci öncesinde devrimci hareketin genelinde de, bir kaç istisna dışında– devrimci olarak tanınıyordu. Burjuvazi bilinçli olarak PKK'yi "son Stalinist örgüt" vb. olarak tanıtıyordu. Geniş kitleler içinde bu bağlamda sosyalizmin ve devrimciliğin itibar kaybetmesinde Öcalan'ın sorgu/mahkeme sürecindeki tavrı burjuvaziye geniş kozlar sundu. Bu yüzden de bu tavırların sosyalizmle, devrimcilikle hiçbir ilişiğinin bulunmadığının açıklanması, sosyalizm ve devrimcilik adına konuşan her kişi ve örgütün görevidir. Bu görevin yerine getirilmesi, Öcalan'la her türlü dayanışmanın kesilmesi vb. anlamına gelmez. Abdullah Öcalan, faşist TC nın, bütün uluslararası hukuk kurallarını çiğneyerek bir korsanlık eylemiyle emperyalistlerin yardımıyla esir aldığı bir siyasi tutukludur. Hiç bir burjuva mahkemesi onu yargılama, hiçbir burjuva devleti onu tutuklama vb. hakkına sahip değildir. Önderlik ettiği için tutuklandığı dava bir ulusun ulusal baskıya karşı direnişi davasıdır, yani haklı bir davadır. Bütün bu nedenlerle onun faşist TC'nin elinden kurtarılması için dayanışma, **Öcalan'a özgürlük** talep etme, bunun için de mücadele etme görevdir. Bu görev, onun yanlış, zararlı tavırlarının eleştirilmesiyle çelişmez.

► ***Bir kez daha: PKK'yi eleştirenler "demokratik cumhuriyet" istemiyor mu?***

"İçinde yaşanılan tarihi süreci anlamadıkları" söylenenlere getirilen bir başka suçlama, PKK'nin bugünkü çizgisine eleştiri getirenlerin "demokratik cumhuriyet" istemedikleri suçlamasıdır. Yukarıda da söyledik, bir kez daha yineleyelim: Biz komünistler demokratik cumhuriyetten yanayız. Ancak, buna 1923'te kurulan kemalist-faşist TC'nin reformlarla adım adım dönüştürülmesi yoluyla varılamayacağını; gerçek anlamda demokrasinin –yani işçiler, köylüler, tüm emekçiler ve tüm ezilenler için en geniş demokrasinin– ancak faşist TC'nin devrimle yıkılması sonucu, devrimin sürekli kılınması sonucu, sömürü sistemini yıkacak yolda ilerlenmesi sonucu gerçekleşebileceğini söylüyoruz. Biz en küçük demokratik hak için bile mücadeleden yanayız. Kazanılmış kimi hakların geri alınmasına karşı mücadeleden yanayız. Sistem içi reform mücadelesine de karşı değiliz, bundan da yanayız. Bütün bunları küçümsemiyoruz. Fakat sistem olarak demokratik bir sisteme, sömürü düzeni içinde varılmasının hayal olduğunu, insanların kandırılması olduğunu söylemeyi de görev biliyoruz. Devrimciler, reformlar için mücadeleyi devrim mücadelesine bağlı olarak ele alırlar. Reformlar için mücadele yürütürken, kitlelere gerçek kurtuluşa devrimle varılabileceğinin propagandasından bir an bile vazgeçilemez. PKK'nin savunduğu "demokratik cumhuriyet" projesi, en ileri noktasında İsviçre, ABD, Almanya vb. emperyalist ülkelerde varolan burjuva parlamentarist demokratik sistemidir. Bu bugünkü kemalist faşizmden kuşkusuz iyidir. Fakat bunun yığınlara uğrunda esas mücadele edilmesi gereken gerçek demokrasi hedefi olarak gösterilmesi yanlıştır.

NE YAPMALI ?

Şimdi, PKK önderliğindeki Kürt ulusal mücadelesinin ve şimdiye dek Kuzey Kürdistan-Türkiye devriminde çok önemli bir rol oynamış bir örgütün bir dönüm noktasında olduğu bir süreci yaşıyoruz.

PKK, örgütsel bütünlüğü içinde, Öcalan'ın çizdiği doğrultuda Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimiyle zaten oldukça zayıf olan bağlarını koparıyor. Bu silahlı mücadeleyi "bir daha ona dönülmemek üzere" (Osman Öcalan, Medya TV, 2 Eylül konuşması) bırakma pratik tavrının yanında, bunun gerekçelendirilmesinde savunulanlarda açıkça görülüyor. Dönüşüm, yukarda da vurguladığımız gibi, bir çok oportunistin savunduğunun tersine, devrimci bir çizgiden reformist bir çizgiye geçiş anlamında bir dönüşüm

değil. Hayır, savunulan reformist çizginin mantıki sonuçlarına kadar ilerletilmesi ve reformist çizgiye rağmen, devrimle bütünüyle kesilmemiş olan zayıf bağların kesilmesi anlamında bir dönüşüm. Bu dönüşüm anda PKK'nin devletle barışıp, bütünleşmesinin tamamlandığı, PKK'nin karşıdevrimci hale geldiği anlamına da gelmiyor. Fakat andaki çizgisiyle bu PKK'nin kazanımı değil. TC henüz PKK'nin ancak yalnızca "açık pişmanlarını", açıkça nedamet getirenlerini, açıkça teslim olanlarını kabul eder bir tavır sergiliyor. PKK'nin devletle bütünüyle barışıp onun bir gücü olmasını engelleyen bu anlamda TC'nin tavrı. Bu çizgide yürüme ve ısrar PKK'nin devlet yanına geçme ciddi tehlikesini açıkça içinde barındırmaktadır. Bu gelişme, kuşkusuz Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketi açısından olumsuz bir gelişme, bir kayıptır.

Fakat bu gelişmeler bir başka yanıyla, uzun evrede olumlu gelişmelerin objektif şartlarını da yaratan gelişmelerdir. Şöyle ki:

► PKK'nin, reformist bir çizgiyle yürüttüğü savaştan tek taraflı çekilmesiyle, gerek TC gerekse dünya kamuoyunda savaşın tüm sorumluluğu faşist TC'nin omuzlarına binmiştir. Faşist TC bu noktadan itibaren, Kuzey Kürdistan'da savaşı yavaşlatmak durumunda kalacak; savaş adına üzeri örtülen bir dizi gerçekliğin daha iyi görülüp kavranmasının yolu açılacaktır.

► Savaş temelinde geliştirilen şovenizm ve bunun karşılığında tepki olarak gelişen ezilen ulus milliyetçiliğinin daha fazla gelişmesinin objektif şartları zorlaşacaktır. Bu sınıf sorunlarının öne çıkabilmesinin şartlarını kolaylaştıracaktır.

► Savaş gerekçesiyle hep ertelenen kimi "demokratik" dönüşümlerin tartışılması hızlanacaktır.

Bütün bunlar andaki gelişmelerin yarattığı moral bozukluğuna rağmen, devrimci çalışma, işçilerin emekçilerin mücadelelerinin yükseltilmesi açısından uzun evrede olumlu şartlar yaratacaktır.

Bunun yanında gelişmeler, görmek isteyenlere şunları da görmek için yeter malzeme ve ders sunmuştur:

► Ulusal kurtuluş, çağımızda ayrılmaz bir biçimde sosyalizm mücadelesine bağlanmıştır.

Stalin'in 1921 de yaptığı *"Kanıtlamaya gerek yok ki, sermaye egemen olduğu sürece, üretim araçlarında özel mülkiyet sürdükçe ve sınıflar var oldukça, ulusların eşitliği güvencelenemez; sermayenin iktidarı sürdükçe ve üretim araçlarına sahip olmak için savaşıldıkça, ulusların eşitliği ve ulusların emekçilerinin işbirliği sağlanamaz. Tarih, ulusal eşitsizliğin yok edilmesi, ezilen ve ezilmeyen ulusların emekçilerinin kardeşçe işbirliği rejiminin kurulması için tek çarenin, kapitalizmin tasfiye edilmesi ve Sovyet düzeninin kurulması olduğunu söylemektedir."(Stalin, "Partinin ulusal sorundaki en yakın görevleri üzerine", RKP X. Parti Kongresi'ne sunulan rapordan; Leninizm Defterleri, Altıncı Defter, İnter Yayınları İstanbul 1990, s. 47)* tespitinin, Kuzey Kürdistan-Türkiye somutunda da bir kez daha kanıtlandığı görüldü. Görüldü ki, komünist önderlikler altında olmayan ulusal kurtuluş hareketleri, şu veya bu emperyalist gücün açık desteğini almaksızın başarı şansına sahip değildir. Şu veya bu emperyalist gücün yedeğinde ise gerçek bir ulusal kurtuluş mümkün değildir.

Kuzey Kürdistan açısından bunun anlamı, gerçek ulusal kurtuluş yanlılarının Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın inşasına katılmaları, onun önderliğinde birleşmeleri gereğidir.

► Emperyalistler ve gerici-faşist rejimler, ulusal kurtuluş mücadelelerine ancak kendi çıkarları doğrultusunda onları kullanmak için "destek" verirler. Bu desteğe güvenerek yürüyen mücadeleler sonunda başarı kazansalar bile, kazandıkları başarı en uç noktasında "bağımlı" yeni bir "ulus devleti" olabilir. Gerçek anlamda ulusal kurtuluş bu değildir.

Kuzey Kürdistan somutunda bunun anlamı, güvenilecek tek gücün işçilerin, köylülerin, emekçilerin kendi güçleri olduğu gerçeğidir. Kurt işçi ve emekçilerinin güveneceği gerçek dostları, başta Türkiye'nin bütün milliyetlerden işçileri ve emekçileri ve dünyada da işçi ve emekçilerdir. Bu bağlamda içinde bulunulan anda bu alanda durumun iyi olmaması, bu gerçeğin üzerini örtmemeli, yanlış ittifak arayışlarına yol açmamalıdır.

► Kuzey Kürdistan'da ulusal kurtuluş da, bugünkü şartlarda pratikte kopmaz bağlarla, TC'nin Kürt, Türk, bütün milliyetlerden emekçilerinin ortak devrimiyle yıkılmasına bağlıdır. Ancak işçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü şartlarında Kürdistan'da Kürt ulusunun ayrılma hakkını serbestçe kullanacağı şartlar yaratılabilir. Ancak bu şartlarda demokratik bir cumhuriyette özgür birlikten sözedilebilir. Özgür birlik için, önce zoraki birlik parçalanmalı, ulusların eşitliğinin şartları yaratılmalıdır. Bu şartlar ancak TC'nin yıkılmasıyla yaratılabilir. TC'nin demokratik devrimle yıkıldığı şartlarda, bütün siyasi güçlerin kendi çözümlerini serbestçe savunma hakkına sahip olacakları bir referandum, özgür bir birliktelikten sözedilebilmesinin önşartıdır.

► Şu açıkça görülmüştür: Devrimci bir örgütlenme açısından bir kişinin örgütün üzerine çıkarılması, onun adeta tanrılaştırılması bütünüyle yanlıştır. Kitlelerin, her dediğinde bir keramet olduğu sanılan bir önder etrafında birleştirilmesi, bugünün şartlarında kuşkusuz "herşeyi bilen", "herşeye çözüm getiren" bir önderin olmadığı ve herkesten kendi düşünmesini talep eden bir örgüt etrafında birleştirilmesinden kolaydır. Kısa sürede güç kazanma açısından, her şeyi bilen bir şeyh ve onun etrafında ona ölümüne inanan müritlerden oluşan bir tekke örgütlenmesi, her üyesine "parti sensin" diyen, her bireyinden sorumluluk, siyasete doğrudan katılma, insiyatif talep eden, yanılmaz otorite tanımayan komünist örgütlenmeden kolaydır. Fakat böyle bir örgütlenme, yeni bir topluma önderlik edecek bir örgütlenme olamaz.

► Yine kısa sürede kitleleri kazanma açısından, sınıf çelişmelerini öne çıkarmak ve bu temelde örgütlenmeye gitmek yerine, milli duygulara seslenmek, ulusal baskıyı ve ona karşı mücadeleyi herşey haline getirip örgütlenmek daha verimlidir. Bu bağlamda yanlış olan Kuzey Kürdistan'da başçelişme durumunda olan milli çelişmeyi, devrimin ilerletilmesinde esas halka olarak kavramak değildir. Yanlış olan, bu çelişmenin herşey haline getirilmesidir. Ulusal çelişmeyi herşey haline getiren bir örgüt, sosyalizmden uzaktır.

► Kitlelerin kazanılmasında, gerçekleri olduğu gibi ortaya koyacak yerde, yenilgileri de zafer olarak göstermek, yenilmez, sürekli güçlenen,

yanlış yapmaz (ya da yaparsa onderlik dışındakiler yapar!) bir örgüt resmi çizmek daha verimlidir. Fakat bu tavrın da, devrimcilik ve sosyalizm adına savunulması, uygulanması olacak iş değildir.

► Yine kısa sürede güçlenmek ve kitleselleşmek için, örgüt içinde ve çevresinde çıkan muhalefetleri, bunlarla demokratik merkeziyetçiliğin herkes için geçerli kuralları çerçevesinde ideolojik mücadeleyle aşmak yerine düşman, bazen hiç ispat gereği duymadan ajan ilan edip, fiziken yok etmeye yönelmek; kendi örgütü dışındaki muhalif sesler, eleştiriler bağlamında da, bunlarla ideolojik mücadele içinde öğrenmek ve öğretmek yolunu tutmak yerine, şiddet kullanarak susturmak yoluna gitmek daha verimlidir. Şiddete, güce tapar şekilde biçimlendirilen Kuzey Kürdistan-Türkiye toplumunun "tartışma kültürü" açısından bu verimli olan tavırdır. Fakat verimlilik ve kısa sürede başarı, doğrunun kıstası değildir. Sömürüsüz bir toplum mücadelesi açısından, yeni bir dünya, yeni bir toplum mücadelesi açısından, muhaliflerin şiddetle susturulması pratiği kabul edilemez bir pratiktir.

PKK'nin kitleselleşmedeki başarılarının açıklamaları bu noktalarda ve onun şimdi terkedeceğini açıkladığı devlete karşı silahlı mücadeledeki ısrarında yatmaktadır.

Bütün bunlarda, gelinen yerde PKK'nin terkettiği şey, onun bugünkü gücüne varmasında doğru olan şeydir: Devlete karşı silahlı mücadelede ısrarlı olmak. (Bu şu veya bu evrede silahlı mücadelenin eylem biçimi olarak ikinci planda olmasını dıştalamaz.)

PKK'yı, PKK yapan bu özellikleri olumlu-olumsuz yanlarıyla değerlendirmeli, devrim için dersler çıkarılmalıdır. Bu bağlamda da devrimin kısa süreli bir iş olmadığı, kısa süreli başarı beklentilerinin sürekli olarak sapmaları beraberinde getireceği de bilinçte tutulmalıdır.

Biz komünistler "Ne yapmalı?" sorusuna, "Şimdiye kadarki tutarlı çizgimizi daha büyük bir enerji ve çabayla hayata geçirmek için **mücadele!**" cevabını veriyoruz. Gelişmeler bizim PKK çizgisine getirdiğimiz eleştirilerde, uyarılarda haklı olduğumuzu açıkça belgelemiştir.

Genel olarak devrimciler açısından "Ne yapılmalı?" sorusuna verdiğimiz cevap da açıktır:

Tutarsızlıklarınızdan, günübirlik faydacı oportunist siyasetinizden uzaklaşın! Çözüm Marksizm-Leninizm'dedir. Bunu kavramaya ona uygun davranmaya çalışın!

Özel olarak PKK içinde var olduğunu düşündüğümüz devrimcilere çağrımız, bugünkü Öcalan'dan ve PKK'den kopmaları ve PKK'nin köklerine inerek, onun köklerinde varolan yanlışları da temizleyen yeni bir örgütlenme; devrimci bir örgütlenme yönünde adımlar atmalarıdır.

► ***Özel bir sorun: Birleşik Devrimci Güçler Platformu ne olacak?***

Özel bir sorun olarak, BDGP'nin durumu vardır. Bilindiği gibi devrimci nitelikte olan bu platformun içinde biz de varız, PKK'de var. PKK'nin uyguladığı esas çizgisi, daha bu platform kurulurken ve biz içine girerken devrimci değil, reformistti. Biz bunu açıklamamızda açıkça ortaya koymuştuk. Biz DBGP'na girerken yazdığımız müracaat mektubunda, yaptığımız 'ek açıklamalar'da PKK'nın çizgisi hakkında şöyle demiştik:

"Biz bu bildirgeyi imzalayan tüm gruplar hakkında devrimci oldukları biçiminde bir genel değerlendirmeye sahip değiliz. Örneğin, PKK bağlamında, O'nun bugünkü siyasi çizgisinin reformist bir temele oturduğu düşüncesindeyiz" (Bkz. Bolşevik Partizan, sayı 12/1998, s. 11)

Fakat uygulanan çizgi esasta reformist olmasına rağmen, PKK devrimci bir platform temelinde devrimci güçlerle de yanyana yer almayı doğru bulmuş, devrimci bir belgeye imza atmıştı. Uygulamada yer yer bu platforma ters işler de, bu platform adına yapıldı. Gelinen yerde, PKK'nin açıkladığı ve uyguladığı İmralı çizgisinin bu platformda savunulan görüşlerle ve öngörülen devrimci temelde eylem birliği çizgisiyle çeliştiği net olarak ortadadır. Ve bu platform adına açıkça ortaya konmalıdır. Platform uyeleri bu platforma sahip çıktıklarını, PKK'nın "yeni manifestosunun" bu plaformun lafzına ve ruhuna ters olduğunu platform adına açıklamalıdır. Bunun pratik anlamı, PKK ve onun bugünkü çizgisini savununların bu platformdan çıkması/çıkarılması olacaktır. Bu platformun kitlesel bazda en güçlü örgütünün bu platformdan çıkması/çıkarılması, onun eylemlerine kitlesel katılımı çok önemli ölçüde düşürecektir. Fakat bu, buna rağmen mutlaka atılması gerekli bir adımdır. Kitleler kandırılmamalıdır.

Biz, bu platforma doğru olduğu için imza atıp katıldık ve platformu savunan bütün güçlerle, bu platformun yaşatılmasından yanayız. Ancak platformdan da onun yerine getiremeyeceği beklentiler olmamalıdır. Onun çelişmeli bir birlik, bizim açımızdan devrimci oportunist güçlerle, biz komünistlerin eylem birliğinin bir aracı olduğu kavranmalıdır.

Bu platform içinde yer alan ve bugün nihayet PKK'nin reformist bir çizgiye oturduğunu savunan MLKP'nin, TKP (ML)'nin, Dev-Sol'un ve diğerlerinin düne kadar PKK'yı ve onun çizgisini devrimci olarak gördükleri unutulmamalıdır.

TKP (ML)'nın, marksist-leninist güçlerin zaferi olarak adlandırdığı "Kardelen Harekatı"nda kullanılan yöntemlerle, kimin polis/kimin değil olduğunun ortaya çıkarılmasının mümkün olmadığı, bizim açımızdan olayın kendisinin karanlık olduğu, "Kardelen Harekatı" içinde yer alanların sonradan yakalanan kesiminden bir bölümünün "pişmanlar" safında devrimci harekete küfrettiğinin ve dağdakileri teslim olmaya çağırdığının bilincinde olunmalıdır.

MLKP'nin, kendisinden kopan bir gruba karşı sosyalfaşist şiddet uyguladığı; Dev-Sol'un, sonradan hakkında demediklerini bırakmadıkları Dursun Karataş'ın 12 Eylül dönemindeki polisteki tavrının yanlışlığını ortaya koyduğumuzda, bize karşı şiddet uygulayanların içinde yer aldığı vb. unutulmamalıdır.

BDGP bütün bunların bilincinde yaşatılmalıdır. Yaşatılmalı ve güçlendirilmeye çalışılmalıdır. Bunun yolu varolan çelişmelerin üzerinin örtülmesi değildir.

3 Eylül 1999 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)
Merkez Komitesi

DEPREM

DEVLETİN NİTELİĞİNİ BİR KEZ DAHA GÖZLER ÖNÜNE SERDİ!

Görev, bu devleti devrim depremiyle tarihin çöplüğüne gömmektir!

17 Ağustos sabahı saat 03.02'de Marmara çevresini sarsan depremde resmi rakamlara göre 15 bine yakın insanımız oldu; 30 bine yakın kişi yaralandı. Resmi rakamlara göre 25.544 bina tumuyle çoktu veya ağır hasar gordu. Hasarlı binaların sayısı 'Kriz Masası' tarafından 72.412 olarak veriliyor. BM'nin 'yerleşim'le ilgili kurum sozculeri, eldeki verilere gore enkaz altında kalıp da çıkarılmayan insanların sayısını 35.000 olarak tahmin ediyor. Yanı elli bine yakın insanımız bu depremde hayatını keybetti. Yuzbinlerce insanımız evini-barkını şimdiye kadar kurulu duzenini, eşyalarını vb. kaybetti ve şimdi "çadır kent"lerde, kurulacağı soylenen prefabrik evlerde, goçebilenler akraba yanında vb yaşamaya çalışıyor, çalışacak.

Deprem Turkiye'nin en gelişmiş sanayi bolgelerinden biri olan Kocaeli merkezli olduğu ve Turkiye'nin yerle

şım açısından en yoğun olduğu bölgeyi vurduğu için, kuşkusuz sonuçları itibarıyle bugüne dek Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da yaşanan tüm depremlerden daha derin etkileri oldu.

Nedir bu depremin gösterdikleri ve sonuçları?

BU DÜZEN SOYGUNCULARIN, VURGUNCULARIN, YİYİCİLERİN DÜZENİ! BU DEVLET BUNLARIN DEVLETİ!

Depremin gösterdiği en çıplak gerçek şudur: Deprem esasta engellenemez bir doğa olayı olmasına rağmen ve deprem bölgesinde olan herkesi etkilemesine rağmen, esas zarar gören, ölen, yaralanan, yıkık altında kalan esasta yine emekçilerdir, yoksul halktır. Çöken ve 50 bine yakın insanımıza mezar olan konut-binalar, gerçekte 7.4 şiddetinde bir depreme göre kurulu olmayan, çürük binalardır. Aynı yerde Askambil kulesi gibi çöken binaların yanında, depremi önemsiz hasarlarla atlatan binaların bulunması bu gerçeğin açık kanıtıdır. Çöken ve insanlarımıza mezar olan binalar, kâr uğruna çimentosundan, demirinden, kumundan, işçiliğinden, mühendisliğinden vb. vb. "tasarruf edilen" (!!!) sız çalınan okuyun– binalardır. Diğerlerine göre biraz daha "ucuz" olan bu binalarda ikâmet edenler birçok halde, kiradan kaçmak için bu "evlere" sahip olmayı kurtuluş yolu olarak gören yoksul ve en iyi halde orta gelir grubundan insanlarımızdır. Bu binaların pek çoğu (İstanbul'da binaların % 70'i) önce "kaçak" olarak inşa edilen (herkesin gözü önünde kaçak!) sonra legalleştirilen binalardır. Bunların her birinin doğrudan sorumluları vardır. Bu binaları tasarımlayanlar, bu tasarımları kabul edenler, izin verenler; inşaat aşamasında ve sonrasında kontroldan sorumlu olanlar, kaçak yapılaşmalara sonradan onay verenler, seçimler öncesinde bol keseden tapu dağıtanlar vb. vardır. Birinci derecede deprem kuşağı üzerinde bu biçimde bir "şehirleşme"nin doğrudan sorumluları vardır.

Kuzey Kurdistan'dan savaş sonucu zoraki göçle karşı karşıya kalan yüzbinlerce insanın çeşitli sorunlarının

BOĞAZİÇİ PARTİZAN 125 / 1999

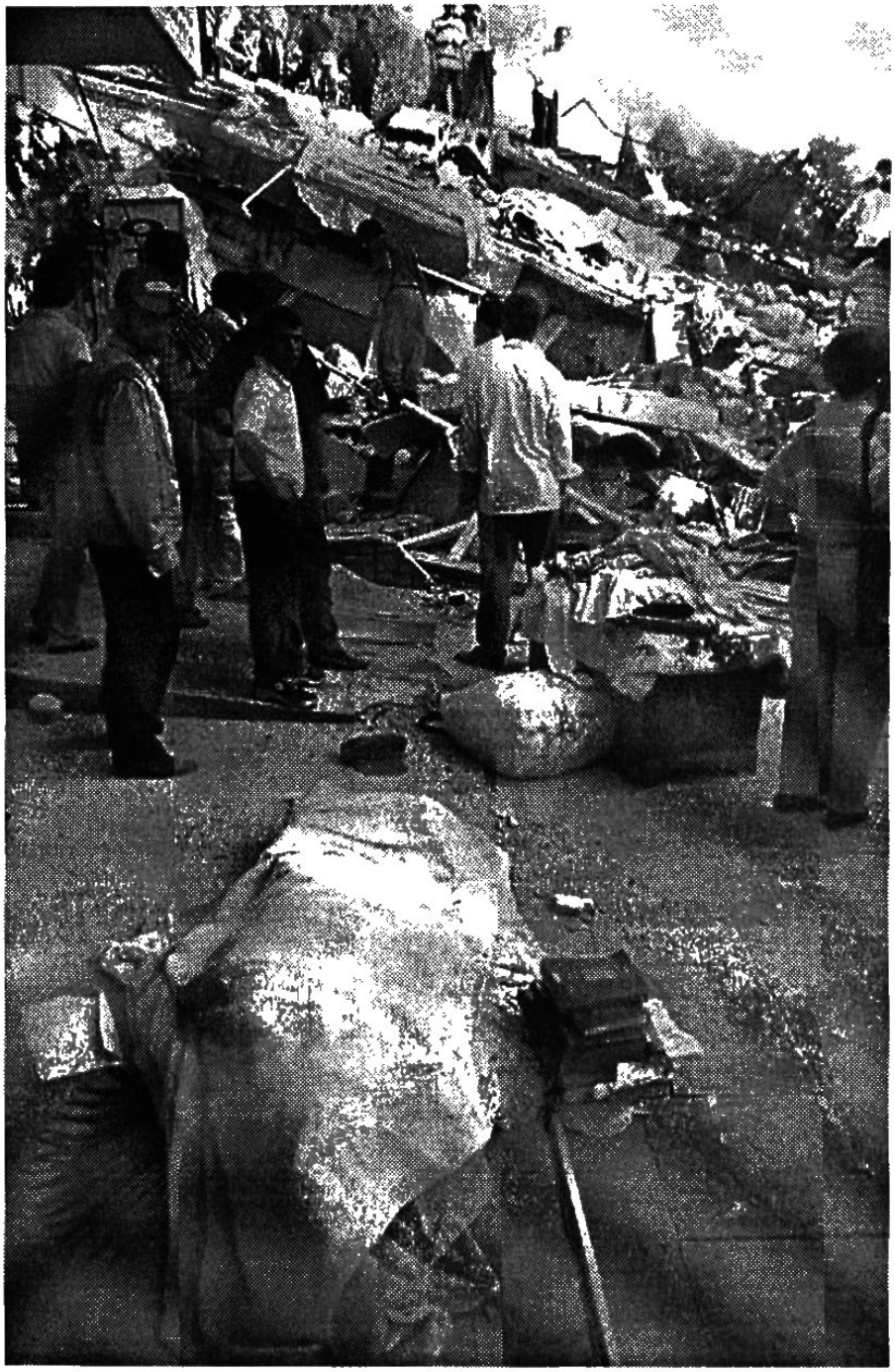

yanısıra yerleşim sorunlarına da hiçbir çözüm getirmeden büyük şehirlere sürülmesinin de sorumluları vardır:

Faşist devlet ve onun has uşakları!

Ölümlerin ve diğer kayıpların bunca büyük olmasının gerçek sorumluları bunlardır. Fakat bunlar tek tek belirlense, teşhir edilse, yargılanıp cezalandırılsa bile sorun çözülmez. Çünkü bunlar sonuç olarak işleyen bir çarkın dişlileridir. Sömürü düzeninin, kâr düzeninin belli bir alanında bu düzenin gereğini yerine getirerek işi kılıfına uydurup, maksimal kârı elde edenlerdir!

Soygunculuk, vurgunculuk, yıyıcılık bu düzenin tabiatıdır, temelidir. Düzen gerçekte bu işleri iyi becerenlerin düzenidir. Devlet gerçekte bunların devletidir.

Şimdi şu veya bu "hırsız" müteahhit, şu veya bu yıyıcı belediye ya da devlet memurunu hedef gösterip hırsızlık/yıyıcılık düzenini, somuru sistemini hedef tahtası olmaktan çıkarmaya çalışan bir kampanya yürüyor. Hatta tuzu kuru bazıları bunun da ötesine geçip asıl suçluyu, en yoğun yerleşim bölgesi olan Marmara'ya, özellikle İstanbul'a göçen, burada her türlü imkânı zorlayarak yerleşmeye çalışan, başını sokabilecek bir eve kavuşmak için gecekondu mafyalarının vb. elinde oyuncak olan yoksul halk yığınlarını esas suçlu olarak gösteriyor.

"Gelmeseydiler efendım, neden gelıyorlar?!" diyorlar! Sanki gelenler, göçenler göç veren yerlerden keyiften geliyorlar! Sanki bu insanlar, bulundukları yerde insanca bir yaşama, geleceklerini de garanti altına alan bir yaşama sahip olsalar "taşı toprağı altın" olduğu söylenen (aslında altın değil, "ekmeğin aslanın ağzında olduğu" bir yer olan) İstanbul ve çevresine göçerler.

"Almasaydılar efendım, o çürük binalarda oturmasaydılar!" diyorlar. Sanki bu nispeten ucuz binalarda oturmak durumunda kalanlar, daha iyi binalarda oturmalarını mümkün kılacak maddi imkânlara sahip de, cimrilikten bu binalarda oturuyorlar! vb. vb. Bütün bu yaklaşımlar büyük bir sahtekârlıktır. Amaç, düzeni ve onun devletini temize çıkarmaktır!

TAKDİR-İ İLAHİ DEME; BU SONUCUN GERÇEK SORUMLULARINI ARA!

Deprem olayının en başından beri en çok duyulan laflardan biri, kaderci "takdir-i ilahi" lafıdır. Bunu tabii herkes kendi çıkarları doğrultusunda kullanıyor.

Düzenin temsilcileri, başta cumhurbaşkanı, başbakan, ordu sözcüleri vb olmak üzere bu lafı düzeni ve devleti korumak için kullanıyorlar. Onlar, olanın önlenemez bir "tabii afet" olduğunu, ölümlerin sorumlusunun vb. kader, Allah'ın takdiri vb olduğunu, devletin yaraları sarmak için depremin en başından itibaren halkın yanında olduğunu, düzenin ve devletin işlediğini, bunların sorumlu ve suçlu olmadığını söylüyor. Başbakan, anda düzenin adeta yumuşak karın durumuna gelen müteahhitlere bile haksızlık edilmesini!) önlemek amacıyla, Gölcük'te Donanma Komutanlığı'nda da ağır hasarı şahit gösteriyor! Ordunun da kayıp vermiş olması, depremin herkese karşı "eşit" davrandığının delili, sonuçta "Allah'ın işi" olarak gösteriliyor. Böylece işler "insanüstü bir güce" havale edilip gayet somut olarak varolanlar hedef olmaktan çıkarılıyor. Donanma Komutanlığı'nda da çöken binaların yanında, ayakta kalanların da olduğu, ayrıca Gölcük'ün tam da kumandanlık alanının depremin merkez üssünde bulunduğu vb. unutturulmaya çalışılıyor.

Şeriat yanlısı basın yayın da, "takdir-i ilahi" yaygarasını başka bir bakış açısıyla koparıyor. Bunlara göre kemalist düzen yaptığı "başörtüsü zulmü"yle, dinibütün insanlara karşı baskılarıyla vb., bunun yanında Allah'ın emirleri doğrultusunda hareket etmeyen dinsiz-imansız takım da yaptıklarıyla Allah'ı kızdırmıştır. Allah da bütün bunları uyarmak, daha büyük birşeyler olduğunu hatırlatmak için depremle vurmuştur. Nasıl Allah ise artık, "tabii afetlerde" her zaman yaptığı gibi yine öncelikle yoksulları vurmuştur! Şimdi depremden kendi anladıkları anlamda bir 'allahçı' düzen mücadelesinde yararlanmak isteyip "takdir-i ilahi" diyen şeriatçı takım, böyle bir Allah'ın düzeninin de "adil" olmadığını en baştan ilan etmektedir.

Bir de depremden zarar gören geniş halk yığınlarının, "Neden ben?", "Neden şimdi?", "Neden burada?" vb. sorulara yanıt ararken sığındığı son sığınak olan "takdir- i ilahi" var. Sömürücüler tarafından onların düzeninin sonsuza dek ayakta tutulması işlevine sahip din, yoksul insanların büyük çoğunluğunun umut, hiç olmadı vadedilen ve şimdiye kadar kimsenin görmediği bir başka dünyada eşitlik için sığındığı bir kale. İnsanlar bir gece yarısı korkunç bir uğultuyla ve sarsıntıyla uyanıyor. Tonlarca kumun, toprağın çimentonun, demirin altında kalıyor. Cehennemi yaşıyor. Bu cehennemden kurtulanlar, belki en yakınlarının acısıyla yanıyor. Yaşayabilmesi için "takdir-i ilahi" açıklaması, en kolay, en kesin, ruh sağlığı açısından en kısa yoldur. Kendi sorumluluğunu gözlerden gizlemenin, yakayı ele vermemenin en kolay yolu işi tanrıya havale etmek oluyor. Kitleler böyle kandırılıyor. Bunlara göre: Yukarılarda bir yerlerde var olduğu sayılan bu güç öyle istemiştir, öyle olmuştur. Öyle istediyse, mutlaka bir bildiği vardır! Ya işlenen bir günahı cezalandırmıştır ya da kişiyi bir sınavdan geçirmekte, dinibütün olup olmadığını sınamaktadır! Sonuçta "takdir-i ilahi" açıklaması, ortaya çıkan korkunç sonucun gerçek sorumlularının gözlerden gizlenmesine yarayan, işçileri, emekçileri, yoksulları uyutmaya yarayan bir açıklamadır.

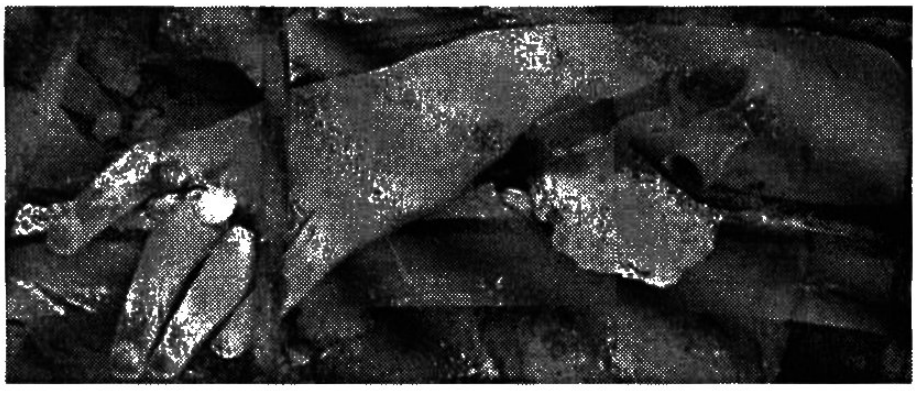

DEVLET NE KADAR SARSILDI?

Bu deprem TC devletinin ne olduğunu göstermek açısından da ibret verici oldu.

► Depremin bu bağlamda gösterdiği en temel gerçek, bu devletin "sosyal devlet" "halkın hizmetinde devlet" vb. iddialarının içi boş balonlar olduğudur.

Halkın hizmetinde olan bir devlet, en baştan Kuzey Kurdistan-Türkiye gibi önemli bir bölümü birinci derecede deprem bölgesi üzerinde bulunan bir coğrafyada, bu coğrafyaya uygun bir yerleşme planına sahip olur; bu coğrafyaya uygun bir imar planına sahip olur ve bu planları uygular, uygulatır.

Halkın hizmetinde olan bir devlet, Kuzey Kürdistan-Türkiye gibi bir coğrafyada her an ağır bir deprem felaketi karşısında somut bir plana sahip olur. Depremin hemen ertesinde bu planı aksamadan uygulayacak işbölümüne, kurumlara, maddi hazırlığa, donanıma sahip olur.

Bu deprem bir kez daha açıkça göstermiştir ki, bu devlet deprem konusunda en küçük bir hazırlığa sahip değildir.

O kadar ki, bu somutta bu devletin cumhurbaşkanı depremden sonraki 5 saat içinde "devlet"in şu veya bu kurumuyla "temas" kuramamıştır. Devletin başbakanı, depremden 7 saat sonra halkın karşısına televizyon ve radyo yayınları üzerinden çıkarak, "ne yazık ki telefonlar işlemediği ve elektrikler kesik olduğu için deprem bölgesiyle ilişki kurulamadığı" vb. açıklamalarını yapabilmiştir.

Lafa gelince "büyük devlet"lik konusunda mangalda kul bırakmayanların bu somut depremdeki acınacak halleri budur!

Depremin ertesindeki ilk iki gün deprem bölgesinde "kurtarma" çalışmalarını yapanlar, (Gölcük'teki karargâhta kendi kendini kurtarmaya çalışan ordu dışta tutulursa) elini kazma, kürek olarak kullanan halk yığınları: AKUT gibi kimi sivil toplum örgütleri, yurtdışından depremin hemen ertesinde yardıma koşan yabancı arama ve kurtarma ekipleridir! Deprem ertesindeki ilk iki günde, deprem bölgesinde devlet başbakanlık bünyesinde kurulan "Kriz Masası"na bağlı olarak iş gören "Kriz Masaları" biçiminde vardır. Bunlar iki ayaklı bir masanın göreceği işi görmüşlerdir. HİÇ!

Bu durum burjuva medyaya da ister istemez yansımış; kendisinin olduğu söylenen "devlet"ten yardım bekleyen, fakat etrafında kimseyi göremeyen acı içindeki insanların "Devlet nerede?" çığlıkları ayyuka çıkmıştır.

Bir kere daha görülmüştür ki, bu devlet halkın hizmetinde olmayan bir devlettir. Aynı devamı olduğu Osmanlıdaki gibi T.C. de, "ekende yok, biçende yok"tur, fakat "yiyen"de kartal gibidir! O depremde halkın yanında değildi, değildir! Fakat "deprem vergisi" adı altında, depremin yükünü emekçilerin sırtına bindirmek için kaşla göz arasında yasa çıkarabilir. Deprem olduğunda, "elektrik ve telefonlar kesik" olduğu için, "yolları zarar gördüğü için" deprem bölgesine ulaşamayan bu devlet, sorun Kuzey Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak olduğunda, Cudi'ye 4 saat içinde 50 bin askeri havadan indirmekle övünen bir devlettir! Bu devlet depremde halkına su geçirmez bir çadırı bile esirgerken; milyarlarca doları teşvik adı altında vurguncalara peşkeş çeken bir devlettir. Bu devlet, depremde halkın yanında değildir. Fakat buna rağmen "işinin başındadır". Kurdistan'da -PKK'nın savaşı bırakma açıklamalarına rağmen- savaşı sürdürmektedir. Vergisini toplamakta, haracını almakta, yeni vergiler bindirmekte, yasalar çıkarmakta, "Sosyal Güvenlik Reformu" adı altında, IMF işareti doğrultusunda istenen kararları alıp mezarda emeklilik yasasını halletmekte, ihanete çağrı niteliğinde 'pişmanlık' yasasını, devrimcileri, demokratları dıştalayan bir af yasasını çıkarmaktadır.

Yani kimilerinin dediği ve sandığı gibi, bu devlet çökmemiş, "bu depremin altında kalmamış"tır. O gerçek işinin başında olmuştur: Egemen sınıflar adına halkı ezmek!

DAYANIŞMA: EMEKÇİLERİN SİLAHI! DAYANIŞMAYI SÖMÜRMEK İSTEYEN DEPREM VURGUNCULARINA DİKKAT!

Deprem emekçi yığınlara gerçek dostun kim olduğunu gösterdi: Dini, mezhebi, milliyeti ne olursa olsun emekçi yığınların bizzat kendisi!

Deprem bölgesinde insanlar birbirlerine yardım ettiler. Herkes herkesin kardeşi gibi hareket etti.

Deprem bölgesi dışında ilk andan itibaren insanlar ellerindeki imkânları depremzedelerle paylaşmak için harekete geçti. Bunun için kimse devletin kurumlarını beklemedi. Bu deprem Kuzey Kürdistan-Türkiye'de sivil toplumun, devlet dışı örgütlerin, kendiliğinden yardımın ilk kez bu kadar yoğun olarak kendini gösterdiği bir olay oldu.

Sadece bu değil... Yurtdışında da Kuzey Kürdistan-Türkiyeliler arasında büyük bir dayanışma ruhuyla, yine devletin kontrolu dışında örgütlenmeler ortaya çıktı. Bu yanıyla deprem emekçileri birbirine yaklaştırdı.

Sadece bu da değil: Deprem uluslararası alanda da emekçi yığınlar bazında büyük bir destek ve yardım kampanyasının nedeni oldu. En başta hakim sınıflar tarafından halka başdüşmanlardan biri olarak tanıtılan Yunanistan halkının dayanışması, ırkçı kafatasçı hakim sınıf kesimlerinin suratına bir yumruk gibi indi! Avrupa ülkelerinde de, büyük sivil kampanyalarda, emekçi yığınların küçük bağışlarıyla toplanan miktarlar, emperyalist devletler tarafından yapılan göstermelik bağışları kat kat aştı. Örneğin, dünyanın en zengin devletlerinden olan Alman Devleti, devlet olarak yapacağı maddi yardımı önce 1 milyon mark olarak ilan etti, sonra 5, sonra 10 milyona yükseltmek zorunda kaldı. Buna karşı yalnızca bir televizyon dayanışma galasında 13 milyon mark bağış toplandı! Gerçek dayanışmanın, emekçilerden geldiği, emekçilerin gerçek dostunun emekçilerin bizzat kendisi olduğu bir kez daha belgelendi. Bu gelişmeler karşısında paniğe kapılan kafatasçılar, örneğin Sağlık Bakanı Osman Durmuş'un şahsında somutlaştığı gibi, uluslararası yardıma da, sivil toplum kuruluşlarının yardımlarına da ihtiyaç olmadığı açıklamaları ile "Türklüğün şerefini" kurtarmaya çalıştılar! Bunlara en iyi cevabı yabancı kurtarma ekiplerini bağrına basan depremzedeler, halk verdi.

Şimdi, devlet kendisi için ortaya çıkan prestij ve otorite kaybı zararını en aza indirmeye çalışıyor. Bunun için "zarar verici" yayınlar dolayısıyla (siz gerçekleri sansürsüz aktardığı için okuyun!) Kanal 6'ya bir hafta kapatma cezası verildi! Bu diğer özel kanallara da uyarı idi. Cumhurbaşkanı, başbakan, ordu sözcüleri "milletin moralini bozucu yayınlar yapılmaması" konusunda uyarılarda bulundular! Resmi devlet kanalı TRT en başından itibaren orduya ve resmi devlet kurumlarına övgüler düzen yayınlar yaptı. Ve özel kanallar da hizaya getirildiler!

Sivil toplum kuruluşlarının gelişmesinin engellenmesi için bütün yardımların "tek el"de toplanması kararı alındı. Devlet, ilk şoku atlattıktan sonra kendi kontrolü dışında hiç bir yardıma izin vermeyecek bir tavır içine girdi. Devletin kontrolü altında olmayan yardım ekipleri geri çevrilmeye, yardım etmeye çalışanlar gözaltına alınmaya, özel yardım çadırları sökülmeye başlandı. Yurtdışından giden özel yardımlara el konmaya başlandı. Şimdi özellikle para olarak giden tüm yardımların devletin elinde toplanması söz konusu! Yıkılan binaların yeniden yapılması, yeni alanların iskâna açılması, depremzedelerin kısa vadede yerleştirilmeleri vb. vb. bu devlet ve tüm vurguncular için yeni kâr kapıları, rant kapılarının açılması demektir. Şimdi bir yandan göstermelik suçlular bulunup, göstermelik cezalar verilirken, diğer yanda gelen ve devletin elinde toplanan yardımlarla yeni deprem zenginleri türeyecek, devlet deprem için gelen yardımları gerçek amacı dışında kullanacaktır. Bütün bunlara karşı uyanık olmak ve mücadele etmek görevdir.

Bunun için hiç bir yardım, devlet kurumlarına ve onların uzerinden yapılmamalı; bütün yardımlar ya doğrudan depremzedelerin kendilerine ya da devlet kontrolünde olmayan ve güvenilen kuruluşlara ulaştırılmalı, yapılan yardımların yerini bulup bulmadığının peşi izlenmelidir.

Depremzedeler, yardımların devlete değil, kendilerine yapıldığının bilincinde olmalı, bu devletin hiçbir sözüne güvenmemeli, kendileri için gelen tüm yardımları talep edip kullanımını bizzat kendileri yapmalıdır. Bunun yolu bizzat depremzedelerin her düzeyde kendi içlerinden temsilcilerini seçmeleri, depremzede konseyleri oluşturmalarıdır. Bir alandaki tüm depremzedeler tarafından genel toplantılarda seçilen bu konseyler, yardımların dağıtımı/kullanımı işini bizzat kendileri örgütlemelidir. Zaman artık devletten bağımsız örgütlenmeleri yaratmak zamanıdır. Kendi ölü ve yaralılarını çıplak elleriyle enkaz kaldırarak kurtarmaya çalışan halk yığınları, kendilerine gelen yardımları kendi örgütlenmeleri ile dağıtacak yeteneğe sahiptir! Bu devlet kendisinden zam, zulüm, işkence, demagojiden başka bir şey beklenmeyecek bir kurumdur.

DEVLET KOF; AMA KENDİLİĞİNDEN YIKILMAZ!

Depremin gösterdiği en temel gerçeklerden biri, bütün "büyüklük", "güçlülük" böbürlenmelerine rağmen, bu devletin içi çürümüş, kof bir devlet olduğudur. 7,4 şiddetinde bir deprem bu devleti iki gun boyunca ne yapacağını bilemez bir hale getirebilmektedir.

Halk düşmanı bu devlet, güçlü ve örgütlü bir halk hareketi karşısında bu depremde iskambil kulesi gibi çöken çürük binalar gibi çökmeye mahkumdur. Yeter ki bu halk hareketi, Bolşevik bir önderlik altında olsun! O zaman devrim depremi bu devleti siler süpürür.

Ve halktan yana bir devlet, halk için bir devlet de ancak böyle bir devrimle yaratılabilir. Depremden çıkarılacak en önemli ders budur!

Bir depremde, insanlarımıza gelebilecek zararı en aza indirgemenin dolambaçsız tek yolu, halk düşmanı, işçi, köylü, emekçi düşmanı devleti devrim depremiyle yerle bir etmek; yerine sosyalizme giden yolu açmak için işçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünü kurmaktır.

Görev, bunun için çalışmaktır.

31.8.1999▲

İran'lı kadınların kurtuluşu kadın düşmanı dinci faşist sistemin yıkılmasına bağlıdır!

Ö N S Ö Z

Aşağıdaki bildiri, Almanya Bolşevik İnisiyatif grubunun "Herşeye Rağmen" isimli dergisinin Mayıs sayısında (14/1999), İran cumhurbaşkanı Hatemi'nin Alman emperyalizmiyle iyi ilişkilerini daha da geliştirmek için Almanya'yı ziyaret etmesi vesilesiyle yayınlanmıştır. Bildiri, İran'ın tüm ezilenlerinin, özelde de ezilen kadınlarının durumlarını ortaya koymakta ve dinci faşist İran rejimini teşhir etmektedir. Bildirinin güncelliğini koruduğunu düşündüğümüzden çevirerek yayınlıyoruz.

Temmuz ayında İran'da gerçekleşen öğrenci hareketi ve bu hareketin Hatemi'nin cumhurbaşkanlığında kanla bastırılmış olması, Hatemi'nin kim olduğunu, ne denli "liberal" olduğunu bir kere daha göstermiştir. Tüm bunlara rağmen batılı emperyalistler Hatemi'yi 'has adam' olarak tanıtmaktan vazgeçmemektedirler. Bildiride söylenenler bir kere daha doğrulanmıştır. Hatemi, İran hakim sınıflarının eli kanlı sadık uşaklarından biridir.

Bildiriyle ilgili olarak Herşeye Rağmen'in önsözünde dile getirdiği şu düşünceye tamamıyle katılıyoruz. İranlı devrimciler ve komünistler faşist Şah rejimine karşı yönelen devrimin Humeyni karşıdevrimiyle noktalanması sürecindeki kendi sorumluluklarını, dinci-faşist tehlikeyi küçümsemiş olmaları olgusunu özeleştirel biçimde ortaya koymak ve bundan gerekli sonuçları çıkarmak zorundadırlar. Buna biz şunu eklemek istiyoruz: İran'da bütün ezilenler ve özelde de emekçi kadınlar üzerine bir kâbus gibi çöken dinci-faşizmin iktidar oluşu bizim için uyarıdır. Bugün Kuzey Kurdistan-Türkiye'de kemalist faşistler ile dinci-faşistler arasında süren iktidar dalaşında İran örneği çeşitli kesimler tarafından çokça gündeme getirilmektedir. Bunların en başında iktidarı dinci kesime kaptırmamaya yeminli Kemalist hakim sınıfların sözcüleri gelmektedir. Bunlar, özelde kadın kitlelerini kendi peşlerine takmak ve onları kendi iktidarlarını sağlamlaştırmada kullanmak için İran "ocü"sünü göstermektedirler. İran'da kadınların en ağır baskılar altında oldukları bir olgudur. Fakat, Kemalistlerin kendilerini kadın hakları koruyucusu olarak göstermeye çalışması da dupeduz sahtekârlıktır. Onların korumaya çalıştıkları tek şey kendi iktidarlarıdır. 'Beterin beteri var' diye, bize bugün dayattıkları şey baskı ve sömürü, yoksulluk ve zulüm, kadınlara yönelik baskılardır.

Diğer taraftan, Kemalist faşistlerin iktidarı kaptırmamak için parti kapattırmadan, seçilmiş milletvekilini meclise almamaya kadar türlü oyunlara başvurduğu koşullarda, islamcı kesim de "demokrasi" havarilliğine soyunmuş durumdadır. Bunların da yaptığı sahtekârlıktır. Demokrasi ya da kısmi demokratik talepler uğruna mücadelede bunlarla herhangi bir ittifak, aynı İran'da olduğu gibi tüm ezilen ve sömürülenler açısından vahim sonuçlara açacaktır. Bu nedenle biz **ne kemalist ne de dinci faşizm** diyoruz.

Türk hakim sınıfları ezilen ve sömürülen kitlelerin dikkatini içteki sorunlardan, ekonomik çöküntüden, demokrasi yoksunluğundan, Kürt ulusu üzerinde estirilen ulusal terörden vb. alıkoymak için sürekli bir dış düşman arayışındadır. Son olarak çıkarılan "İran krizi" de işte bu çabanın ürünüdür. Işın komik yanı, Türk hakim sınıfları İran rejimini böyle bir oyuna başvurmakla suçlamaktadır. Ne diyelim: Birbirlerini iyi tanıyorlar!

İran ve Kuzey Kurdistan-Türkiye'nin ezilen ve sömürülen kitlelerinin baş düşmanı kendi ülkelerindeki hakim sınıflardır. İşçi sınıfının ve tüm emekçilerin, kadınların, ezilen ulus ve azınlıkların zincirlerinden kurtuluş yolu İran'da ve KKT'de demokratik devrimdir.

Temmuz 1999▲

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

İRANLI KADINLARIN EZİLMESİNE KARŞI MÜCADELE EDİN!

İran İslam Cumhuriyeti (İİC) Cumhurbaşkanı Hatemi İtalya, Fransa ve Almanya devlet büyükleri tarafından bu ülkelere resmi ziyarette bulunması üzere davet edildi. Sözkonusu Avrupa hükümetlerinin niyeti İİC'yi "kendini reforme eden", "kabul edilebilir" bir rejim olarak göstermektir.

Biz bu ülkelerin halklarını İran halkının yanında yeralmaya ve bu sahtekarlık politikasını reddetmeye çağırıyoruz. İİC faşist, insan ve kadın düşmanı, zorba bir rejimdir ve bütün dünyadaki insanların ona karşı mücadele etmesi gereklidir. Avrupalı güçler İİC'yi desteklemede maddi çıkarları olduğu için Hatemi'yi davet ediyorlar. İİC kurulduğu günden itibaren batı dunyasının kapitalist güçlerine Iran'daki dolaylı dolaysız girişimleri uzerinden her yıl milyarlarca dolar kârı kapıp götürmelerine izin verdi. Ve şimdi de Hatemi, kendi halkı yoksulluk içinde yüzen petrol zengini bir ülkenin Cumhurbaşkanı olarak, son damla petrolü de Avrupa petrol şirketlerine satmaya ve bunun karşılığında Avrupalı devletlerden faşist İİC için siyasi destek almaya Avrupa'ya geliyor. O kapitalistlere Iran işgücünü en ucuza satmaya geliyor. Aynı zamanda satın almaya da geliyor. İran halkını daha etkili bir biçimde ezmek için silah satın almaya, nüfusu kontrol etmek için en modern gozetme teknolojisini ve araçlarını satın almaya geliyor. Bu müslüman dinozorlar Ortaçağ'ın en karanlık siyasi baskı metodlarını batının kapitalist ülkelerinde geliştirilen ve üretilen en yeni araçlarla içiçe kullanmayı çok iyi beceriyorlar. Batılı ülkelerdeki hakim sınıfların İİC ile işbirliğinde iktisadi ve siyasi çıkarları vardır, fakat işçilerin, işsizlerin, göçmenlerin, gençlerin ve kadınların böyle bir çıkarı yoktur. Tam tersine, onların çıkarı kendi hakim sınıflarına karşı durmayı ve İran halkının mücadelesi karşısında enternasyonalist dayanışmacı bir duruş almayı ve İran İslam Cumhuriyeti'ne karşı tavır almayı gerektirir.

Cumhurbaşkanı Hatemi'nin gezisi protesto edilmelidir, çünkü o kendi halkına en büyük zorbalıkları yapan bir rejimin önderidir. İran halkı bundan 20 yıl önce en temel haklarını elde etmek için, özgürluk ve bağımsızlık için ayaklandı ve yoz, baskıcı Şah rejimini devirdi. Şah rejiminin yıkılmasının ertesinde toplumun tüm kesimleri ve tüm sınıflar iktisadi, siyasi ve toplumsal temel haklar için mücadele ve ayrımcılığı, adaletsizliği ve yoksulluğu bertaraf etmek için örgütlenmeye başladılar. Fabrikalarda sayısız işçi konseyi, köylerde köylü birlikleri ve konseyleri, kadın örgütleri, yazar ve öğrenci birlikleri, hastane ve okul konseyleri heryerde birden oluştu. İran'ın ezilen ulusları –Kürtler ve Türkmenler– ayaklandı ve hak eşitliği için mücadeleye atıldı. Fakat halkımızın Şah rejimine karşı mücadelesinin meyvelerini İran İslam Cumhuriyeti'ni kuran Ayetullah Humeyni ve tayfası topladı. Bu engizist çete kendisini halkın savunucusu ve özgürlük savaşçısı olarak tanıttı ve batılı güçlerin onayıyla da halkımızın sırtından iktidara tırmandı. İran'ın yeni müslüman egemenleri lanet gizli polisi ve Şah rejiminin ordusunu yeniden devreye soktular ve halka karşı sürdüler, özellikle de Şah rejimine karşı mücadelede savunulan halkın ideallerine sahip çıkan ve bunlar için mücadele eden kesime karşı. 20 yıllık İran İslam Cumhuriyeti mazlum halkımızın en temel haklarının sistematik ve vahşice bastırılması demektir. Bu rejim her aykırı sesi yokediyor, onbinlerce siyasi tutuklu zindanlara atıldı, işkence gördü ve idam edildi, kadınlara karşı ortaçağ erkek egemenliği sistemi kuruldu.

İslam Cumhuriyeti'nin kadınlara karşı tavrı

Şah rejiminin yıkılmasının üzerinden daha bir ay geçmeden Ayetullah Humeyni kadınların toplumsal konumuna saldırıyla dini zorbalığı başlattı. Kadınlara örtünmelerini emretti. Bunun ardından dini yönergeler ve değer yargıları ozel alana ve sosyal ilişkilere kadar yayıldı ve anayasaya alındı. Iran İslam Cumhuriyeti başından itibaren kadınlara karşı siyasi ve ideolojik savaşını bir bütün olarak toplum üzerindeki egemenliğini sağlamlaştırmak için kullandı. Iran İslam Cumhuriyeti kadınları zincirleyen geleneksel rol ve ahlakı daha da güçlendirdi ve kadınlar üzerindeki erkek egemenliğini tum toplumsal alanlarda katı tedbirler ve vahşi araçlarla yoğunlaştırdı. Bütün bunlara rağmen kadınlar direnişten hiçbir zaman vazgeçmediler. İran'da kadınlar, bu ülkeyi yönetenlerin bakış açısına gore kontrol altında tutulması gereken maldır. Devlet ve dini kurumlar kadınlara köleliği dayatıyorlar. Siyasi kurumlar, yasalar ve gerici ideolojinin ağırlığı, bunlar kadınlara karşı ortak bir baskı gücü oluşturuyor.

Kadınlar iktisadi ve toplumsal ola-

Tahran'da öğrenci hareketi üzerine ateş açan ve hareketi kanla bastırmaya çalışan dinci faşist İran rejimine karşı Avrupa'da da protesto yükseldi. Berlin'deki İran Konsolosluğu önünde yapılan mitingde dile getirilen taleplerden biri İran zindanlarının boşalması, tüm siyasi tutukluların derhal serbest bırakılmasıydı...

rak yarı koleliğe denk düşen bir konumda tutuluyor

Yasalara göre kadınlar kocalarının resmi izni olmaksızın yurtdışına çıkamazlar. Toplumsal olarak dayatılan sınırlamalar ama pratikte kadınların yanlarında bir erkek olmaksızın bir şehirden bir başka şehire dahi gidememesi anlamını taşıyor. Yasalara göre erkekler birkaç saniye içinde karılarından boşanabilir ve kendilerine 4 karı alabilir ve yine bir o kadar müslüman metres tutabilirler. Kadınlar boşandıklarında çocukları üzerindeki velayet haklarını yitiriyor. Kız çocukları babalarının izniyle 9 yaşında evlendirilebiliyor. İİC'nin yasalarına göre 9 yaşından küçük bir kızın kocası gerçi ona tecavüz edemez, fakat parmağıyla kızlığını bozabilir. Evli bir kadın özgür iradesiyle bir erkekle cinsel ilişkide bulunduğunda, yasalara göre taşlanabilir ya da erkek akrabaları ailenin "namus"unu kurtarmak amacıyla onu öldürebilirler. Bunlar ülkenin resmi yasalarıdır. Bay Hatemi de bu yasaların koruyucusudur ve onları harfiyen uygulamakla övünmektedir.

Kadınları kontrol altında tutmak ve kadınların sokaklardaki toplumsal davranışlarını gözetlemek için, İİC egemenleri çok sayıda güvenlik gücü kurdular: Cinsel davranışlar için bir polis, kıyafet nizamı için polis, vb.

Bunlar yetmezmiş gibi, nüfusun erkek kesimine "kadınların iffeti"nin nasıl denetlenip ve korunacağını öğretmek için sistemli ideolojik eğitim kampanyaları yürüttüler. Her köyde televizyon ve radyo, cami ve cuma namazlarında kadınlar hakkında gerici, feodal, Ortaçağ'dan kalma dünya görüşü yayılmakta ve erkeklerde kadın düşmanı duygular kışkırtılmaktadır. Kadın düşmanı ideoloji ve erkek şovenisti tavırlar ödüllendirilmekte ve hoş karşılanmakta; böylelikle erkekler kadınlara karşı şiddet eylemlerine başvurmaya teşvik edilmektedir. Bu ideolojiden etkilenen erkek yakınlar, babalar, kocalar, erkek kardeşler ve amcalar "islam namusu"nu korumak için kadınları dövmekte ve öldürmektedirler. İİC hem erkekleri ve hem de kadınları eziyor, fakat o bunu yaparken erkeklere de kadınlar üzerinde egemenlik "ayrıcalığı"nı veriyor. Bu türden erkek egemenlik mentalitesi ve bu sosyal ilişkiler İİC iktidarına çok iyi hizmette bulundu.

Kadınlar sistematik olarak kötülenmekte, horlanmakta, aşağılanmakta ve ezilmektedir. Bu çok yönlü baskı sistemi her yıl yüzbinlerce kadını ağır ölüme mahkum ediyor. İran'da depresyon ve intiharlar "kadınlara has" oldu.

Cezaevleri ve kadın siyasi tutuklular

İİC'nin en korkunç edimlerinden biri, bundan 10 yıl önce **binlerce** siyasi tutukluyu **bir hafta** içinde idam etmesiydi. Bunların büyük bir bölümü yıllar önce mahkemelerde kesinleşmiş hapis cezasına çarptırılmıştı. Fakat Humeyni'nin özel emriyle bir kere daha özel olarak kurulan mahkemeye çıkarıldılar. Bu davalar sadece **iki** dakika sürüyordu. İslam engizisyon hakimleri siyasi tutuklulara iki soru soruyorlardı. Komünizmi savundukları iddia edilenlere islama inanıp inanmadıkları soruldu. Müslüman tutuklulara ise Mücahitleri (İİC'ye karşı olan bir islamı örgüt) açıktan ihbar etmeye hazır olup olmadıkları soruluyordu. Bu sorulara verilen "hayır" yanıtı onları derhal idama götürüyordu.

Bu şekilde idam edilen binlerce siyasi tutuklunun büyük bir bölümü kadındı. Onlar islam rejimine karşı gelmeye devam ettikleri için idam edildiler. Onların vasiyetleri, kendi pozisyonlarını sonuna kadar kararlılıkla ve tavizsiz savunmaları İran'da yeniden canlanan kadın hareketi tarafından saygıyla anılmaktadır. Bunların büyük çoğunluğu henüz yirmisine varmadan tutuklanan genç savaşçılardı.

Bu kadınlar ve İİC zindanlarından

canlı çıkmayı başaran daha bir çokları geleneksel kadın rolüne ve halkımızın büyük çoğunluğunun sırtına yüklenen iktisadi yoksulluk ve sosyal haksızlığa karşı başkaldırmışlardı. Onlar eski ve köhneleşmiş düşünceleri sorgulamışlardı. Kadınlardan nefret eden İİC-ye karşı siyasi mücadeleye atılma cesaretinde bulunmuşlardı. Onlar fabrikalarda, üniversitelerde, okullarda ve kültürel alanlarda, Kürdistan'da ve nihayet cezaevlerinde mücadele etmişlerdi.

İntikam duygusuyla kışkırtılan gardiyanların zulümleri onlara karşı daha da katmerliydi: Birincisi devlete karşı gelmişlerdi ve ikincisi kadındılar. Sorgulamaları yürüten memurlar ve işkenceciler kadınlara onları aşağılamak ve onurlarını kırmak amacıyla özel işkence yöntemleri uyguluyorlardı. Kadınlara tecavüz ediliyor, adet dönemlerinde tuvalet-banyoya gitmeleri engelleniyor, göğüsleri bıçakla kesiliyordu. İslam şeriat yasalarına göre bakire bir genç kız idam edilemez. Bu nedenle asılmadan önce, genç öğrenci kızlara işkencede tecavüz ediliyordu. Tüm bu canilikler İİC zindanlarından kurtulmayı başaran ve Avrupa'ya kaçan az sayıda kadın tarafından detaylı bir şekilde belgelenmiştir. Yaşananları anlatan düzinelerce kitap bu belgelere dahildir.

Bu korkunç canilikler döneminde Cumhurbaşkanı Bay Hatemi rejimin bakanıydı, hem de İslami Kültür ve Eğitim Bakanı!

Hatemi kimdir?

Avrupa medyasında sunulanın tersine Bay Hatemi "onlardan biri"dir. Salt bir molla olduğundan ve türban taşıdığından değil, kendi uzun geçmişinde İİC'ye halka karşı işlediği tüm caniliklerinde sadık bir uşak olduğu için onlardan biridir. Son 20 yılda o 10 yıl İslami Kültür ve Eğitim Bakanlığı yapmıştır – bu İİC açısından çok hassas bir pozisyondur ve görevi ve uzmanlığı **düşünce kontrolüdür.** Gerici, feodal, dini, hurafeyevi, gayribilimsel, erkek-şovenisti ve kadın düşmanı düşüncelerin ve kültürün yayılmasının sorumlusu odur. Iran-Irak savaşı döneminin doruğunda İranlı islami egemenlerin çıkarları için ölmeye ve öldürmeye ikna amacıyla genç beyinlerin yıkanmasından sorumlu olan oydu. Binlerce siyasi tutuklunun idam edildiği ve işkence gördüğü dönem o gazetelere isterik gerici makaleler yazıyor ve engizisyon hakim ve mahkemelerinin işkence zindanlarındaki caniliklerini savunuyordu. Hatta Rushdie hakkında bir hükümde dahi bulundu. 7 Mart 1989'da şöyle yazıyordu: *"Salman Rushdie ... İmam Humeyni tarafından açıklanan dini fetvaya uygun olarak idam edilmelidir."* 18 Kasım 1997'de şöyle diyordu: *"İran'da sadece ve sadece islama ve önderliğe inananların siyasal eylemlilik ve siyasal yaşama katılma hakkı vardır."*

Bunlar onun kim olduğunu göstermektedir. Bu nedenle de o cumhurbaşkanlığa aday gösterildi ve bu mevkiye getirildi. Onun seçim kampanyası kitlelerin öfkesini İİC'den başka hedeflere yöneltmeyi amaçlayan yalan ve sahte vaatlerle doluydu. İran toplumu altüst için için kaynıyor. Kitleler ayaklanma havasında. 20 sene önce bu rejime ümit bağlayanlar şimdi kendilerini dolandırılmış hissediyorlar. Böyle bir atmosferde islam cellatları zaman kazanmak zorundalar. Hatemi, kaynayan kazanın buharını kısmen almak için, emniyet supabı olarak görev görmeye uygun. Fakat tüm gerici rejimlerin başına geldiği gibi: Artık çok geç!

Avrupa medyası onu diğer İranlı egemenlerden "farklı" göstermek için İİC'nin kendi içinde çatışan fraksiyonlarına atıfta bulunuyorlar. Hangi baskı devletinin kendi içinde çatışmaları yok ki? Özellikle öfkeli kitleler kapıya dayandığında. Hatemi, bu baskı ve rüşvet rejimini ellerine geçen ilk fırsatta lime lime etme özlemi duyan kitlelerin öfkesinden İİC'yi koruma temel noktasında İİC'nin diğer fraksiyonlarıyla görüş birliği içinde. Bay Hatemi'nin kim olduğunu, onun yakın yandaşları gösteriyor. Bunların hepsi 10 yılı aşkın bir süredir güvenlik hizmetlerinde ve orduda hizmet verdiler. Bunlar, işçilerin, kadınların, öğrencilerin, Kürt hareketinin, sanatçıların vb. baskı altında tutulmasına aktif olarak katılmış olan geçmişin sorguçları ve işkencecileri, güvenlik güçleri ve subaylarıdır. Bunlar, haklı olarak "gazeteci kılığına bürünmüş işkenceci" olarak tanımlanmaktadır.

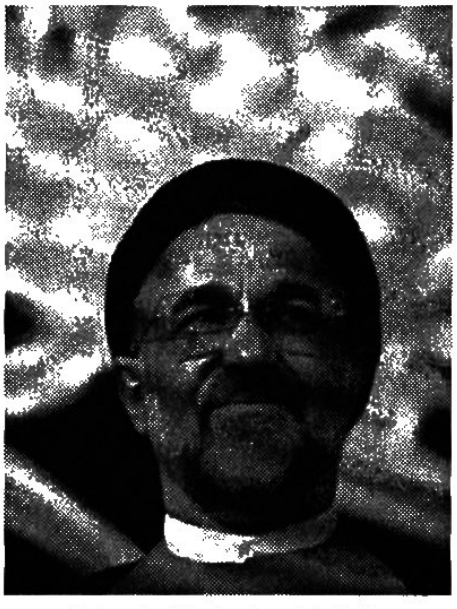

Hatemi: "Onlardan biri"dir.

Sözümona İslami Feministler

Batıda Bay Hatemi'nin fraksiyonuna dahil olan sözümona islamı feministler hakkında çok propaganda yapıldı. Bu kadınlar, kadınların öfkesini dizginlemek, onların enerjisini siyasi seçimlerde İİC'nin bir fraksiyonuna karşı bir başka fraksiyonunu desteklemek yönünde kanalize etmek için rejim tarafından ortaya çıkarılmıştır. Onların amacı kadın hareketini andaki rejimin tam ve kökten değiştirilmesi için mücadeleden alıkoymaktır. Onların mesajı: Değiştirmek değil! Yaldızlamaktır!

Kimdir bu kadınlar? Bunların en gözde olanları hakim sınıfların kadınlarıdır –en üst kademeden memurların ve İİC uşaklarının karıları ve kızlarıdır. Bunlar şimdi egemen çevrelerde bir ses oluşturdular. Bunların Kur'an'ın "güncelleştirilmesi"nden ya da "yeni yorum"undan yana oldukları söyleniyor. Buna biz ne diyoruz? İslam, tüm diğer dinler gibi bütün toplumsal sorunlarda ve özellikle de kadın sorununda iflah olmaz gericiliktir. Halkımızın, özellikle de kadınların en önemli mücadelelerinden biri din işleri ile devlet işlerinin birbirinden ayrılmasıdır.

İİC Kur'an ve şii dininin diğer kaynaklarını itinayla siyasi ve sosyal yaşamda uygulamıştır. Dinin kadınların yaşamına **her** uygulanışı onların zincirlerini koruyacaktır. Bu nedenle kadınların kurtuluş mücadelesi tüm bu gerici, Ortaçağ davranış kurallarını ta-

rihin çöplüğüne atmayı hedeflemektedir.

Şimdi sözde kadınların kurtuluşu için konuşan bu rejim-dostu kadınlar, gerçekte İİC içinde kariyer yapmak istemektedirler. Zamanında bunlar toplumdaki "ahlaksız kadınları" gözetlemek ve onlara karşı ideolojik saldırıyı başlatmak için siyasi yaşama çekildiler. Bunlar kadınları geleneksel rollere hapsetme çabasına ve geleneksel ahlakın vaaz edilmesine aktif olarak katıldılar. Bunlar siyasi tutukluların sorguçları ve işkenceciler arasında yeraldılar. Bu kadınlar Avrupa tarihi açısından olsa olsa, kadınların beynine toplum içindeki yerlerini kazıyan (çocuklar, mutfak ve kilise) Nazi kadın komandolarıyla karşılaştırılabilir. Kadın kitlelerine karşı faşist görevlerini yerine getirdikten sonra, Nazi'ler bu kadınları da ev ocağına geri göndermeye çalıştılar. Bunun benzeri şimdi burda oluyor. Iran'ın egemen sınıflarının bu islamcı kadınları şimdi rejim için yaptıkları kirli hizmetin karşılığını istiyorlar. En üst mevki için adaylık istiyorlar (kadınlar cumhurbaşkanı adayı olamıyorlar) ve fetva verme hakkını istiyorlar. Fakat İran'daki kadın kitleleri açısından gerici medeni ve dini kadın ve halk düşmanı yasaların bir kadın ya da bir erkek tarafından kabul edilmesi hiçbirşey değiştirmez. İran'lı kadınların kurtuluşu bu yasaların ve onların uygulayıcılarının devrilmesine bağlıdır. Bu hakim sınıf kadınları İİC'nın kadın duşmanı sistemini geliştirmek/yükseltmek istiyorlar. Biz bu sistemin kökten yıkılmasını istiyoruz. İslam parlamentosunda ağzını kağıtla kapatarak erkeklerle konuşma hakkını elde etmiş 10 kadının yeralması İranlı kadınlar açısından hiçbir ilerleme kaydetmemektedir! Batılı medyanın bunu İranlı kadınlar açısından bir "ilerleme" olarak göstermeye çalışması olgusu İranlı kadınlara ve tüm dünya kadınlarına bir hakarettir; alay etmektir. Olmayacak şeydir.

Hatemi'nin görev döneminin bilançosu

Hatemi cumhurbaşkanlığına seçildikten kısa bir zaman sonra seçmenler aldatıldıklarını anladılar. Birçok kişi rejime duyduğu öfke nedeniyle ona oy vermişti. Çok kişi onun değişiklik yapacağı hayalini taşıyordu. Şimdi ama onun etrafındaki sis perdesi kalkmış durumda ve şimdi onun propaganda aygıtı o eski gülünç hikayeyi piyasaya sürüyor: "O değiştirmek istiyor, ama **onu bırakmıyorlar** ki."

Hatemi döneminde de binlerce siyasi tutuklu zindanlarda tutulmaya devam ediyor; onlara işkence uygulanıyor ve idam ediliyor. Siyasi tutukluların aileleri protestoları nedeniyle mimleniyor, hapsediliyorlar. Zamanında siyasi tutuklu olan, cezalarını çekmiş ve serbest bırakılmış olan birçok kişi daha sonra kayıplara karıştı veya yeniden tutuklandı. Ölüm kılaları İİC'ye karşı mücadele eden aydınları kaçırdı ve katletti. İşçi grevleri bastırıldı, sözcüleri tutuklandı ve idam edildi. Şubat 1999'da Kürt şehirlerinde yürüyüşçüler üzerine rejimin askeri güçleri ateş açtı ve aralarında üç de kadın bulunan 18 kişi öldü. Hatemi rejimi altında "ahlaksızlık"la mahkum olan kadınlar taşlandılar. Sayısız yasalar hâlâ kadınların temel haklarının çoğunluğunu gaspediyor. Hatemi altında parlamento kadınlara karşı çok sayıda gerici yasa çıkardı. Kadınları sağlık kurumlarından dışlamak için yasalar çıkarıldı. Gazetelere kadınlarla ilgili özel sansür kondu; "islami olmayan" biçimde kadınların kurtuluşunun propagandasını yaptıkları ve "islami olmayan" kadın fotoğrafları bastıkları gerekçesiyle gazeteler yasaklandı. Uzun sözün kısası Bay Hatemi sistemin değiştirilmesinden yana değildir. O, insanların İİC'yi horgörme yaklaşımını değiştirmek için işbaşına geldi.

İranlı kadınlar İİC'ye karşı mücadele etmek zorundadırlar, çünkü kadınların ezilmesi İİC'nin en önemli temel taşlarından biridir. Kadınlar zincirlerini koparmanın ve toplumumuzdaki kadınları ezen tüm koşullardan kurtulmanın özlemini duyuyorlar. İranlı kadınlar siyasi ve sosyal değişim için büyük ve gün geçtikçe artan dinamik bir güçtür. İİC'ye karşı kadın hareketi bugün büyük adımlarla ilerliyor ve Bay Hatemi bu yükselişi durdurmayı beceremedi. Hatemi'nin kadın hakları konusunda uyuz laflar gevelemesi kendisinin ya da adamlarının değiştiğinden değildir! Bunun nedeni kadınların büyüyen direnişinin sistemi korkutmasındandır.

Hangi safta duruyorsun sorusu, dünya halklarının yanında mısın sorusudur...

Batı Avrupalı güçler insan haklarının zedelenmesi konusunda vesaire bir sürü hoş ama boş gevezelik ettiler. Diğer taraftan ama Hatemi'yi şereflendirmek ve onu desteklemek için ülkelerine davet ediyorlar. Bu güçler insan haklarının zedelenmesine karşı birçok enternasyonal ve Avrupa yasalarıyla övünüyorlar! Fakat bu kapitalistler çok daha önemli bir yasaya göre hareket ediyorlar: Azami kâr yasası. Bu yasaya göre onlar Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın çeşitli bölgelerinde İİC gibi en halk düşmanı ve kadın düşmanı rejimleri destekliyor, koruyor ve sırtını sıvazlıyorlar. Hatemi'yi İran'ın ucuz işgücü ve hammaddelerini yutmak için davet ediyorlar. Bunun için kadınlar köleleştiriliyormuş, onlara ne?! Açlık ücretlerine karşı protesto eden işçiler idam edildiğinde bu ülkelerde bir dipnot olarak dahi yer almıyor! Kâr muslukları akmaya devam etsin diye, kadın ve erkek, halkımızın en iyi evlatlarından binlercesi idam edildiğinde ve yine binlercesi cehennem zindanlarında çürüdüğünde, egemenler için herşey yolundadır. Yeter artık, koku ortalığı aldı. Bu rezalete karşı mücadele edilmelidir!

Bizler bu ülkelerin nufusuna, özellikle de kendi ulkelerindeki baskı ve sömürünün çeşitli biçimlerine karşı mücadele eden kesimine sesleniyoruz. Sizi bizimle dayanışmaya çağırıyoruz. Almanya, Fransa, İtalya ve diğer Avrupa ülkelerinin kadınlarını İranlı kadınlarla dayanışmaya çağırıyoruz. Hatemi'in İtalya, Fransa ve Almanya'daki devlet gezisinde enerjik protesto gündemde olmalıdır. Yapılacak olan yürüyuşlere ve eylemlere katılın.

İran'da kadınlar İİC'nin kendilerine uyguladığı vahşetin her türlüsüne karşı mücadele ediyorlar. Gelin bu yutma ya da yutulma dünyasında kadınların kolelik ya da yarı-kölelik koşullarına karşı birlik olalım ve kimsenin başkasının sırtından zenginleşmediği bir dünya için mücadele edelim.

8.3.1999

8 Mart Komitesi (İran)▲

Uzmanlaşalım, tekniğe hakim olalım, parti çalışmasını daha verimli hale getirelim!

Partinin bir "makine" gibi olduğunu daha önce yayınladığımız kimi yazılarımızda ortaya koymuş ve her bir partilinin "parti makinesinin" bir parçası olduğunu belirtmiştik. "Parti makinesinin" daha verimli çalışması için çeşitli yol ve yöntemler ileri sürülebilir. Partinin verimliliğini artırmanın yollarından birisi de uzmanlaşmadır.

Uzmanlık, bir kimsenin belli bir işte, belli bir konuda bilgi, görüş ve becerisinin çok olması durumudur. Böyle durumda olan kimselere eskilerin deyimiyle "mütehassıs" veya Fransızcadan Türkçeye girdiği sözcükle "kompetan" da deniliyor.

Bolşevik Parti aygıtının birer parçaları olan bizler de devrimci çalışmanın daha verimli hale getirilmesi için üzerlendiğimiz görevde yetkinleşmek, görevlerimizi daha profesyonel bir şekilde yerine getirmek, yaptığımız işin daha ne gibi olanaklar sunduğunu bilmek, yeni olanakları değerlendirmek vb. gibi görev ve sorumluluklara da sahibiz. Bunun anlamı, çalışma yaptığımız işte, görev üzerlendiğimiz alanda, özel görev hücrelerinde yapılan işlerde vs. vs. birer "mütehassıs", birer "kompetan" olmak için çaba göstermektir.

Herkes yeteneği ve eğilimi olduğu alanda bilgisini ve deneyimini artırmalı, çalışmayı daha verimli kılmalıdır. Bunun gerçekleşebilmesi için konusuyla ilgili alanlarda teorik zenginliği irdelemeli, pratik alandaki deneyimlerden yararlanmasını bilmelidir. Yaratılmış olan teorik ve pratik zenginliği kendi çalışması içine taşıyabilme yetkinliğinde olabilmelidir.

Uzmanlaşmak, en başta konuya ilişkin teorik bilgi birikimini zorunlu kılar. Ama bu, işin yalnızca bir yanıdır. İkinci ve en önemli ayağı bu teorik birikimi ilgili alanda pratik olarak yaşamak, aynı derinlikte onu tüm detaylarıyla hayata aktarabilecek deneyimi kazanmayı zorunlu kılar. Dolayısıyla uzmanlaşma, aynı zamanda sabırlı, ısrarcı bir pratik çalışmayı zorunlu kılar. Pratiğe aktarılmayan bilginin değeri yoktur.

Bir komünist açısından uzmanlaşmak salt tek yönlü gelişme olarak kavranamaz. Uzmanlaşmayı sadece bir konuda yetkinleşmek olarak anlamak ve onu uygun bir pratik sergilemek; kendi ilgi ve görev alanındaki sorunlar dışında hiçbir şeyi görmemek bizim istediğimiz bir "uzmanlık" değildir.

Bolşevik Partili, öncelikle siyasi çizgiyi bilmeli, bütünü düşünebilmeli; olayları, gelişmeleri, bütünlüklü kavramayı öğrenmelidir. Partisinin görüşünü bilmeyen, parti programını savunamayan; olaylara tek yanlı yaklaşan; sınıf mücadelesinin sorunlarını, partinin çalışmalarını, dünyada ve ülkedeki gelişmeleri, eğilimleri/yönelimleri izlemeyen, bunlara karşı tavır takınmayan, tartışmayan ve ama sadece kendi uzmanlık alanı ile yetinen bir partili eksik bir partilidir.

Bu konuda *"Komünist Enternasyonal'de Kadro Sorunu"* başlıklı derlemede Yaroslavsky, *"Parti komünistten ne istiyor?"* başlıklı makalede çok doğru olarak şunları söyler:

*"Parti programını kabul ederek işçi sınıfı önünde onu **savunma**, onu **hayata geçirme**, onun tümüyle gerçekleşmesi için mücadele etme, pratiğe geçirilmesinin önüne engel olmaya çalışan herkese karşı mücadele yürütme, onun tümüyle uygulanmasının karşısında duran tüm zorlukların üstesinden gelme yükümlülüğünün altına giriyorsun. Programı tanımıyorsan nasıl uygulayabilirsin? Onu nasıl pratiğe geçirebilirsin? Onu nasıl savunabilirsin? Parti programı; **tüm çalışmamızın hedefleri ve görevleridir.** Ama programı bilmiyorsan, ne için çalıştığımızı, ne için mücadele ettiğimizi bilemezsin. Eğer parti programını tanımıyorsan, senin tüm çalışmana bir anlam veren geniş bakış açısına sahip olamazsın." (age. İnter Yayınları, s. 42) (aoç)*

Bolşevik bir parti kolektivizm temelinde çalışır; işbölümü çerçevesinde iş yapar. "Büyük", "küçük", "önemli", "önemsiz" her işin yapılması gerekir. Komünizm davası için partinin verdiği görevlerin hiçbiri "küçük", "basit", "önemsiz" değildir. Ama bunu kavrayabilmek için öncelikle verilen "küçük", "basit", "önemsiz" işin komünizm davası için gerekli olduğunun bilincinde işe sarılmak gerekir. Bu bağlamda yukarıdaki alıntının devamında Yaroslavski şunları da söyler:

"Varsayalım ki, tüketim kooperatifinde çalışıyorsun, gün boyu, aylar boyu, yıllar boyu tezgahın arkasında duruyorsun. Eğer dev bir programın, dev bir planın parçasını yerine getirdiğin konusunda açık değilsen o zaman yaptığın iş sana küçük gelecektir. Ama, partinin verdiği görevler doğrultusunda hangi işi yapıyorsan yap, toplumun sosyalist yeniden yapılanması dev planının bir parçasını yerine getirdiğinin bilincindeysen bu durumda senin küçük işin büyük hedef, komünizmin zaferi görevi bakımından sana anlamlı gelecektir."

Bir komünist partisinde herkesin belirli işleri yerine getirmesi gerekir. Tabii ki, partide herhangi bir partili tüm işleri yerine getirebilecek ne kapasiteye, ne zamana ve ne de güce sahip olmadığına göre, sorunları aşmak, parti çalışmasını düzenli yürütmek açısından kolektif çalışma önemlidir. Partiyi nasıl bir makineye benzetiyor ve bir makinede herhangi bir parçanın bir işlevi olduğunu, sözkonusu parça eksik olursa ya makinenin çalışmayacağını ya da o parçanın eksik olması nedeniyle çalışmanın aksayacağını, verimin düşeceğini vs. söyluyorsak, parti aygıtı açısından da aynı şeyleri söylemek mümkündür. Herkes kendi üzerine aldığı görevleri yerine getirdiğinde partinin bir makine gibi düzenli olarak çalışacağı ve böylece zor gibi görünen işlerin kolayca yapılabileceği açıktır. Tersine, sorunun bilincinde hareket etmeyen, üzerine aldığı görevleri aksatan birlerinin aynı zamanda partiyi bir makine gibi çalışmaktan alıkoyduğu, işlerin istendiği ölçüde yürümesini engellediği bilinmelidir.

Şüphesiz bir partilinin en yararlı olacağı alanda görevlendirilmesi en uygun olanıdır. Bir parti aygıtında her bir partili; eğilimleri, yetenekleri, deneyimiyle vs. en uygun olduğu alanda, yapabildiği/yapabileceği işte görevlendirilir. Genel olarak soruna yaklaştığımızda, partilinin uzman olduğu alanda çalışması; en iyi yapabildiği işle görevlendirilmesi gerekir. (Şüphesiz bu noktada ihtiyaç sorunu da önemlidir. Ve gerektiğinde, bir partili çok daha uzman olduğu bir alan yeri-

ne, çok daha ihtiyaç duyulan bir alanda da görevlendirilebilir. Fakat biz burada zorunluluktan değil, normal koşullarda olması gerekenden bahsediyoruz.)

Küçük bir örgütüz. Bir çok yoldaş, ihtiyaç ve zorunluluktan dolayı birçok işi birarada yapma durumundadır ve uzmanlaşma bu noktada tam olarak yerine getirilememektedir. Bu sorun küçük örgüt olmaktan kaynaklanmaktadır ve kısa sürede çözülebilecek de bir sorun değildir. Ne zaman ki; parti kiteleselleşecek ve bir dizi alandan yeni kadrolar kazanılacaktır; o zaman uzmanlaşma konusunda daha geniş çaplı düşünme ve görevlendirmeler gündeme gelebilecektir. Ancak bu, bugünden varolan kadrolar arasında da uzmanlaşma yönünde adımlar atılmasının engeli değildir. Küçük bir örgütlenme olmanın getirdiği zorluklara, kadro azlığına, örgütlenmenin öncelikle ihtiyaç duyduğu alanlara ağırlık verme vs. gibi zorunluluklara rağmen kimi alanlarda uzmanlaşma yönünde çaba gösterilmesi, adımlar atılması mümkündür, gereklidir.

Yönetici organlar bu bağlamda neler yapılabileceği üzerine düşünmek, eldeki insan malzemesinden daha fazla verim alabilmek için uzmanlaşma konusunda düzenlemelere gitmek, öncelikle ihtiyaç duyulan alanlarda eğitim olanakları yaratmak vb. görev ve sorumluluğuna sahiptir.

Herhangi bir konuda/alanda yetkinleşmiş bir yoldaş, yeni yoldaşların yetişmesi görevine daha canla başla sarılmak, insanların eğilimlerini ve yeteneklerini doğru değerlendirmek, insanların ilgi alanlarında yetkinleşmeleri için çaba göstermek, zaman ayırmak; bildiği işi, bilmeyenlere (ve özellikle isteklilerine) öğretmek görev ve sorumluluğuna sahiptir. Her yetişmiş partili, her yetkin üye kendi yedeğini yaratmalıdır. Hedef bu olmalıdır.

Bizim gibi küçük ve henüz kadro örgütlenmelerinde uzmanlaşmanın bir tehlikesi vardır: Herhangi bir işte yetkinleşmiş bir kişi bir noktadan itibaren kendi yaptığı işi kendisinden başka kimsenin yapamayacağı düşüncesine kapılabilir; yeteneğini, bilgi ve becerisini parti üzerinde bir baskı aracı olarak kullanmaya kalkışabilir. Bunun örneklerini gördük, yaşadık.

"Bensiz olmaz", "ben gıdersem yaptığım işler durur, işlerin durmaması için dediklerim yapılmalıdır" vs. şeklinde yaptığı işi/konumunu silah olarak kullanmaya kalkışanlar ya da bu anlama gelebilecek burjuva yaklaşımlara girenler çok yanılıyorlar. Bir örgütsel yapıda hiç kimsenin yeri doldurulmaz değildir. Herkesin yeri şu ya da bu biçimde doldurulur. Bozulan, eskiyen, paslanan bir parça nedeniyle çalışması aksayan, verimi düşen bir makinenin sözkonusu bozuk parçası değiştirilir ve makine eski verimine döner. Partide de bu böyledir.

Bu konuda parti, bir yandan "bensiz olmaz" burjuva düşünceler taşıyanların konumlarını partiye baskı unsuru olarak dayatmalarına karşı tavizsiz ve net bir tavırla çıkmalı, diğer yandan ise partinin yetkin ve uzman kadrolarının yedeklerini yetiştirmeye önem vermelidir. Her ne kadar parti bir makineye; partili de bu makinenin bir parçasına benzetiyorsak da yetkin/uzman insan satan bir yedek parça dükkanı olmadığına göre bu "yedek parçaları" parti kendi bünyesinde, çevresinde vb. hazırlamalıdır. Şüphesiz bu noktada en önemli şey, partiye böylesi düşüncelerin, tavırların yanlışlığını kavratmak, bu tür davranışlara karşı ideolojik mücadele yürütmektir.

Parti hayatın her alanındadır; gelişmelerin gerisine düşmemek; süreci yakalamak zorundadır. Buna bağlı olarak uzmanlaşma da ihtiyaca uygun olarak çeşitli alanlarda geliştirilmek zorundadır. Örneğin teknolojik gelişmenin izlenmesi, çeşitli araçların kullanılması gerekir. Bir mekanik yazı makinesi bilgisayarın yanında oldukça geridir. Ama eğer bunu kullanabilecek, bu konuda uzmanlaşmış kadrolar yoksa bilgisayar ne işe yarar? Ancak bunu kullanan kadrolara sahip olunursa günlerce yapılmak durumunda kalınan bir iş çok daha kısa bir sürede yapılabilecektir.

Tekniğe hakim olma ve kadronun önemi bağıntısında Stalin şöyle der:

"Tekniği harekete geçirmek ve ondan sonuna dek yararlanmak için, bu tekniğe egemen olan insanlara ihtiyaç vardır, bu tekniği öğrenme ve usulüne uygun kullanma yeteneğine sahip kadrolara gereksinim vardır. Ona egemen insanlar yoksa, bir teknik ölüdür. Başında tekniğe egemen olmuş insanların bulunduğu bir teknik, mucizeler gerçekleştirebilir ve gerçekleştirmek zorundadır. Birinci sınıf işletmelerimizde, fabrikalarımızda, Sovyet ve Kollektif çiftliklerimizde, ulaşımımızda, Kızıl Ordumuzda bu tekniğin üstesinden gelme yeteneğine sahip yeterli sayıda kadrolarımız bulunsaydı, o zaman ülkemiz bugünkünden üç kat, dört kat daha büyük verim elde edebilirdi. ... Dünyada varolan tüm değerli sermayeler arasında, en değerli ve belirleyici sermayenin insanlar, kadrolar olduğu nihayet kavranmalıdır. Bugünkü koşullarımız altında , 'herşeyi kadroların belirlediği" kavranmalıdır." (Stalin, Eserler, Cilt 14, İnter Yayınları, s. 40-42)

Tekniğin kullanılması bağıntısında partimiz belirli bir temele sahiptir, geçmişte olumlu adımlar atmıştır. Ancak daha çok sayıda yeni ve genç insanın bu alanlara çekilmesi kimi parti işlerindeki verimi artıracaktır.

Uzmanlaşmayı biz öncelikle partimizin andaki durumu, ihtiyaçları vs. bağıntısında ele alıyoruz. Yani tartıştığımız alan, dar bir alan... Alan genişledikçe, bu konuda olanaklar artacağı gibi güçlükler de artacaktır. Özellikle de iktidarın ele geçirilmesinden sonra –eğer önlem alınmamışsa- bu zorluklar kendisini çok daha ağır bir biçimde hissettirecektir. Sovyetler Birliği'nde iktidarın ele geçirilmesinden sonra bu konuda çok çeşitli zorluklarla karşılaşıldığını yukarıda Stalin'den aktardığımız alıntıdan görmek mümkün.

Gerek bugün iktidarı ele geçirme mücadelesi veren işçi sınıfının öncü müfrezesinin daha verimli çalışması için, gerekse iktidarın ele geçirilmesi ertesinde yeni toplumun inşa edilmesinde ihtiyacı duyulacak olan tekniğe hükmeden kadroların yetiştirilmesi için teknik alanda yetkinleşme ve uzmanlaşma anlayışı parti içinde bugünden yerleştirilmeli ve olanaklar elverdiği ölçüde bu anlayış pratiğe geçirilmelidir. Bunun zor olduğunu düşünenler olabilir. Böyle düşünenlere karşı Stalin şunları söyler:

"Tekniğe egemen olmanın zor olduğu söyleniyor. Yanlış! Bolşeviklerin ele geçiremeyeceği hiçbir kale yoktur. Bir dizi en çetin görevin üstesinden geldik. ... Geriye yapacak çok az şeyimiz kaldı. Tekniği öğrenmek, bilime egemen olmak. Ve bunu başardığımız zaman, o zaman bugün düşünü görmeye bile cesaret edemediğimiz bir tempo tutturacağız. Ve eğer gerçekten istersek bunu başaracağız!" (Eserler, Cilt 13, İnter Yayınları, s. 48)

Bu sözlerin söylenmesinden 68 yıl sonra bugün biz Bolşevikler tekniği öğrenmek, mücadelemiz için ihtiyaç duyduğumuz alanlarda uzmanlaşmak istiyoruz. Bunu gerçekten istiyoruz ve bunu başaracağız!

Ağustos 1999▲

Birleşik Devrimci Güçler Platformu'ndan...

Hepimizin de çok yakından izlediği üzere, Birleşik Devrimci Güçler Platformu (BDGP) geçen yıl Haziran ayında kamuoyuna yayınlanan bir bildirgeyle kuruluşunu ilan etmişti. Bu bildirgenin ilk imzacıları olarak da Partîya Karkeren Kurdîstan (PKK), Türkiye Komunist Partisi (Marksist-Leninist) (TKP (ML)); Marksist-Leninist Komünist Partisi (MLKP), Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML); Devrimci Halk Partisi (DHP), Türkiye Devrim Partisi (TDP), Türkiye Komünist Partisi-Kıvılcım (TKP-K) ve Devrimci Sol (DS) örgütleri olmuştu. Biz, bildirge elimize geçer geçmez gereken değerlendirmeyi yaparak bu platforma katılma kararı aldık ve bunu yazılı olarak değerlendirmemizle birlikte ilettik. (Bu konuya ilişkin belgeler için Bolşevik Partizan dergisinin 121. sayısına bakınız.)

Yaklaşık olarak birbuçuk ay sonra başvurumuza yanıt verildi ve bizimle görüşme isteği bildirildi. Yapılan görüşmede; başvuru yazımızda platforma katılmamız halinde bildirgenin altında yayınlanmasını talep ettiğimiz a) PKK'nin çizgisinin devrimci değil reformist olduğu; b) TKP (ML)'nin yaptığı "Kardelen Hareketi"nde kullandığı yöntemler nedeniyle yeni bir gelenek yaratma iddiasındaki bu platform içinde yer almasını doğru bulmadığımıza ilişkin iki dipnotun yayınlanmasının mümkün olmadığı belirtildi. Gerekçe olarak Platform'da yeralan tüm örgütlerin oybirliği ile aldığı bir kararla, "özel açıklama yapılmasının kaldırıldığı" belirtildi. Biz sözkonusu dipnotların yayınlanmamasını yanlış bulduğumuzu; ancak kendi yayın organlarımız üzerinden bildirgeyi kendi dipnotlarımızla yayınlayacağımız için, bunu Platform'a katılmamanın gerekçesi yapmadık.

Eylul ayında ilk önce TKP/ML olarak imza atan, hemen ertesinde de bu imzasını "TKP/ML - YDB" olarak değiştiren kanat Platform'dan geri çekildi.

Bizim Platform'a alınışımız bir dizi tartışma, görüşme vb. ardından 24 Kasım 1998'de gerçekleşti. Aynı gün Devrimci Sosyalist İşçi Hareketi'nin (DSİH) Platform'a alınması da kararlaştırılmıştı

Platform'a alındığımız dönem PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın Roma'da olduğu doneme denk düşüyordu. Ondan sonraki süreçte BDGP'nin çalışma ve eylem çizgisi esasta bu olaya kilitlendi. Bu doğaldı da... Abdullah Öcalan'ın uluslararası bir komployla yakalanışı ve faşist TC devletine verilmesinin ardından, İmralı süreci başlayana kadar, Platform'un çalışmaları ve eylemleri birkaç istisna dışında bu duruma kilitlenmişti.

Nisan 1999'da Platform'a Bethnahrin Yurtsever Devrimci Örgütü (BYDÖ) (Asuri ve Süryanilerin örgütü / BN) katıldı. Haziran 1999'da da Partiya Rızgariya Kurdistan (PRK - Rızgari) Platform'a katıldı. Böylece Haziran 1999 itibariyle Platform'da 11 örgüt temsil edilir durumdaydı.

Bu dönemde yürütülen kampanya "Abdullah Öcalan'a özgürlük ve can güvenliği!" kampanyasıydı. İmralı sürecinin yargılama bölümüne geçildiği zaman da bu kampanya sürdürüldü. Ancak Abdullah Öcalan'ın mahkemede ortaya koyduğu tavır, Platform'da yeralan çoğu örgütü etkiledi ve neredeyse artık hiçbir çalışma yapılamaz, hiçbir karar çıkamaz bir durum oluştu. Platform'un bunu kısa süreli olarak aştığı tek dönem Haziran 1999'da yaptığı bir toplantıydı. Bu toplantıda tüm alanlara iletilen açıklamalar ve kararlar çıkarıldı. Bunun ertesinde ise yeniden çalışmalar durdu. Bu durumdan bir çıkış yolu bulmak için bütün örgütler çaba gösteriyor ve ancak PKK'deki belirsizlik nedeniyle ilerleme kaydedilemiyordu.

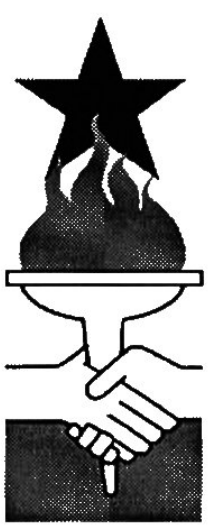

PKK'nin Platform'un ilkeleriyle uyum içinde eylemler geliştirmek yerine giderek Platform'u kendi çizgisi temelinde yönlendirmeye çalışması Platform çalışmalarının durmasının esas nedeniydi.

Nitekim Ağustos'un başlarında PKK'de bir netleşme oldu ve Abdullah Öcalan'ın hem mahkemede izlediği hat, hem de sınır ötesine çekilme kararı, başta Başkanlık Konseyi olmak üzere, tüm kurumlarca onaylanmıştı. Bunun üzerine tüm örgütlerin "ne yapılacağı - yapılabileceği", noktasında kendi içlerinde tartışarak bir sonuca varması için bir toplantı tarihi tespit edildi ve karar yapılacak bu toplantıya bırakıldı.

Sözkonusu toplantı Ağustos sonlarında yapıldı. Bu toplantıya PKK varolan BDGP'nin "Demokrasi Platformu"na dönüştürülmesi önerisiyle geldi Bu öneri TKP (ML), MLKP, Devrimci Sol, TKP-K, DSİH ve partimiz BP (KK-T) tarafından reddedildi ve bu altı orgüt Platform'un kuruluş ilkeleri temelinde devam ettirilmesi gerektiğini belirtti. Bu toplantıya PRK temsilcı göndermemişti. BYDO, TDP ve DHP ise henüz kendi içlerinde netleşemediklerini belirttiler. Bunun üzerine bu dört örgütün tavrının beklenmesi doğru bulundu ve Eylül'de yeni bir toplantı yapma kararı alındı. Bu toplantıda Platform'un hangi örgütlerle sürdürüleceği ve önumuzdeki süreçte çalışma ve eylem planının nasıl olacağı netleştirilecektir. Bunun yanısıra PKK ile ilişkiler üzerinde de durulacaktır.

PKK'nin 1993 sonrası çizgisinin tamamen reformist olduğu yönündeki tespitimizin doğru bir tespit olduğu süreç içinde görüldü. PKK'nin reformist çizgisinin stratejik olduğunu söylediğimizde bize "Hayır! Biz taktik olarak böyle davranıyoruz!" diyenler gelinen noktada "değişen birşey olmadığını", "bu 'stratejinin' 90'lı yıllardan bu yana esas alındığını" söylüyorlar. Başta PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan ve PKK Başkanlık Konseyi de yukarıdaki yaklaşımı onaylıyorlar. Gelinen yerde PKK, devrimci bir mevzi olan BDGP'yi de terkederek sadece ve sadece "siyasal" ve "barışçı çözümü" savunmaya ve tüm alanlarda bu siyasetini pratiğe geçirmeye başladı.

BDGP'nin kuruluş bildirgesinde ortaya koyduğu görüşler, biz Bolşeviklerin yıllardır savunduğu, devrimci çevrelerde egemen kılmaya çalıştığı görüş ve anlayışlardır.

Biz Bolşevikler olarak, devrimci platformlar temelinde çeşitli örgütlerin (devrimci örgütlerin ve karşıdevrimci olarak değerlendirmediğimiz örgütlerin) eylem birliği içinde olmalarının Kuzey Kürdistan-Turkiye devrimine olumlu bir katkı sunacağını düşünüyoruz ve bu yüzden BDGP'nin devamından yanayız. Bugune kadar olduğu gibi bugünden sonra da devrimci güçlerin ilkeli ve tutarlı eylem birlikleri temelinde ortak çalışma yürütmeleri için elimizden geleni yapacağız.

7 Eylul 1999 ▲

Mezarda emeklilik yasası emekçileri alanlara döktü!

"Mezarda emekliliğe ve sefalet ücretine hayır!" mitingi 24 Temmuz'da Ankara'nın Kızılay meydanında yüzbinlerce işçi ve emekçinin katılımıyla gerçekleşti. Türkiye'nin her bölgesinden akın akın gelen işçiler, emekçiler çıkarılmak istenen "Sosyal Güvenlik Yasası"na karşı tepkilerini haykırdılar. Türk-İş, DİSK, KESK, Türk Kamu-Sen, TMMOB ve Hak-İş'in de aralarında bulunduğu 15 örgüt tarafından oluşturulan "Emek Platformu" Kızılay Meydanı'nda buluştu. Bunun yanında; CHP, IP, ÖDP, SİP, DBP, EMEP, TSİP, DYP, FP ve HADEP gibi partilerden de katılım vardı.

Toplanma noktaları olarak; Tandoğan Meydanı, Kurtuluş ve Hipodrom olarak belirlenmiş, işçiler sabahın erken saatlerinde hazırlıklarına başlamışlardı. Saat 10.00 civarında kortejler oluşturulmaya başlanarak Kızılay'a doğru yürüyüşe geçildi.

Bizler de; "Sosyal Guvenlik Yasası"na karşı çıkardığımız kuşlamaları Türk-İş'e üye sendikaların toplanma alanında yaptık. Yaptığımız yer toplanma alanının biraz ilerisindeydi. Kuşlama yaptığımız nokta Tandoğan ve Kurtuluş yönunden gelen işçilerin de geçiş yeriydi. İşçiler kuşlamaları havada kapıyor, daha sonra okuyup ya yere fırlatıyor ya da yırtıp atıyorlardı. Yaptığımız kuşlamaları Kızılay miting alanına girişte ve alanda da gördük. İşçiler kuşlamaları yerden alarak beraberinde getirmiş miting alanında atmışlar. Yer yer de kuşlamalar yırtılmıştı.

İşçilerle beraber miting alanına doğru yola çıktık. Sloganlar eşliğinde Kızılay Meydanı'na doğru ilerleyorduk. Çok çeşitli sloganlar atıldı. "Vur vur ınlesin, hukumet dinlesin!", "Kahrolsun IMF, bağımsız Türkiye!", "Hop hop Yaşar, top Yaşar, bundan sonra, nah Yaşar!", "Vur vur ınlesin, kurtlar kuşlar dınlesın!", "İşçi-memur elele, genel greve!", "Canımıza okuyan, Yaşar Okuyan!", "Ona buna şapur şupur, memura yarabbi çok şukur!", "Beni işten atın, vergimizin üstune yatın, 1,5 milyar doları holdınglere dağıtın!", "Uğraşmayın yaşımızla, ışımızle aşımızla, sizin de yıkarız iktidarı başınıza!" gibi sloganlarla Ankara'nın her yeri inledi. Atılan sloganlar dışında taşınan renk renk pankartlar, dövizler yürüyuş korteylerini ve miting alanını renklendiriyordu.

Saat 11.00 sıralarında artık Kızılay Meydanı dolmuştu. Arkalardan hâlâ işçiler geliyordu. Bayram Meral'ın kısa bir konuşmasından sonra, alan yavaş yavaş boşalmaya başladı. Bir taraftan gidiyorlardı, diğer taraftan geç kalanlar yeni geliyordu. Saat 2 civarında miting tamamen bitmiş, herkes otobuslere doğru gidiyordu.

Yasanın meclisten geçip geçmeyeceğini onumuzdeki günlerde göreceğiz. Ecevit sermaye için yeni onlemler alınmasını sağlarken, işçilerin mezarda emekli olmasını istiyor. "Yaş konusunda geri adım atmıyız" diyor. Öte yandan "ekonomi kotü, koşullar ağır" diyen sermaye kesiminin çıkarlarına ve istemlerine uygun yeni önlemler alınıyor. Sendika ağaları ise günü kurtarmak için mucadele eder görünüyor. "Karışıklık çıkarmak, ulkeyi zora sokma derdimiz" yok diyorlar. İşçiler bu bağlamda mucadeleyi kendi ellerine almalı, sendika ağalarına guvenmemelidir. Mucadelenin nasıl olması gerektiğini 29 yıl önce 15-16 Haziran'da işçiler gösterdiler.

26.07.1999
Mitinge katılan
bir grup BP okuru.▲

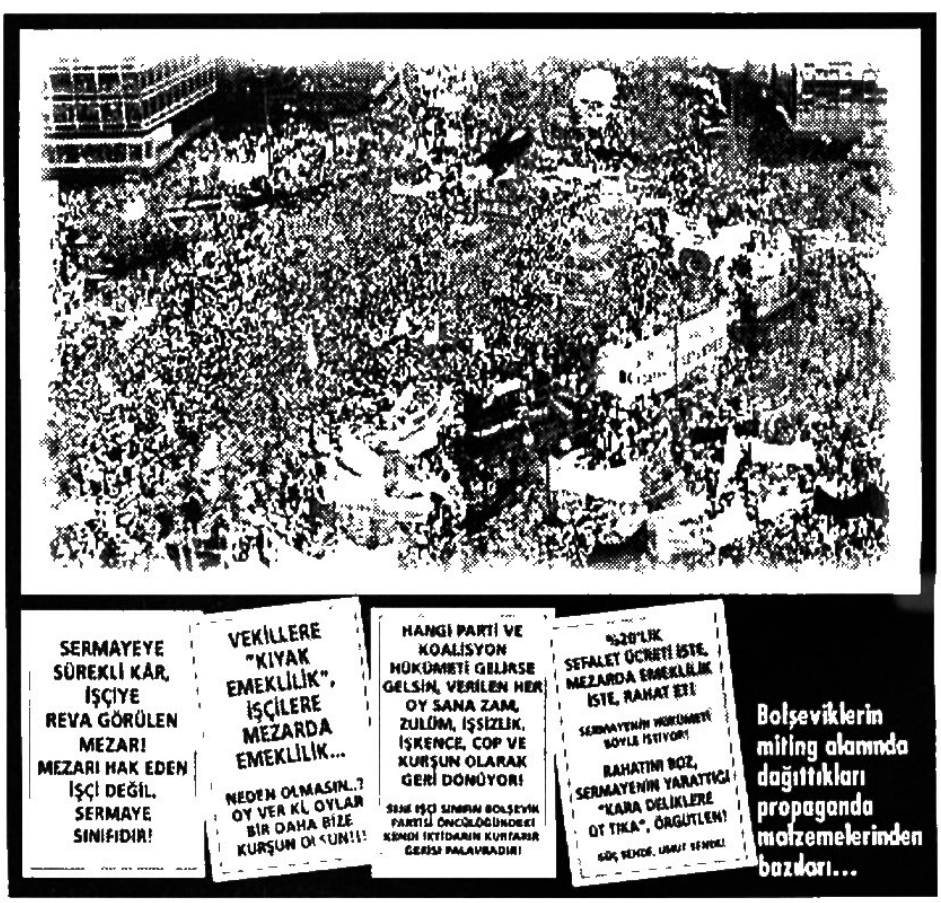

Mezarda emekli olmak istemiyorsak...

SESSİZ KALMAYALIM!
ONLARIN DEVLETİNİ BAŞLARINA YIKALIM!

Kadın ve erkek işçiler, memurlar, tüm emekçiler!

Yoksulluğu ve yolsuzlukları ortadan kaldırma iddiasıyla iktidara gelen 57. hükümetin de önceki hükümetlerden hiç bir farkının olmadığı ortaya çıktı. Bu hükümet kendi gerçek yüzünü gizlemede Abdullah Öcalan olayını alabildiğine kullandı. Abdullah Öcalan'ın yargılanmasıyla, işçi ve emekçileri şovenizm bombardımanına tutarak dikkatleri yalnızca İmralı'ya çektiler. Bu arada uluslararası sermayenin bir kuruluşu olan IMF (Uluslararası Para Fonu) ile görüşmeleri sürdürdüler. Görüşmeler sonucu, efendilerinin direktifleri doğrultusunda, ekonominin batmak üzere olduğunu belirterek yeni önlemler almak zorunda olduklarını açıklamaya başladılar. Daha vermeden almış oldukları %20'lik sefalet ücretiyle işe başladılar. Çıkarmak istedikleri yeni Sosyal Güvenlik Yasası'yla emeklilik yaşını kadınlarda 58, erkeklerde 60 ve 8300 iş gününü doldurma şartını getirmeye çalışıyorlar. Hiç bir iş güvencesinin olmadığı bir ortamda, işçilerin 8300 işgününü doldurmaları zaten imkânsız. Bunların isteği, bizlerin mezarda emekli olması! İşsizlik sigortası konusunda da bir iki cılız ses çıkardılar. 3 yıl aralıksız çalışmayı şart koşarak, hemen hemen kimsenin bu haktan yararlanmasını olanaksız hale getirmek istemektedirler. Sefalet ücretiyle çalışan bir işçinin işsizlik sigortası tarafından son aldığı dört aylığı temel alınarak, %50'sinin ödenmesi, onun daha da sefalete sürüklenmesi demektir.

Biz çalışanlara mezarda emekliliği reva gören, parlamentodaki bu milletvekilleri, sözkonusu kendileri olduğunda, "kıyak emeklilik," milyarlarca lira maaşlarını garanti altına alma konusunda tek vücut hareket edebiliyorlar.

Hakim sınıflar, "Eğer emeklilik kanununda değişiklik yapmazsak, varolan emeklilerin emeklilik maaşlarını da ödeyemeyeceğiz" diyorlar! Bizim emekli maaşlarımızı ödeyemeyecek durumda olduğunu söyleyen bu baylar, IMF ve tek tek emperyalist ülkelere, 1999 yılı için bütçeden sadece FAİZ ödemeleri için %38 pay ayırırken, 'sosyal güvenlik harcamaları'na 1999 yılı için öngörülen ve ayrılan pay ise sadece %2.8'dir! Gelinen aşamada, %2.8'i de emekçilere çok görüyorlar. Emperyalistlere para çok, sermaye sınıfına para çok, ama emekçiye gelince para yok! Hükümet "reform" adını taktığı safsatayla işçi ve emekçilerin emeklilik ödentilerine elkoymak istemektedir. Çünkü yapılan düzenlemeyle işçi ve emekçiler ya emekli olamadan veya emekli olduktan çok kısa bir süre sonra ölmektedir. Bunların sosyal devletten anladığı budur!

Bütçenin %28'ini çalışanlardan kesilen vergiler oluştururken sermaye kesiminin ödediği pay %11 ile sınırlı kalmaktadır. Ücretli işçi ve emekçilerin ücretlerinden toplam kesintiler %50-60'ı bulurken işçiye-emekçiye geri dönen pay ise devede kulak bile değil!

Artık işçi ve emekçiler için bıçak gelip kemiğe dayandığında, hakim sınıflar sendika ağalarını devreye sokarak bir kez daha durumu kurtarmaya çalışıyorlar. Sendika ağaları, işçi ve emekçilerin öfkesini yatıştırabilmek için "genel grev" vs. palavralarıyla durumu kontrol altında tutmaya çalışmaktadırlar. Türk-İş Başkanı sendika ağası faşist Bayram Meral, Ankara eyleminin hemen ertesinde hükümetle anlaştığını, genel greve gerek olmadığını açıkladı. Bu açıklamanın tabanda kabul görmemesi üzerine diğer reformist sarı sendikalar mücadeleye devam kararı aldı. Türk-İş içinde de muhalefetin yükselmesi üzerine bu ağalar istemeyerek de olsa eylemleri destekleyeceklerini açıkladılar. Sendika ağaları işçi ve emekçilerin mücadelesini reform talepleriyle sınırlı tutarak mücadeleyi düzen sınırları içerisinde tutmaya çalışmaktadırlar.

Biz Bolşevikler, mezarda emeklilik yasa tasarısına ve her türden kazanılmış sosyal haklarının burjuvazi tarafından geri alınmasına karşı mücadelelerinde sonuna kadar işçi ve emekçilerin yanlarındayız. Kazanılmış en ufak bir hakkın dahi kolay kolay teslim edilmemesi gerektiğini düşünüyoruz. Bu köhnemiş ücretli kölelik düzeni olan kapitalist sistem var olduğu sürece, işçi ve emekçiler açısından değişecek fazla bir şey olmayacağını düşünüyoruz.

İşçi ve emekçiler için tek kurtuluş yolu sosyalizmdir. Sosyalizm, işçi ve emekçiler için her türden sosyal hakkın garanti altına alındığı tek sistemdir. Ülkemizde sosyalizme, Bolşevik Parti önderliğinde, işçilerin ve köylülerin silahlı mücadelesi sonucu, şiddete dayalı demokratik devrimle varılacaktır.

Öyleyse haydi; mezarda emekli olmak istemiyorsak, her türden sosyal haklarımızı garanti altına almak için, **Bolşevik Parti** etrafında örgütlenmeye!

— **HERKESE İŞ VE İŞ GÜVENCESİ!**
TÜM MALİYETİNİ PATRONLARIN VE DEVLETİN ÖDEDİĞİ İŞSİZLİK SİGORTASI!
— **MEZARDA EMEKLİLİĞE HAYIR!**
— **ÜRETEN BİZİZ, YÖNETEN DE BİZ OLMALIYIZ!**

Ağustos 1999 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
(KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)

BOLŞEVİK PARTİZAN

KARYAP-SAN DİRENİŞİNDEN İZLENİMLER

Bugün itibariyle Karyap-San işçilerinin direnişlerinin 50. günü... 50 gündür işçiler işlerine geri dönebilmek için mücadele yürütüyor, direniyor.

İstanbul Kartal'da bulunan Karyap-San işletmesi, Belediye'nin yan kuruluşu. Bu işletmede asfalt üretiliyor. 81 işçi çalışıyor. 81 işçi de Belediye-İş Sendikası'nda örgütlü. 81 işçiden 64'ü ekonomik kriz gerekçesiyle işten atıldı.

İşten atmanın gerekçesinin ekonomik kriz olmadığı, tam tersine gerekçenin siyasi olduğunu özellikle işten atılan işçiler iyi biliyor.

Bilindiği gibi Kartal Belediyesi'ni, 18 Nisan'da yapılan yerel seçimlerde FP aldı. Eski Başkan Mehmet Sekmen yeniden seçildi. Bay başkan işe Karyap-San işçileriyle başladı. Direniş kırılır ya da başarıya ulaşmazsa, sıra belediyede çalışan diğer işçilere gelecektir. Atılanların yerlerine kimin alınacağı belli! FP'li insanlar.

Dün Gebze'de, Kağıthane'de işçi kıyımı yapanlar, bugün bunu Kartal'da yapıyor!

Karyap-San direnişi, günümüzde az sayıdaki direnişlerden biri... Swisscard, Malazlar direnişinin yanında Karyap-San var.

50 gün içinde işçiler şunları yaptılar:

► Kendi aralarında direniş komitesi seçtiler. İş bölümü yaptılar.

► Karyap-San işyeri pankart ve karton yazılarla donatıldı. Bu pankart ve kartonlarda yazılan sloganlardan bazıları: "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Birlik, mucadele, zafer!", "İşimiz, ekmeğimiz, onurumuz için direniyoruz!", "İşimize geri dönmek istiyoruz!" vb.

Ayrıca işçileri desteklemek için gelen işçilerin yazıp astıkları kartonlar da dikkat çekiyor. Bu kartonlardan Swisscard, Makina Kalıp, Pendik Belediye, Deri, Minür Şahin İlaç Fabrikası, Tersane işçilerinin destek için geldikleri anlaşılıyor.

► Kartal'da sendikaların, partilerin, bazı dergilerin katılımıyla bir paltform oluşturuldu. İki sefer kitlesel basın açıklaması yapıldı. Oluşturulan platform temsilcilerinin Belediye Başkanı ile görüşme çabaları sonuçsuz kaldı.

► Her perşembe günü işçiler, halk günü olması nedeniyle Belediye önüne gidiyor. İşçiler Belediye'ye sokulmuyor. Gelinen noktada halk günü de kaldırıldı.

► İmza kampanyası açıldı.

► İşçi eşleri tarafından kadınlar komitesi oluşturuldu. Kadınlar komitesi mahallelerde işçilere destek için çaba harcıyor ve imza topluyor.

İşçilere sunulan desteğe gelince; bu konuda destek var. Fakat verilen destek yeterli değil. İşçiler örgütlü bulundukları, Belediye-İş sendikasının verdiği desteği de yeterli bulmuyor, sendikaya kızıyorlar.

Çeşitli işkollarından işçilerin desteği var. Fakat olması gerekenle verilen karşılaştırıldığında, yapılan yetersiz. Karyap-San fabrikalar içinde bir işletme olmasına rağmen, yani başındaki işçiler gelemiyor, gelmeleri "işten atarız" tehditleriyle engelleniyor.

Biz ne yaptık?

Biz öncelikle bu direniş bağlamında, ... imzalı bir bildiri çıkarıp, dağıttık. Çıkardığımız bildirinin iki kez dağıtımı yapıldı. Bildirinin direnişçi işçilere ulaştırılmasının, destek için gelenlere verilmesinin yanı sıra, bolge genelinde de dağıtımı yapıldı.

Direnişçi işçilerin 15-16 Hazıran Büyük İşçi Direnişi'nin 29. yıldönümünde düzenledikleri etkınlığe katıldık. Etkınliğe katılım 60 kişi civarındaydı. 15-16 Haziran Buyuk İşçi Direnişi üzerine konuşmalar yapıldı. Sorular soruldu, üzerine tartışıldı. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'ne katılan bir işçinin anlatımları ilgiyle dinlendi. Bu etkinlik için hazırladığımız 15-16 Haziran işçi direnişinin nedenlerini, gelişmesini ve çıkarılması gereken dersleri kısaca ortaya koyan yazı etkinlikte okundu ve işçiler tarafından ilgiyle karşılandı.

Bu faaliyetlerin dışında işçiler tarafımızdan düzenli olarak ziyaret ediliyor, sohbetler yapılıyor. Bu sohbetlerde direnişin başarıyla sonuçlanması için daha neler yapılabileceği, yapılması gerektiği üzerine konuşuyor, önerilerde bulunuyoruz.

19.6.1999

Bir grup BP okuru.▲

Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler; faşist Türk devletinin PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ı yargılamasına ilişkin pullamalar hazırlayıp dağıttılar...

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

17. Netewa Kurd biryara cihêbûnê bide, proleterya Tirkiyê ya bi zanyarî wê çawa bike?

Di halê cihêbûnê de dikarin du rews mijara gotine bin:

Ya yekemîn: cihêbûn, weke me li jor bêlî kiriye, rewşa ku geşbûna şoreşê di aliyê pozitiv de dibandûrîne ye, di vî awayî de mesele hêsan e. Proleterya Tirkiyê ya bi zanyarî û ji her mîllıyctî, cihêbûnê bi tundî diparêze û destek dike

Ya duemîn, cihêbûn, rewşa geşbûna şoreşê di aliyê negativ de bandûrkirin e. Ku rewşeke wisa heye û ku netewa Kurd bi vê cihêbûnê dixwaze, proleterya Tirkiyê ya bi zanyarî wê çi bike? Bersîva vê pirsê di gengeşiyên devkî de Revîsyonîstên Şafakê didin ev e: Pêkanîna zorê jî di nav de, serî ya ku li her metodê xistin û astengkirina cihêbûnê Bersîva ku tevgera me ji bo eynî pirsê dide ev e: Komunîst di rewşeke wisa de pêkanîna zorê bi tundî red dikin. Di navbera karker û kedkarên Kurd e di aliyê «yekbûnê» de propaganda birêvebirinê ve, li pêşiya daxwaza cihêbûnê qet zorê dernaxin «Mafê tayînkirina çarenûsiya netewan» naskirin, ku netewek vî mafî bikaribe ango wexta ku bixwaze cihê be, li hember wê qet asteng û zorî dernexistin e. Komunîst, biryara netewa Kurd ya damezirandina yan ya nedamezirandina dewleteke cûde bi temamî û bi tekûz ji netewa Kurd re berdide. Ku netewa Kurd bixwaze dewleteke cûde didamezirîne, ku ew naxwaze danamezirîne. Yên ji vê re biryarê bidin ne yên din in, netewa Kurd e. Çawa komunîst bi xwe qet tu astengiyê nadin pêşiya daxwaza cihêbûna netewekê, li dijî asteng derxistina hukumeta burjûva û axên erdan bi zor bikaranînê ve bi aktîvî ditekoşe. Li dijî her cûre mudaxalên ji derve ditekoşe. Eger proleterya û kedkarên Kurd di zanebûna cihêbûn wê şoreşê qels bike de ne, ewê ji xwe di riya yekbûnê de ya ku ji destê wê tê wê bike, ku ne di wê zanebûnê de ye, mafê tu kesî tune ku ji derve bi navê wê mudaxale bike. Ji derve mudaxale, zor pêkanîn, li pêşiya daxwaza cihêbûnê astengî danîn bi kîjan sedemê dibe bila be, ji bo «mafê tayinkirina netewan» tecawuzek e. Tecawuzeke wisa, yekitiya karker û kedkaren bivir dike, baweriya wan ya bi hev dihêjîne, dijmintiyên netewî dikûrikine, di encamê de, di wexta dirêj de zerarên mezin dide doza proleterya.

Li Yekitiya Sovyet pêştî şorêş gihêşte serfiraziyê (31.12.1917) li ser daxwaza cihêbûnê ya Fînan, Bolşewîk, bê teredut cihêbûn pejirandine. Eger Fîn cihênebûna û Fînlandiyadi nava Yekitiya Sovyet de weke Komareke Gel xwe birêz bikira, helbet ewê tiştekî hîn baş bûya Lê belê netewa Fînî cihêbûn dixwast. Di vê rewşê de ya bi cihêbûnê qayîlbûn yan jî rêyeke herî bizerar weke daxwaz bi zorê perçiqandin pêwîs dikir. Bolşewîk bi cihêbûnê razî bûn. Li pêşiya daxwaza cihêbûne di qeysa herî piçûk de tu astengiyek dernexistin. Ev tewra, hem ji bo berjewendiya gelê Fînî, hem jî ji bo ya şoreşa li Yekitiya Sovyetê bu. Vî tewerî, bîrûbaweriya karker û gundiyên Fînî bi proleterya Sowyet ve saxlem kiriye. Di sala 1918-1920 de, ku şerê hûndir li Sovyetê didomî, planên emperyalîstan di ser Fînlandîyayê re hêrişê bibin ser Yekitiya Sovyetê, rastî berxwedana gelê Fînî hatiye. Eger netewa Fînî cihêbûn bixwasta û ev daxwaza cihêbûnê ya netewa Fînî hatibûya astengkirin, vî tewrî, wê bi tenê di navbera gelê herdu dewletan de dijmantiyeke bi kok derxista.

Hevrê Lenîn «Smolniyê» dibejê:

Dûmahik Hêye

DEPREM

DEVLETİN NİTELİĞİNİ BİR KEZ DAHA GÖZLER ÖNÜNE SERDİ!